

Hoofdstuk 1

Thyatira (529-1517 A.D.)

In [Openb. 2:18](#) stelt Christus Zichzelf voor aan de gemeente van Thyatira:

18 En aan de engel van de gemeente in Thyatira, schrijf: De Zoon van God, die ogen heeft als een vuurvlam en zijn voeten als gebrand brons, zegt dit:

Opnieuw wordt Christus afgebeeld op een unieke manier die geschikt is om de problemen in deze gemeente aan te pakken. We hebben al gezien in [Openb. 1:14](#) en [15](#) dat "*Zijn ogen waren als een vuurvlam en Zijn voeten waren als gepolijst brons, wanneer het in een oven is gaan gloeien.*" Hij is als een oven, waar we door Zijn ogen Zijn innerlijke vuur kunnen zien en Zijn gloeiende voeten kunnen zien.

Het vuur duidt op Zijn karakter of natuur ([Deut. 4:24](#)), en Zijn bronzen voeten duiden op een goddelijk oordeel door middel van dat vuur. De boodschappen aan Pergamum en Thyatira worden gegeven door een Rechter, terwijl de andere boodschappen zich richten op Zijn kenmerken, of eigenschappen. Daarom is het duidelijk dat Pergamum en Thyatira zijn uitgekozen voor een goddelijk oordeel. Wij kennen de bijzondere omstandigheden in die letterlijke kerken van de eerste eeuw niet, maar de geschiedenis vertelt ons de aard en het handelen van de kerk als geheel gedurende de tijdperken die zij vertegenwoordigen. [Openb. 2:19](#) begint de eigenlijke boodschap aan de gemeente:

19 Ik ken uw daden, en uw liefde en geloof en dienstbaarheid en volharding, en dat uw daden van de laatste tijd groter zijn dan eerst.

De nadruk op de "daden" (werken, handelingen) van de kerk lijkt te suggereren dat de werken op de een of andere manier het geloof hebben overschaduwd. Er waren duidelijk twee soorten mensen in de kerk, goede en slechte. De goede daden van de ene groep zijn niet het probleem, maar de daden van de anderen worden blootgelegd naarmate de boodschap verder gaat.

De betekenis van Thyatira

Thyatira lag op de weg van Pergamum naar Sardis. De deskundigen zijn onzeker over de betekenis van Thyatira. Velen geloven echter dat het een samengesteld woord is dat is afgeleid van *thya*, "een vrouwelijke godheid, godin", en *tyrannos*, "een tiran of heerser". Anderen zeggen dat de naam komt van *thuo*, "offeren" en dus "voortdurend offeren" betekent.

Nogmaals, het is waarschijnlijk dat beide betekenissen waar en profetisch zijn, net zoals Pergamum (of Pergamos) en Antipas dubbele betekenissen hadden. In [Openb. 2:20](#) werd de betekenis van Thyatira ongetwijfeld gebruikt om de profetie over "Jezebel" te ondersteunen. De oudtestamentische Jezebel liet zich niet alleen

gelden als een tirannieke godin, maar zij doodde ook de profeten en offerde hen als het ware als een voortdurend offer.

Bovendien was Thyatira de kerk van het Nieuwe Verbond die parallel liep aan de kerk van Jezebel onder het Oude Verbond. Daarom verwijst de boodschap aan Thyatira natuurlijk naar haar Jezebelprobleem. De kerk van het Nieuwe Verbond had last van de geest van Jezebel, die uit Tyrus kwam. Thyatira was het nieuwe Tyrus, gebouwd nadat de oorspronkelijke stad Tyrus in 332 voor Christus door Alexander de Grote was verwoest.

Ethbaal, koning-priester van Tyrus

Bij het bestuderen van de Balaamkerk in het Oude Testament, die een parallel vormt met de Nieuwtestamentische Kerk van Pergamos, zien we dat het ging om de leer van Balaam, die de koning van Moab leerde hoe hij Israël tot zonde kon bewegen door middel van een huwelijk met de afgodische Moabieten. Het huwelijksprobleem in Israël bleef gedurende hun hele geschiedenis in Kanaän bestaan, totdat het uiteindelijk zijn hoogtepunt bereikte in de dagen van koning Achab van Israël. Koning Achab trouwde met Jezebel, die de dochter was van Ethbaal, koning van de Zidoniërs ([1 Koningen 16:31](#)). Hij regeerde als koning-priester vanuit de stad Tyrus.

Volgens historici was Ethbaal de hogepriester van Baäl die koning Pheles van Tyrus ten val had gebracht en hem had vervangen als koning-priester. Ethbaal was dus meer dan een gewone volgeling van Baäl. Als hogepriester van de religie vertegenwoordigde hij Baäl op aarde. Als koning regeerde hij ook met wereldlijke macht. Vandaar dat zijn naam eigenlijk een titel was: Eth-baal, iemand die met Baäl regeert, of op zijn gezag, of in plaats van Baäl. De naam *Ethbaal* betekent "met, bij, of samen met Baäl."

In Romeinse terminologie zou hij de Vicaris van Baäl zijn. Het koninkrijk Tyrus in de dagen van Jezebel was een religieus koninkrijk van Baäl op aarde, en zijn hogepriester heerste als koning. Dit werpt veel licht op Ezechiël 28, waarin de mooie stad Tyrus wordt vergeleken met de hof van Eden en Ethbaal, de vorst van Tyrus, wordt vergeleken met de verleider in Eden. In feite was Tyrus in die dagen het antikoninkrijk van God, geregeerd door Ethbaal, een antichristelijk type.

Het voorvoegsel "anti-" betekent "in plaats van". Bijvoorbeeld, [Matt. 2:22](#) vertelt ons dat Archelaus in Judea regeerde *anti*, of *in plaats van*, zijn vader Herodes. Op

dezelfde manier regeerde Ethbaal over Tyrus in plaats van Baäl zelf. Evenzo, omdat Achab met Jezebel was getrouwd, regeerden de wetten van Ethbaal over Israël in plaats van de wetten van God. Zoals de slang in Eden met succes Adam tot zonde verleidde, zo verleidde Ethbaal ook Achab tot zonde door met Jezebel te trouwen.

In de boodschap van het Nieuwe Testament aan de Kerken vinden we dat Pergamos, "getrouwd met macht", staat voor het onwettige huwelijk tussen de Kerk en het heidendom, oftewel Achab en Jezebel. Het volgende kerkelijke tijdperk, dat van Thyatira, geeft ons *de resultaten* van dat huwelijk. In de opkomst van de Kerk naar de macht op het wereldlijke vlak over de koningen der aarde, vormde zij een antichristelijk systeem. Dat wil zeggen, de pausen beweerden te regeren *in plaats van* Christus en noemden zichzelf de Vicarissen van Christus. Er is een directe parallel hierin met koning Achab die Israël regeerde in plaats van Ethbaal, zelfs als Ethbaal regeerde in plaats van Baäl als zijn plaatsvervanger.

De naam van de vader van Jezebel profeteert ons van het onderliggende probleem in het tijdperk van de kerk van Thyatira van 529 tot 1517 na Christus. Koning Achab van Israël trouwde met Jezebel en verbond zich zo met haar god Baäl. Zo plaatste hij Israël onder de macht van het koninkrijk van Baäl op aarde.

Dit zette de toon voor een tijdperk waarin Ethbaal - via zijn dochter Jezebel - de echte macht was achter Israëls monarchie. Achab was slechts een koning; Ethbaal was een koning der koningen voor allen die Baäl aanbaden. In Israël vervingen de wetten van Baäl de wetten van God zoals gegeven door Mozes, en het werd onwettig om anders te denken. Jezebel vervolgde vervolgens de ware profeten van God en het Restant van Genade tijdens de dagen van Elia ([1 Koningen 18:13](#)).

De geschiedenis van Tyrus

Koning Nebukadnezar van Babylon veroverde de stad Tyrus in 572 voor Christus, kort nadat hij Jeruzalem had veroverd. Dit was geen gemakkelijke taak, want Tyrus had een muur van 150 meter hoog. Babylon deed er dertien jaar over om de stad te onderwerpen. De Hebreeuwse naam voor Tyrus is *Tsur*, wat letterlijk *rots* of *kasteel* betekent, ongetwijfeld verwijzend naar haar grote kracht als versterkte stad.

De stad Tyrus was een zeehaven die uit twee delen bestond. Het belangrijkste deel van de stad was gebouwd langs de kust van de Middellandse Zee in wat nu Libanon is. Het tweede deel van de stad was gebouwd op een klein eiland voor de

kust. Toen Nebukadnezar het grootste deel van Tyrus veroverde, vluchtte het volk naar het eiland en bleef daar vrij, want de zee zelf vormde een natuurlijke barrière tegen het Babylonische leger, dat geen marine had om het eiland te belegeren.

Bijna drie eeuwen later liep Alexander de Grote tegen hetzelfde probleem aan. Hij besloot echter de ruïnes van de oude stad te gebruiken om het eiland met het vasteland te verbinden. Ze haalden de rotsen en zuilen uit alle verwoeste gebouwen en gooiden die in zee. Er was zoveel materiaal nodig dat ze letterlijk het stof van het fundament van de oude stad afschraapten en in zee gooiden. Alleen zo konden ze de eilandstad Tyrus veroveren.

Met deze verovering vervulde Alexander de Grote de profetie van [Ezechiël 26:4, 5](#).

4 En zij zullen de muren van Tyrus verwoesten en haar torens afbreken; en Ik zal haar puin van haar afschrapen en haar tot een kale rots maken. ⁵ Zij zal een plaats zijn voor het uitspreiden van netten in het midden van de zee, want Ik heb gesproken, spreekt de Here God, en zij zal een buit worden voor de volken.

Tegenwoordig wordt deze brug gebruikt door vissers om hun netten te drogen of te repareren, zoals de profeet zei.

Een van de vier generaals van Alexander, Seleucus, nam deel aan de verovering van Tyrus in 332 v. Chr. Na de dood van Alexander in 323 v. Chr. werd het rijk verdeeld onder de vier generaals. Seleucus kreeg de controle over Klein-Azië en Babylon. In 312 v. Chr. stelde hij de zogenaamde Seleucidische (Griekse) kalender in, die later werd gebruikt bij het dateren van gebeurtenissen in de boeken van de Makkabeeën. Kort voor zijn dood in 280 v. Chr. stichtte hij de stad *Thyatira-Nieuw Tyrus*.

Zoals we al eerder zeiden, is de naam *Tyrus* in het Hebreeuws het woord *Tsur*, dat "rots" betekent en verwijst naar zijn kracht als vesting. Volgens de International Standard Bible Encyclopedia betekent de naam *Thyatira* "de burcht van Thya". Met andere woorden, volgens hen betekent *tira* "kasteel" - ongetwijfeld gebaseerd op de letterlijke betekenis als rots of bolwerk. Dit wordt ondersteund door het feit dat het in latere tijden de naam Ak-Hissar kreeg, wat in het Turks "wit kasteel" betekent.

Hissar is het Turkse equivalent van de Hebreeuwse naam *Hazor* uit Jozua

11. Hazor was de belangrijkste stad van het noordelijke deel van Kanaän. Er is enige discussie over de vraag of Jozua de stad Hazor veroverde, of dat hij in feite Tyrus veroverde. Hazor is misschien *HaTsur*, "de rots". In ieder geval vertelt Strong's concordantie ons dat de naam Hazor afkomstig is van het Hebreeuwse woord *chatsar*, dat "omsingelen met een palissade" betekent. (Zie Strong's #2690.) Met andere woorden, het is een kasteel, een ommuurde vesting.

Zo is het Turkse woord voor kasteel (*Hissar*) hetzelfde als het Hebreeuwse woord voor kasteel (*Hazor*). Beide zijn nauw verwant aan *Ha-Tsur*, "de rots", en *Tsur* is de stad Tyrus. En toch is Hassar ook de moderne naam voor de stad Thyatira. De verbanden liggen voor de hand.

Als we al deze feiten samenvoegen, kunnen we zeggen dat er een geestelijke en mogelijk ook een fysieke band bestaat tussen de stad Tyrus en de stad Thya-TIRA. Beide namen bevatten het concept van een rots, vesting of kasteel. Maar er zijn nog andere opvallende overeenkomsten. Beide steden aanbaden de zonnegod en een vrouwelijke tegenhanger. Beide steden waren beroemd om hun purperen kleurstof en hadden vakbonden, of gilden, om zich tegen concurrenten te beschermen.

Tyrus en Thyatira staan bekend om hun paarse kleurstof.

Uit de vergelijking van Tyrus met de stad Thyatira blijkt duidelijk dat Seleucus Thyatira als een tweede Tyrus bedoelde. Net als Tyrus stond Thyatira bekend om haar productie van purperverf. We zien dit in Handelingen 16, waar Lydia, een van de bekeerlingen van Paulus in Filippi, in die stad was om purperverf, stoffen of gewaden uit haar woonplaats Thyatira te verkopen ([Handelingen 16:14](#)). Hun belangrijkste handelsactiviteit was dus nog steeds dezelfde.

De bekering van Lydia is misschien een profetische voorbode van de kerk van Thyatira, die een nieuwe bekering nodig heeft. Voor haar ontmoeting met Paulus had Lydia zich blijkbaar tot het jodendom bekeerd, want er wordt gezegd dat zij "God aanbad". Toch had zij de doop in Christus nodig ([Handelingen 16:15](#)) om haar een volledige openbaring van de waarheid te geven.

Zo ook met de kerk van Thyatira van 529 tot 1517 na Christus. Hoewel velen van hen zeker probeerden God te aanbidden op de beste manier die zij kenden, is het duidelijk dat hun religieuze ervaring behoefte had aan een persoonlijke relatie met

Jezus Christus. Het recht om Hem persoonlijk te kennen was hun ontnomen in de haast om eenheid en eensgezindheid tot stand te brengen in onderwerping aan de "orthodoxe" christelijke leer.

Tyrus en Thyatira hadden vergelijkbare godsdiensten

We kunnen ook de godsdiensten van Tyrus en Thyatira vergelijken. De stad Tyrus aanbad Baäl, de naam van hun zonnegod. De stad Thyatira had in de oudheid een tempel voor de oude Lydische zonnegod *Tyrimnos*. Het eerste deel van zijn naam lijkt hem te verbinden met de stad Tyrus, en met het Griekse woord *Tyrannos*, "tiran, of soevereine heerser".

Ashtoreth was de godin van de Zidoniërs ([1 Koningen 11:33](#)). Zij was de vrouwelijke gemalin van Baäl en vertegenwoordigde de aarde, zoals Baäl de zonnegod was. Zo vinden we ook dat de stad Thyatira een godin had naast hun zonnegod. Volgens de International Standard Bible Encyclopedia,

"Een andere tempel in Thyatira was gewijd aan Sambethe, en bij dit heiligdom was een profetes, door sommigen verondersteld de Jezebel van [Openb. 2:20](#) die de uitspraken uitsprak die deze godheid aan de aanbidders zou geven."

In [Openb. 2:20](#) wordt de kerk van Thyatira veroordeeld voor het toestaan...

²⁰ . de vrouw Jezebel, die zich profetes noemt, en die Mijn dienaren onderwijst en op een dwaalspoor brengt, zodat zij onzedelijke handelingen verrichten en dingen eten die aan afgoden zijn geofferd.

We zien dus dat er in de stad Thyatira zowel een mannelijke figuur was, de zonnegod Tyrimnos, als een godin **Sambethe**. Het lijkt erop dat Sambethe de "**Thya-**" is, terwijl Tyrimnos de "**Tyra**" is. Door ze samen te voegen, als om het huwelijk van god en godin uit te drukken, vormen ze de naam Thyatira.

Toen het tijdperk Pergamum werd afgesloten, kwam er een nieuwe keizer in het Christelijke Romeinse Rijk. Het zal velen verbazen te vernemen dat de hoofdstad van het rijk sinds de tijd van Constantijn in Constantinopel lag, dat vaak "Nieuw Rome" werd genoemd. Tegenwoordig staat het bekend als Istanbul.

De nieuwe keizer was Justinianus. Hij was wettelijk aangenomen door de vorige keizer, Justin, en werd medekeizer op 4 april 527 na Christus.

Toen Justin op 1 augustus van dat jaar stierf, werd Justinianus alleenheerser.

De vrouw van Justinianus was Theodora, een actrice, exotische danseres ("stripper") en prostituee in haar jonge jaren, die minstens één buitenechtelijk kind had. Ze werd al snel Justinianus' minnares. Later werd ze bekeerd tot een niet-orthodoxe sekte die bekend stond als de Monofysieten. Deze supergeestelijke sekte geloofde dat Jezus alleen een goddelijke natuur had en helemaal geen menselijke natuur. Zij trouwde in 525 met Justinianus, en twee jaar later, toen Justinianus de enige keizer (Augustus) werd, werd zij keizerin (Augusta). De Britannica zegt over haar,

"Theodora oefende aanzienlijke invloed uit, en hoewel zij nooit coregent is geweest, hebben haar superieure intelligentie en behendige behandeling van politieke zaken velen doen geloven dat zij het was, en niet Justinianus, die Byzantium regeerde. Haar naam wordt genoemd in bijna alle wetten die in die periode werden aangenomen. Zij ontving buitenlandse gezanten en correspondeerde met buitenlandse heersers, functies die gewoonlijk waren voorbehouden aan de keizer."

Op pagina 62 van [A Short History of Byzantium](#) lezen we verder,

"Op aandringen van Justinianus moest zij aan zijn zijde regeren, beslissingen nemen en hem het voordeel van haar raad geven in alle hoogste staatszaken."

Vandaar dat het tijdperk Thyatira begon met Justinianus en Theodora, die samen de verbinding vormden met de kerk van het Oude Verbond, die ik de kerk van Jezebel noem. Misschien moet zij beter de kerk van Achab en Jezebel worden genoemd, behalve dat [Openb. 2:20](#) alleen Jezebel noemt.

Het is niet duidelijk of wij Theodora's aanhang van het monofysitisme moeten beschouwen als hetzelfde als Jezebel's aanhang van de godsdienst van Baäl. De boodschap aan de gemeente van Thyatira richt zich op immoraliteit. Dit lijkt te wijzen op Theodora's immoraliteit, althans in haar vroege leven.

Procopius, de historicus van die tijd, kreeg de opdracht een boek te schrijven over Justinianus en Theodora, genaamd [Gebouwen van Justinianus](#), waarin de twee op een vleierende manier werden voorgesteld als een vroom paar. Dit werd geschreven toen Justinianus nog leefde.

Nadat Justinianus gestorven was, schreef hij een ander boek, genaamd [Geheime Geschiedenis](#), waarin hij hen in een negatiever daglicht stelde. Het Wikipedia artikel over *Theodora* vertelt ons over dit boek,

"Justinianus wordt afgeschilderd als wreed, vals, verkwistend en incompetent; wat Theodora betreft, wordt de lezer getraakteerd op een gedetailleerd en zinnenprikkelend beeld van vulgariteit en onverzadigbare lust, gecombineerd met feeksachtige en berekenende kleingeestigheid..."

Waarschijnlijk was Procopius' eerste boek bedoeld om het paar te vleien, terwijl het tweede, in het geheim geschreven, dichterbij de waarheid stond. Als dat zo is, komen de twee dichterbij koning Achab en Jezebel. Dit boek werd echter pas duizend jaar later gepubliceerd. **Het veranderen van de kalender en het Romeinse rechtssysteem**

Toen Justinianus in 525 co-regent werd, was zijn eerste grote project de wijziging van de kalender, die was bedacht door Dionysius Exiguus. Tot dan toe was het referentiepunt van de Romeinse kalender (jaar één) de datum van de stichting van Rome (753 v. Chr.). Justinianus werd dus coregent in het Romeinse jaar 1278 A.U.C. (*ab urbe condita*), maar hij veranderde de kalender zodat deze begon met de geboorte van Christus. Volgens de nieuwe kalender werd hij dus keizer in 527 na Christus (*anno domini*, "in het jaar van onze Heer").

Het tweede grote project van Justinianus was het stroomlijnen en veranderen van de wetten van het rijk om de waarden van de kerk te weerspiegelen. De Romeinse wetten hadden zich al meer dan 1200 jaar opgestapeld. Ze waren vaak tegenstrijdig of verouderd. Er moest iets gebeuren, en Justinianus wilde het beste van de oude Romeinse wetten nemen, met behoud van de wetten die de waarden van de kerk weerspiegelden en het elimineren van de wetten die heidense waarden weerspiegelden. Will Durant vertelt ons in zijn boek, The Age of Faith, blz. 111,

"Het hele Romeinse recht was een empirische verzameling geworden, in plaats van een logische code."

Volgens de Katholieke Encyclopedie, onder de titel "Justinianus I,"

"Het meest duurzame werk van Justinianus was zijn codificatie van de wetten."

De *Codex Constitutionum*, zoals hij werd genoemd, werd geproduceerd in 529 na Christus. De *Pandectae*, of *Digest*, werd geproduceerd in 530 samen met de *Instituten* (d.w.z. handboeken voor studenten). De laatste herzieningen werden gepubliceerd in 534, bekend als het *Corpus Juris Civilis* met toevoegingen die

Authentiek werden genoemd. De nieuwe wetten werden van kracht op 30 december 534 na Christus.

De nieuwe Codex versmolt het burgerlijk recht met het religieuze recht. Will Durant vertelt ons,

"Dit wetboek...legde het orthodoxe christendom vast in de wet....Alle kerkelijke, zoals alle burgerlijke, wetten moesten van de troon komen." (The Age of Faith, p. 112)

De Katholieke Encyclopedie zegt over deze nieuwe wetten:

"Het belang van dit "Corpus" kan moeilijk worden overdreven. Het is de basis van al het canonieke recht (ecclesia vivet romana) en de basis van het burgerlijk recht in elk beschaafd land."

Met andere woorden, het Corpus van Justinianus is tot op heden de basis van het recht in Europa en de westerse "christelijke" naties. [Dan. 7:25](#) vertelt ons het belang van Justinianus' kalender en wijziging van de Romeinse wet. De profeet identificeert Justinianus' acties als het begin van het tijdperk van de "kleine hoorn", toen het religieuze Rome in wezen het keizerlijke Rome verving. De profeet zegt: "hij zal van plan zijn veranderingen aan te brengen in tijden en wetten." De "verandering in tijden" was Justinianus' verandering van de Romeinse kalender. De "wetswijziging" was zijn *Corpus Juris Civilis*.

De profeet vertelt ons ook dat de "kleine hoorn" zou bloeien "gedurende een tijd, tijden en een halve tijd" ([Dan. 7:25](#)). Een profetische "tijd" is 360 dagen in profetie op korte termijn en 360 jaar in profetie op lange termijn. In dit geval wordt er geprofeteerd op lange termijn, en 3½ "tijd" is dus een periode van 1.260 jaar. Het tijdsbestek in kwestie loopt van 529-534 na Christus tot 1789-1794 na Christus, eindigend met de Franse Revolutie.

De tijd van de "kleine hoorn" voert ons voorbij het kerkelijk tijdperk van Thyatira, dat eindigt in 1517. Het valt daarom buiten ons huidige interessegebied. Niettemin is het belangrijk te beseffen dat het begin van het tijdperk Thyatira samenvalt met de "kleine hoorn" van [Dan. 7:25](#). De kleine hoorn van Daniël 7 ontstond tijdens het tijdperk Thyatira van de Jezebel-kerk.

Jezebel vervolgt de profeten

Zoals wij reeds hebben aangetoond, suggereert de naam Thyatira de toename van de wereldlijke macht van de kerk en is deze ook verbonden met de stad Tyrus. Tyrus was de woonplaats van Jezebel voordat zij trouwde met koning Achab van Israël. Jezebel haatte de profeten en alle ware gelovigen in de God van de Schrift. Zij vervolgde hen genadeloos om van Israël een natie van Baälaanbidders te maken.

Tijdens die vervolging was de stafchef van koning Achab, die de hoofdrentmeester was over het huishouden van de koning ([1 Koningen 18:3](#)) een gelovige in Jahweh die de ondergrondse kerk in zijn tijd hielp ondersteunen. We lezen in [1 Koningen 18:3, 4](#),

³ En Achab riep Obadja, die over het huishouden was. (Obadja nu vreesde de Here zeer;⁴ want het geschiedde, toen Jezebel de profeten des Heren vernietigde, dat Obadja honderd profeten nam en hen bij vijftig in een grot verborg, en hen van brood en water voorzag).

Later had de profeet Elia een confrontatie met Jezebel's profeten van Baäl. Haar profeten werden gedood, waarna Jezebel op rooftocht ging en beloofde Elia zelf te zullen executeren. Hij vluchtte naar de berg Horeb en zat in de grot waar Mozes voor het eerst de wet had ontvangen ([1 Koningen 19:8, 9](#)). Elia was ontmoedigd en klaagde dat hij de enige gelovige in Israël leek te zijn, zelfs na zijn grote overwinning op de berg Karmel. Misschien dacht hij dat Obadja was ontdekt en geëxecuteerd, samen met de honderd profeten die tot dan toe verborgen waren gebleven.

In zijn gesprek met God kreeg de profeet te horen dat er nog een overblijfsel van 7.000 in Israël overbleef ([1 Koningen 19:18](#)). Later gaf de apostel Paulus hier commentaar op en bracht die 7.000 in verband met het overblijfsel van de genade onder het Nieuwe Verbond ([Rom. 11:4, 5](#)). Het is ditzelfde overblijfsel van genade dat de overwinnaars zijn in de boodschappen aan de zeven gemeenten.

Het onderscheid tussen de kerk en de overwinnaars is duidelijk. Zoals Jezebel de Israëlieten onder druk had gezet om geestelijke ontucht te plegen met andere goden, zo was er ook hetzelfde probleem in de gemeente van Thyatira, die het volk verleidde tot geestelijke ontucht en Gods dienstknechten op een dwaalspoor bracht ([Openb. 2:20](#)).

Het leiderschap in het tijdperk Thyatira volgde het voorbeeld van de Jezebel-geest, maar het overblijfsel van de genade - de overwinnaars - bleef trouw aan God. Toch waren de meeste van deze ware gelovigen aan het zicht onttrokken. Het is niet waarschijnlijk dat velen van hen kerkleiders waren.

Tijd voor berouw

[Openbaring 2:21](#) zegt over Jezebel,

21 En ik gaf haar de tijd om zich te bekeren, maar ze wil zich niet bekeren van haar onzedelijkheid.

Zelden oordeelt God zonder eerst een periode van berouw te geven. In dit geval wordt geen specifieke tijdsduur genoemd, evenmin als bij koningin Jezebel in Israël. Laten we, voordat we het oordeel over Jezebel in de gemeente Thyatira bestuderen, kijken naar haar oordeel in het Oude Testament. Om de volledige impact van het goddelijk oordeel te krijgen, moeten we Achab en Jezebel samen bekijken.

Gebruik van het Koninkrijk en zijn vruchten

De belangrijkste zonde van Achab was dat hij de wijngaard naast zijn huis stal. [1 Koningen 21:1](#) zegt,

1 Na deze dingen had Naboth, de Jizreëliet, een wijngaard in Jizreël naast het paleis van Achab, de koning van Israël.

Dit eigendom was eigendom van Naboth, "vruchten", gelegen in Jezreel, "God verstrooit; God zaait". Jezreel (*Yezreel*) is ook een homoniem van de naam Israël (*Yisrael*). [Jesaja 5:7](#) zegt ons: "*Want de wijngaard van de Here der heerscharen is het huis Israël,*" dus dit is een historische allegorie van een goddeloze koning die de wijngaard en de vruchten van het Koninkrijk steelt.

Zowel Jesaja 5 als 1 Koningen 21 zijn Schriftteksten die Jezus gebruikte als basis voor zijn gelijkenis in [Matt. 21:33-41](#). Jezus (Jozua) had een wijngaard geplant in Kanaän, maar degenen aan wie de bewerking van het land was toevertrouwd, eigenden zich die toe en weigerden de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen.

Daarom vertelt het verhaal in 1 Koningen 21 hoe koning Achab, op aandringen van Jezebel, zich de wijngaard van Naboth en de vruchten van het koninkrijk toe-eigende. Hiervoor werd hij veroordeeld, want God stuurde Elia om hem dat in [1 Koningen 21:21-24](#) te vertellen,

²¹ Zie, Ik zal kwaad over u brengen, en Ik zal u geheel en al wegvagen, en Ik zal van Achab alle mannen afsnijden, zowel de slaven als de vrijen in Israel;²² en Ik zal uw huis maken als het huis van Jeroboam, den zoon van Nebat, en als het huis van Baäsa, den zoon van Ahia, vanwege de provocatie, waarmede gij Mij tot toorn hebt aangezet, en omdat gij Israel hebt doen zondigen. ²³ En ook van Jizébel heeft de Here gesproken, zeggende: De honden zullen Jizébel eten in het gebied van Jizérel. ²⁴ Degene die van Achab is, die in de stad sterft, zal door de honden worden opgegeten, en degene die op het veld sterft, zal door de vogels worden opgegeten."

Het oordeel over Achab komt overeen met het oordeel dat Jezus uitsprak over degenen die zich in zijn tijd de vruchten van het Koninkrijk toe-eigenden. [Matt. 21:40, 41](#) zegt,

⁴⁰ Wanneer dan de eigenaar van de wijngaard komt, wat zal hij dan met die wijnbouwers doen? ⁴¹ Zij zeiden tot Hem: "Hij zal die ellendelingen tot een ellendig einde brengen en de wijngaard verhuren aan andere wijnbouwers, die hem de opbrengst op de juiste tijdstippen zullen betalen."

Het "ellendige einde" beschrijft Elia's oordeel over Achab, waarbij God beloofde hem volledig weg te vagen. Elia zei ook dat het huis van Achab zou worden weggevaagd, zoals dat gebeurde met twee van zijn voorgangers, Jeroboam en Baasha ([1 Koningen 16:3, 4, 11, 12, 13](#)). Toen de Farizeeën zichzelf beoordeelden in [Matt. 21:41](#), beseften zij niet dat zij hetzelfde oordeel over zichzelf uitspraken als Elia had uitgesproken over Achab en Jezebel.

Bovendien werd dit oordeel uitgesproken om dezelfde reden: het onttrekken van de vruchten van het Koninkrijk en het onthouden van deze vruchten aan de Eigenaar van de wijngaard.

Dit alles impliceert dat Jezebel in de kerk van Thyatira zich ook de vruchten van het Koninkrijk had toegeëigend. De vrucht die God verlangt is de vrucht van de Geest ([Gal. 5:22, 23](#)). Het probleem is dat het vlees voortdurend oorlog voert tegen de

¹⁷ Want het vlees stelt zijn verlangen tegenover de Geest, en de Geest tegenover het vlees; want deze staan tegenover elkaar, zodat gij niet doet wat gij wilt.

Geest, zoals beschreven in [Gal. 5:17](#),

Met andere woorden, de "oude mens" van het vlees wil zich het gezag toe-eigenen en de vrucht van de Geest vervangen door de vrucht van het vlees, namelijk "*de daden van het vlees*" ([Gal. 5:19](#)).

Oordeel over Jezebel

[Openbaring 2:22](#) zegt,

²² Zie, ik zal haar op een ziekbed werpen, en degenen die overspel met haar plegen in grote verdrukking brengen, tenzij zij zich bekeren van hun daden. ²³ En ik zal haar kinderen met pestilentie doden; en alle gemeenten zullen weten dat ik Hem ben die het verstand en de harten doorzoekt; en ik zal een ieder van u geven naar uw daden.

Het woord voor "bed" is *klena*, dat een bed (om te slapen) of een bank (om te eten) of zelfs een baar (om de doden te dragen) betekent. Het Hebreeuwse woord *mittah* heeft dezelfde betekenis. De NASB hierboven voegt de zinsnede "van ziekte" toe om aan te geven dat het oordeel van God was om Jezebel met ziekte te treffen zodat zij bedlegerig zou zijn.

Dat is de dominante betekenis van de metafoor in de passage hierboven, omdat Jezebel wordt afgeschilderd als iemand die ontucht pleegt op een bed, terwijl haar kinderen zullen worden gedood door de pest, of ziekte.

De Geest gebruikt dit woord echter ook om een maaltijd voor te stellen terwijl men op een bank ligt ([Ezechiël 23:41](#); [Johannes 21:20](#)). Zodra we deze Jezebel in verband gaan brengen met de vrouw van Achab met dezelfde naam, kunnen we de *klena* of *mittah* zien in termen van achteroverleunen bij een maaltijd. [1 Koningen 21:24](#) zegt,

²⁴ Degene die van Achab is, die in de stad sterft, zal door de honden worden opgegeten, en degene die in het veld sterft, zal door de vogels worden opgegeten.

Dit gebeurde letterlijk met Jezebel nadat ze was gedood. [2 Koningen 9:35, 36](#) zegt over haar,

³⁵ En zij gingen om haar te begraven, maar zij vonden niet meer van haar dan de schedel en de voeten en de handpalmen. ³⁶ Daarom keerden zij terug en vertelden het hem. En hij zei: "Dit is het woord des Heren, dat Hij sprak door zijn knecht Elia, de Tishbiet, zeggende: In het bezit van Jizreël zullen de honden het vlees van Jizreël eten."

De volledige profetie laat zien dat zij werd opgegeten door honden en vogels (gieren?). Deze gebeurtenis was een profetisch type dat van toepassing was op alle

usurpatoren van het Koninkrijk, en tevens een specifieke metafoor voor de nieuwtestamentische Jezebel.

De "Jezebel" van [Openb. 2:20](#) was een profetisch type van de grotere "Jezebel" die naar voren komt als de grote hoer in [Openb. 17:1](#). Zij is de schijnbruid, gekleed in koninklijke kleding en rijdend op een beest met zeven koppen en tien horens. Uiteindelijk keert het beest zich tegen haar in [Openb. 17:16](#),

16 En de tien horens die u zag en het beest, deze zullen de hoer haten en haar verlaten en naakt maken en haar vlees eten en haar in vuur en vlam zetten.

Het volgende vers vertelt ons dat "*God het in hun harten heeft gelegd om zijn voornemen uit te voeren*", dat wil zeggen dat het beest de hoer zal opeten, zoals Jezebel aan het einde van haar heerschappij door de honden werd opgegeten.

De boodschap aan de gemeente van Thyatira put uit het oudtestamentische verhaal van Achab en Jezebel om de toestand van de kerk in het tijdperk Thyatira (529-1517 na Christus) te profeteren. Het laat zien dat de kerk, net als de Joodse leiders daarvoor, de "wijngaard" zou overnemen en de vrucht van de Geest zou vervangen door de daden van het vlees.

Daarom zouden beide dezelfde oordelen ontvangen. Wat letterlijk met Jezebel gebeurde, zou zich op symbolisch niveau herhalen. Vandaar dat we uiteindelijk, bij de tweede komst van Christus, lezen in [Openb. 19:1718](#), en [21](#),

17 En ik zag een engel in de zon staan; en hij riep met luide stem en zei tegen alle vogels die in het midden van de hemel vliegen: "Komt, verzamelt u voor het grote avondmaal van God;¹⁸ opdat u het vlees van koningen en het vlees van bevelhebbers en het vlees van machtige mannen en het vlees van paarden en van hen die daarop zitten en het vlees van alle mensen, zowel vrije mannen als slaven, en klein en groot...."²¹ ... en alle vogels werden gevuld met hun vlees.

Hier is geen sprake van honden, maar alleen van vogels die het vlees eten. Of dit al dan niet letterlijk wordt vervuld, kunnen we niet zeggen. Wel weten we dat het een metafoor is voor de vernietiging van "het vlees", zodat alleen de vrucht van de Geest overblijft. De maaltijd verteert het vlees.

In de metafoor kan een "hond" staan voor twee tegenovergestelde dingen: trouw en vleselijkheid. In de goede zin betekent *Kaleb* "hond" in de zin van een trouwe, trouwe vriend. Kaleb en Jozua waren de twee overwinnaars in hun tijd, die

vertrouwen hadden toen de verspieders hun verslag uitbrachten. In de kwade zin zegt [Deut. 23:18](#),

18 U zult de huur van een hoer of het loon van een hond niet als offer in het huis van de Heer, uw God, brengen, want beide zijn een gruwel voor de Heer, uw God.

Dit verwijst naar de Kanaänitische eredienst in de bosjes, waar prostitutie een religieuze daad van zuivering vóór het huwelijk was.

Sommigen kwamen om seksuele betrekkingen te hebben met een hoer van het andere geslacht - en betaalden voor de diensten als donatie aan de heidense tempel. Anderen hadden relaties met hetzelfde geslacht als "honden".

Homoseksueel gedrag werd in de bijbelse wet beschouwd als de meest verdorven uiting van vleselijkheid. Daarom mocht Gods heiligdom de vleselijke praktijken van de Kanaänitische godsdienst niet overnemen, en zelfs geen donaties aanvaarden die met zulk gedrag waren verdiend.

Jezebel bracht Baälverering in Israël toen Achab met haar trouwde. Daardoor werd het land verontreinigd en werd de vrucht van het koninkrijk aan God onthouden.

Regeren door immoraliteit

De kerk in de tijd van Thyatira ontaardde in moreel opzicht geleidelijk aan onder haar vleselijke leiding. Veel kerkhistorici (kardinalen, aartsbisschoppen, enz.) hebben hierover geschreven, dus het is geen geheim, hoewel het niet meer algemeen bekend is. In de tiende eeuw was de kerk zo ernstig gedegeneerd dat die tijd bekend stond als de Gouden Eeuw van de Pornocratie (d.w.z. geregeerd door immoraliteit). Veel mensen, vooral die in Rome woonden (die de corruptie uit de eerste hand zagen), werden erg cynisch. Zij geloofden dat de kerk was opgericht door Christus via Petrus. Zij geloofden dat het de Ware Kerk was, maar zij betreurden dat het zo was.

Al deze corruptie werd afgebeeld in de profetische boodschap aan de gemeente van Thyatira, die "Jezebel" had getolereerd. De kerk was niet vrijgesteld van het oordeel van God. Een religieus vernisje aan de buitenkant kon hun daden niet verbergen voor "*Hij die het verstand en de harten doorzoekt*" ([Openb. 2:23](#)).

Toch heeft God altijd een overblijfsel van genade achtergelaten, niet alleen in Israël in de tijd van Elia, maar ook in de letterlijke gemeente van Thyatira en het profetische kerktijdperk van Thyatira.

Ketters vervolgen

Het woord "ketter" komt van een Grieks woord, *hires*, wat betekent: *een keuze maken*. Het woord wordt vijf keer vertaald als "sekte". De Sadduceeën waren een sekte, *hireses* ([Handelingen 5:17](#)), evenals de Farizeeën ([Handelingen 15:5](#)). Of zij al dan niet "ketters" waren, was natuurlijk een kwestie van mening.

Als mensen hun eigen geloof kiezen in plaats van de Schrift te geloven, is dat echte ketterij. In de latere geschiedenis beweerden de pausen echter dat de besluiten van kerkelijke concilies de waarheid waren. Zo werd een ketter gedefinieerd als iemand die het niet eens was met de geloofsbelijdenissen van een erkend kerkelijk concilie, in plaats van met de Schrift zelf. Dit was het probleem in Jezus' tijd in het jodendom, toen de priesters geen onderscheid konden maken tussen het woord van God en hun "tradities van mensen".

H. Grattan Guinness vertelt ons op pagina 31 van zijn boek, Romanism and the Reformation, dat in de zesde eeuw paus Pelagius zei,

"Schisma is een kwaad. Wie afgescheiden is van de apostolische blik is ongetwijfeld in schisma. Doe dan wat we vaak vermanen. Zorg ervoor dat zij die deze zonde begaan in hechtenis worden genomen. . . Aarzel niet om dit soort mannen samen te persen, en als hij dit veracht, laat hem dan verpletterd worden door de openbare macht."

Guinness vertelt ons niet of dit Pelagius I (557-560) of Pelagius II (577-590) was. Beide waren verwickeld in schisma's, dus ik heb niet kunnen ontdekken welke paus deze dingen heeft gezegd. Nogmaals, Guinness zegt over paus Damasus, die een eerdere paus was van 366-384 na Christus,

"Paus Damasus, wiens verkiezing tot het pontificaat werd verzekerd door honderdzevenendertig moorden, staat de vervolging toe van hen die zich uitspreken tegen een van de heilige canons, en voegt eraan toe: "Het is niet toegestaan anders te denken of te spreken dan de Roomse Kerk".... Alles wat minder is dan een absolute, onvoorwaardelijke overgave van alle vrijheid van handelen of spreken, of zelfs van denken en geweten, is ketterij. Iedere evangelische christen in de wereld is daarom volgens de Roomse canons een ketter, en als zodanig vatbaar voor 'straf'." (blz. 31, 32)

Het begin van de vervolging

In de vierde eeuw, toen de Kerk voor het eerst aan de macht kwam, verbrak zij gewoonlijk de gemeenschap met ketters en verbande hen uit de Kerk. De herinneringen aan martelingen en dood waren nog te vers van de holocaust van het Rijk om de Kerk dezelfde vervolgingspolitiek te laten voeren. Maar Cormenin vertelt ons in zijn Geschiedenis van de Pausen, Vol. 1, p. 105,

"Na de dood van [paus] Felix werden de intriges voor een opvolger hernieuwd. In deze periode was de ambitie van de priesters zeer groot geworden; de vrijheid begon te worden verbannen uit de verkiezingen, en alleen wie rijkdom of machtige vrienden had, kon hopen het bisschopsambt te bemachtigen."

Paus Felix stierf in 529, net toen het tijdperk van de Thyatira-kerk begon. Binnen enkele jaren zei Paus Pelagius I [557-560],

"Luister niet," zei hij, "naar de ijdele praatjes van schuchtere mannen, die de kerk verwijten wanneer zij een vervolging beveelt met het doel de dwaling te onderdrukken, om zielen te redden. Schisma's zijn gewelddadige kwaden, die moeten worden genezen door sterke en verschrikkelijke remedies; en de Schrift en de canon staan ons toe de hulp van magistraten in te roepen om schismaten te dwingen weer in de boezem van de kerk te komen. Doe dan wat wij vaak van u gevraagd hebben; stuur degenen die zich van de apostolische blik hebben afgescheiden, goed bewaakt naar de keizer. Vrees niet voor uw eeuwige veiligheid; de voorbeelden van de grote heiligen zullen u leren dat vorsten ketters moeten straffen, niet alleen door verbanning, maar ook door inbeslagname van bezittingen, door zware opsluiting en zelfs door marteling". (Cormenin, Geschiedenis van de Pausen, deel I, blz. 118)

De inquisitie

In de 12th eeuw werd de kerk gealarmeerd door de opleving van ketterij onder de Albigenzen in Zuid-Frankrijk. Dit leidde uiteindelijk tot de oprichting van de inquisitie door paus Gregorius IX in 1231 na Christus. Het duurde niet lang voordat marteling de populairste methode van de inquisiteurs werd om ketterij uit te roeien.

De Albigenzen waren dualisten die geloofden dat alles een strijd was tussen twee goden: de ene goed, de andere kwaad. De goede God was Jezus Christus, de God van licht, goedheid en geest; terwijl de kwade god, Satan, de god van duisternis,

kwaad en materie was. Zij geloofden dat Satan de god van het Oude Testament is, terwijl Jezus Christus de God van het Nieuwe Testament is.

Dit geloof bloeide eeuwenlang langs de Middellandse Zee, sinds de Manicheeërs het in de derde eeuw hadden gepredikt. Het heeft vandaag de dag nog steeds invloed in verschillende groepen, wat vooral tot uiting komt in de afkeer van de mens van de Wet of van Jahweh zelf. Het wordt ook gezien in de manier waarop het concept van opstanding uit de dood is ondermijnd. (Zie ons boekje, [Het doel van opstanding](#).)

En dus zijn wij het er mee eens dat de Albigenzen verkeerd waren in hun doctrines en opvattingen over God. Wij geloven echter dat de martelingen en moorden die door de inquisitie werden gesanctioneerd, niet het antwoord op het probleem waren. Als zij alleen waren gelaten om te lijden onder het onrecht van hun eigen antinomiaanse samenleving, zouden zij ofwel uit zichzelf hebben geleerd dat onvolmaakte mensen wetten nodig hebben voor hun bescherming ([1 Tim. 1:9](#)), of anders zouden zij hun leden hebben verloren toen de groep zichzelf vernietigde in anarchie.

De inquisitie werd rechtstreeks uitgevoerd onder pauselijke leiding. Het ging veel verder dan het uitroeien van de dualistische opvattingen van de Albigenzen. Zij probeerde alle ketterij te vernietigen - alle opvattingen die in strijd waren met de gevestigde kerkleer of die het absolute gezag van de paus over de geesten van de mensen bedreigden. In 1252 na Christus keurde paus Innocentius IV officieel het gebruik van marteling goed om bekentenissen af te dwingen en ketteren tot inkeer te brengen. De volgende 250 jaar was Europa doordrenkt met het bloed van degenen die schuldig waren aan het denken of spreken "anders dan de Roomse Kerk". Het was zo erg dat zelfs de katholieke professor Rossetti schreef:

"Het doet het hart van een ware christen bloeden bij de gedachte aan deze fatale fout van de Latijnse Kerk, die door anderen te vervolgen de basis legde voor haar eigen onherstelbare ondergang. Dat de opvattingen van deze zogenaamde ketteren zeer schadelijk waren voor de Kerk van Rome kan niet worden ontkend, maar de middelen die werden gebruikt om ze te vernietigen, waren van alle andere het meest geschikt om ze te versterken en dieper te verankeren. Daniël en Johannes voorspelden dat Satans afgevaardigde gruwelijke wreedheden zou gebruiken en Babylon zou overspoelen met het bloed van Christus' martelaren; en de paus heeft, om te bewijzen dat hij die afgevaardigde niet was, gruwelijke wreedheden gebruikt en Rome doen overstromen met het zuiverste christelijke bloed" (Guinness, blz. 34).

Letterlijk miljoenen christenen werden direct of indirect door de Kerk ter dood gebracht in de oorlog tegen andersdenkenden. Uiteindelijk, tijdens het vijfde Lateraanse Kerkelijk Concilie (1512-1517), zei A. Pucci, een kardinaal van de Kerk, tegen de paus,

"Het hele lichaam van het christendom is nu onderworpen aan één hoofd, zelfs aan U; niemand verzet zich nu, niemand verzet zich nu." (Guinness, p. 37)

Misschien bedoelde hij hiermee dat ze er eindelijk in geslaagd waren alle kettters te doden. Maar we kunnen ons alleen maar voorstellen hoe God om zijn uitspraak moet hebben gelachen. Dat concilie eindigde in 1517, en later datzelfde jaar bracht Maarten Luther de protestantse reformatie op gang door op 31 oktober 1517 zijn beroemde "95 stellingen" op de kerkdeur in Wittenberg (Beieren) te spijkeren.

Net toen de Kerk dacht dat zij alle tegenstand had uitgeroeid en alles onder de voeten van de Roomse Kerk had gelegd, begon hun macht te dalen. Zij moesten opnieuw de les van het keizerlijke Rome leren, dat hoe meer men de christenen vervolgt, hoe meer zij zich vermenigvuldigen, omdat anderen het ware karakter van beide zijden zien en zich afvragen: *wat is meer christelijk?*

De Protestantse Reformatie zette de eerste scheuren in de Roomse Kerk die niet meer gerepareerd konden worden. Zo markeert 1517 het einde van de Kerk van Thyatira en het begin van het tijdperk van Sardis, de kostbare steen, de overblijvende Kerk die God begon te putten uit de Kerk van Jezebel. De overwinnaars waren samen met de echte kettters verfiend in het vuur van Jezebel, omdat zij anders dachten en God wilden gehoorzamen in plaats van de mensen.

De Protestantse Reformatie markeerde het moment waarop de pauselijke macht begon af te nemen. Net toen A. Pucci verklaarde dat de hele wereld zich definitief aan Rome had onderworpen, met geweld of door de dood, zei God: "Het is genoeg." De geestelijke macht van Rome had zijn hoogtepunt bereikt, en het oordeel van God was begonnen.

Stijgende macht om kettters te beoordelen

De boodschappen aan de zeven gemeenten is eigenlijk een overzicht van de kerkgeschiedenis, waarin God wijst op de sterke en zwakke punten van elke gemeente in de tijdperken die zij vertegenwoordigen. Zoals we later zullen zien,

geeft het laatste deel van het boek Openbaring, vanaf hoofdstuk zes, ons de geschiedenis van het ijzeren beest Rome en de kleine hoorn (kerk) die uit dat laatste dierenrijk is voortgekomen.

De wereldlijke en religieuze geschiedenis worden elk op deze manier behandeld, hoewel ze in werkelijkheid niet van elkaar kunnen worden gescheiden, want de kerk steeg geleidelijk naar een positie van zowel wereldlijke als religieuze macht. In feite, zoals we zullen zien, concurreerde de kerk met vele koningen om de macht, en zocht de kerk vele bondgenootschappen met andere koningen om bescherming te verkrijgen en zo haar eigen macht te vergroten.

In het begin bracht de kerk ketters gewoonlijk ter berechting naar de wereldlijke autoriteiten, onder leiding van de keizer in Constantinopel. Maar tegen de dertiende eeuw had de kerk de volledige bevoegdheid op zich genomen om ketters te berechten door haar eigen aangenomen macht. Daarom kon paus Gregorius IX de inquisitie instellen door zijn eigen macht en niet door een machtiging van een wereldlijke koning.

De opkomst van de Islam

Toen de kerk in het begin van de zevende eeuw een bepaald niveau van corruptie en gewelddadig gedrag bereikte, bracht God het oordeel over de kerk in de vorm van de Islam. Deze gebeurtenis wordt vollediger beschreven door symbolen in Openbaring 9, zoals we zullen zien. Volgens het principe van "oog om oog" ([Exodus 21:24](#)) liet God de Islam opstaan om de kerk met dezelfde gewelddadige middelen te beoordelen als de kerk de ketters had beoordeeld.

Voor de islam was de kerk de ketter, en zijn volgelingen behandelden de christenen op dezelfde manier als de kerk haar eigen ketters had behandeld. De meeste christenen zien de islam als "de vijand" in plaats van als Gods oordeelsagent, en daarom is hun hart verhard in plaats van berouwvol. We vinden dit voorspeld in [Openb. 9:20, 21](#),

²⁰ En de overige mensen, die niet door deze plagen werden gedood, bekeerden zich niet over de werken van hun handen, om niet de demonen te aanbidden, en de afgoden van goud en zilver en koper en steen en hout, die niet kunnen zien of horen of lopen;²¹ en zij bekeerden zich niet over hun moorden, noch over hun toverijen, noch over hun immoraliteit, noch over hun diefstallen.

Dit spreekt over het christelijke westen in het algemeen, en het voorspelt dat de mensen zich niet zouden bekeren, zelfs niet in het aangezicht van een goddelijk oordeel. De kerk zag zichzelf niet zoals God haar zag, want alleen de overwinnaars hadden in deze periode de gezindheid van Christus. De overgrote meerderheid was gelovig, maar vleeselijk, en hun kijk op de Islam was ongeveer dezelfde als die van het volk van Juda nadat God Babylon had doen opstaan om Jeruzalem te oordelen voor zijn zonde. Dit gebrek aan inzicht is de vloek van vrijwel alle religie.

Onmiddellijk nadat de roomse kerk het alleenrecht op de titel "universele bisschop" had opgeëist, verhief God Mohammed om een oordeel over de kerk te vellen.

Paus Victor had deze claim voor het eerst gemaakt in 192 na Christus, maar hij werd gedwongen terug te komen nadat bisschop Irenaeus hem tegensprak. Victor had echter een precedent geschapen dat 414 jaar later gebruikt zou worden in het jaar 606 na Christus. Paus Bonifatius III beweerde toen de universele bisschop te zijn, met soevereiniteit over alle andere katholieke bisschoppen, ook al had zijn voorganger, Gregorius I (590-604) geschreven: "Wie zich universele priester noemt of zo genoemd wil worden, is de voorloper van de antichrist."

Gregorius I bleek de laatste Romeinse bisschop te zijn die zich tegen deze titel verzette. Philip Schaff schrijft in zijn Geschiedenis van de Christelijke Kerk, Vol. IV, p. 220,

"Bonifatius III (606-607) schrok er niet voor terug de titel 'universele bisschop' aan te nemen, waartegen Gregorius in trotse nederigheid zo verontwaardigd had geprotesteerd als een godslasterlijke antichristelijke aanname."

Omdat het precies 414 jaar duurde van de poging van Victor in 192 tot de aanname van Bonifatius in 606, kunnen we zien dat God de kerk een genadeperiode van 414 jaar had gegeven om zich te bekeren van haar usurpatie van gezag.

Het getal 414 is een periode van "vervloekte tijd", die ik volledig heb uitgelegd in mijn boek, [Geheimen van de Tijd](#). Het is eigenlijk een genadeperiode die God de naties geeft nadat het oordeel is uitgesproken. God, in Zijn barmhartigheid, geeft mensen en naties de gelegenheid om zich te bekeren voordat het goddelijk oordeel daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Als de mensen zich bekeren, wordt het oordeel geannuleerd. Doen ze dat niet, dan gaat het oordeel door.

In dit geval heeft de Roomse kerk zich de plaats van Christus toegeëigend, door te denken dat zij de macht had om het volk naar eigen goeddunken te regeren, in plaats van zichzelf te zien als de handhaver van Gods wet en rentmeester van de troon.

Nadat paus Bonifatius III de titel van universele bisschop had aangenomen, ontving Mohammed zijn "openbaring" en begon hij in het openbaar te prediken in 612 na Christus. Het zal doorgaan totdat de mensen zich bekeren. Toch werd het grootste deel van het tijdperk van de kerk van Thyatira in beslag genomen door de oorlog van de kerk tegen de Islam, in de overtuiging dat de Islam het probleem was en haar vernietiging de oplossing.

De kerk gediskwalificeerd

Er zou veel meer geschreven kunnen worden over het tijdperk van de kerk van Thyatira, aangezien het een periode van bijna duizend jaar beslaat. Deze studie moet zich echter richten op de belangrijkste kwestie die in de boodschap aan de gemeente aan de orde wordt gesteld, namelijk de veroordeling van Jezebel. Zoals zij de profeten doodde, zo doodde ook de kerk de overwinnaars, samen met echte kettlers, door de geest van Jezebel.

De andere kwestie die in [Openb. 2:21](#) was de "onzedelijkheid" (*porneuo*) van Jezebel. Dit woord beschrijft de daden van de kerkleiding en het geestelijk overspel van de bruid van Christus. Telkens wanneer mensen ertoe gebracht worden een god of iemand anders dan Jezus Christus zelf te aanbidden, of de wetten van mensen te verkiezen, is dat geestelijk overspel.

Houd in gedachten dat de kerk in het Pinkstertijdperk een manifestatie was van koning Saul, die koning werd omdat het volk God had verworpen ([1 Sam. 8:7](#)). Ook moet worden opgemerkt dat het volk zelf niet wist dat het God had afgewezen. Vanuit hun perspectief wilden ze gewoon een leider zoals de volken. Het probleem was dat het hun aan ware kennis van de situatie ontbrak, omdat zij de gezindheid van God niet hadden.

De Geest der kennis ([Iesaja 11:2](#)) was op dat moment hun grootste behoefte. Hetzelfde gold voor de gemeente van Thyatira. Ware kennis is het kennen van Christus, Zijn geest, Zijn doel, Zijn doelen en Zijn wil. Ware kennis is de dingen zien door de ogen van Christus, in plaats van te steunen op eigen inzicht. Dit was het

grote gebrek in het tijdperk van Thyatira, en het belangrijkste symptoom daarvan was het gebrek aan onderwijs.

Het grootste deel van dat tijdperk wordt nu De Donkere Middeleeuwen genoemd, hoewel vanuit kerkelijk oogpunt de Donkere Middeleeuwen (*saeculum obscurum*) slechts zestig jaar duurden vanaf de verkiezing van paus Sergius III in 904 tot de dood van paus Johannes XII in 964.

Kardinaal Baronius (1538-1607) schreef een geschiedenis van de pausen in een boek genaamd *Annales Ecclesiastici*. Hij vertelt ons over Theodora, de vrouw van Theophylact, de senator van Rome, en hun dochter Marozia, die als jong meisje beviel van de zoon van paus Sergius, die als paus regeerde van 904-911 na Christus. De jongen groeide op tot paus Johannes XI (931-935), die op twintigjarige leeftijd paus werd. Zijn benoeming werd verzekerd door zijn moeder, die toen de feitelijke heerser van Rome was.

De Wikipedia vertelt ons,

*De periode werd voor het eerst geïdentificeerd en benoemd door de Italiaanse kardinaal en kerkhistoricus Caesar Baronius in zijn Annales Ecclesiastici in de zestiende eeuw. Baronius' primaire bron voor zijn geschiedenis van deze periode was Liutprand van Cremona. Andere geleerden hebben de periode breder of nauwer gedateerd, en andere termen, zoals de **Pornocratie** (Duits: Pornokratie, van het Griekse pornokratia, "prostitueregel")...*

De term *pornocratie* werd bedacht door Liutprand, die in die tijd leefde (920-972 na Christus), en ook Baronius gebruikte de term 600 jaar later bij het schrijven van zijn boek over de pauselijke geschiedenis. Het is duidelijk dat de kerkhistorici de tiende eeuw zagen als het dieptepunt in de kerkelijke moraal en in de burgerlijke macht. Je zou kunnen zeggen dat de kerk werd geregeerd door *pornocraten*, die minnaressen en orgieën hadden waar moderne tieners jaloers op zouden zijn. Deze praktijken verontrustten echter veel oprechte kerkelijke mannen, en zij schreven over deze dingen met verdriet of minachting.

Er is veel te veel smerige geschiedenis om hier op te nemen. Het is gemakkelijk beschikbaar in vele bronnen waar de kerkgeschiedenis wordt besproken. Ons doel is een algemene tijdsgeschiedenis te presenteren, samen met enig begrip van de profetische betekenis ervan.

Het belangrijkste kenmerk van het *saeculum obscurum* was het feit dat het begon tegen het einde van het achttiende jubeljaar van de kerk, dat dateert van 33 na Christus (18 x 49 = 882, wat, opgeteld bij 33 na Christus, ons op 915 na Christus brengt). Elke jubileumcyclus van de kerkgeschiedenis vervult een jaar in de regering van koning Saul. Met andere woorden, de veertigjarige regering van Saul was een profetie van de veertigjarige regering van de kerk in het Pinkstertijdperk.

Koning Saul werd gediskwalificeerd ([1 Sam. 15:26](#)) in zijn achttiende jaar tijdens zijn oorlog tegen de Amalekieten. Saul was geroepen om recht te spreken over de Amalekieten nadat hun gratieperiode van 414 jaar was afgelopen, daterend van hun aanval op Israël toen zij uit Egypte kwamen ([Exodus 17:14-16](#)).

Saul, die toen koning was, was Gods aangewezen rechter om het vonnis (vloek van de wet) over Amalek uit te voeren. Saul spaarde echter de Amalekitische koning (Agag) en nam daarmee de vloek van Amalek op zich. In de bijbelse wet kan een rechter de zonde alleen vergeven als hij bereid is de straf ervan te betalen. Jezus deed dit aan het kruis, door bereid te zijn de straf voor de zonde van de wereld te betalen. Toen Saul Agag vergaf, nam hij de vloek op zich en werd hij gediskwalificeerd als koning van Israël.

Aangezien Saul een type was van de kerk, voorspelde zijn diskwalificatie in zijn achttiende jaar de diskwalificatie van de kerk tegen het einde van haar achttiende Jubeljaar (866-915 na Christus). Dit was de tijd in de kerkgeschiedenis waarin het goddelijk besluit ervoor zorgde dat de zalving van de kerk als koning niet eeuwig zou duren. De kerk zou uiteindelijk worden vervangen door de overwinnaars in het Loofhuttentijdperk. Voor verdere studie van de profetieën van Saul, zie mijn boek, [Geheimen van de Tijd, hoofdstuk 6](#).

De diepe dingen van Satan

[Openbaring 2:24](#) gaat verder,

²⁴ Maar ik zeg u, de rest die in Thyatira is, die deze leer niet aanhangt, die de diepe dingen van Satan, zoals zij ze noemen, niet heeft gekend - ik leg u geen andere last op. ²⁵ Maar wat u hebt, houdt u vast totdat ik kom.

Wat de verheerlijkte Christus "de diepe dingen van Satan" noemt, houdt verband met de leer van Jezebel in de plaatselijke kerk van Thyatira, en met de geest van Jezebel in het tijdperk van de kerk van Thyatira. Zoals we hebben gezien, gaat de geest van Jezebel gepaard met vervolging van de profeten en het overblijfsel van de genade, en met haar "*daden van onzedelijkheid*". De geest van Jezebel leert

dat het goed en rechtvaardig is om de liefde van God opzij te zetten voor hen die als kettters worden beschouwd. De kerk probeerde "ketterij" uit te roeien

en alle mensen tot eenheid en overeenstemming te brengen met de overtuigingen van de hiërarchie. Daarom werd de liefde geofferd op het altaar van de eenheid.

De twee grootste kwesties die het vorige kerkelijke tijdperk domineerden waren (1) de aard van Christus, d.w.z. de Drie-eenheid, en (2) de universele verzoening en de uiteindelijke bestemming van de ongelovigen. Nadat deze kerkelijke concilies hun werk hadden gedaan, was het alsof er een oorlogsverklaring was afgegeven. De eenvoudige apostolische formule van het geloof in Christus, die vroeger een gelovige definieerde, werd terzijde geschoven ten gunste van het geloof in de steeds groter wordende geloofsbelijdenis van de kerk. Het was alsof Paulus' verklaring in [Ef. 2:8](#) nu moest luiden: "Want uit genade bent u gered door geloof *en geloof in de Drie-eenheid en in de eeuwige straf.*"

Daarom heb ik horen zeggen: "Als je niet gelooft in de eeuwige hel, dan ga je daarheen" - alsof iemands geloof in de hel een voorwaarde was voor verlossing. Het is een feit dat zelfs Paulus erkende dat er verschillen van mening waren onder gelovigen, maar nooit maakte hij zijn eenvoudige heilsboodschap ingewikkelder door geloofsbelijdenissen toe te voegen aan het geloof in Christus. De "kern" van het geloof die essentieel is, is het geloof dat Jezus stierf als offer voor de zonde, opstond voor onze rechtvaardiging, en opsteeg naar de troon op de hoogte. Alles wat verder gaat is reden voor een eerlijke, oprechte en liefdevolle discussie, zodat iedereen de waarheid duidelijker kan zien.

Persoonlijk beschouw ik degenen die de "ketterij" van de eeuwige kwelling onderwijzen als gelovigen, en ik hoop dat zij op hun beurt degenen die de "ketterij" van de universele verzoening onderwijzen als gelovigen zullen beschouwen. Tenslotte geloven beide partijen (over het algemeen) in de "hoofdzaken" van het geloof. Wij verschillen alleen van mening over de mate waarin het offer van Christus effectief zal zijn. Uiteindelijk moeten de overwinnaars de kerk behandelen zoals David Saul behandelde, zelfs als de kerk hen vervolgt.

Ik heb persoonlijk gezien hoe de beschuldiging van "ketterij" plotseling de geest van Jezebel kan oproepen bij anders liefhebbende christenen. Christenen kunnen elke "verloren" ziel liefhebben, maar een "ketter" wordt behandeld als een vijand. Het is vergelijkbaar met de meer seculiere oorlogsgeest, waarbij een

oorlogsverklaring alle haat en onwettig gedrag rechtvaardigt. Zo komt ook de oorlogsgeest van Jezebel op veel gelovigen af, en zij behandelen "ketteren" als vijanden. Dit is een van de "*diepe dingen van satan*" die de verheerlijkte Christus tegen de gemeente van Thyatira had.

Autoriteit over de Naties

Er zijn twee zegeningen voor de overwinnaars. [Openb. 2:26, 27](#) legt de eerste zegen vast:

²⁶ En wie overwint, en wie Mijn daden bewaart tot het einde, aan hem zal Ik gezag geven over de volken;²⁷ en hij zal over hen heersen met een ijzeren staf, zoals de vaten van de pottenbakker in stukken worden gebroken, zoals ook Ik gezag heb ontvangen van Mijn Vader.

Hier zien we dat alleen de overwinnaars gezag krijgen over de naties.

Een dergelijke beloning wordt niet gegeven aan hen die in de kerk door Jezebel zijn beïnvloed. Dit is een verholde verwijzing naar de diskwalificatie van de kerk in de tijd van Thyatira, zoals Saul eerder werd gediskwalificeerd.

[Psalm 2:8, 9](#) wordt toegepast op de overwinnaars:

⁸ Vraag Mij, en Ik zal zeker de volken tot Uw erfdeel geven, en de uiteinden der aarde tot Uw bezit. ⁹ Gij zult hen breken met een ijzeren staaf, gij zult hen verbrijzelen als aardewerk.

Onder het Oude Verbond gebruikte men fysieke zwaarden om te doden en te vernietigen. Ook de geest van Jezebel gebruikte dergelijke methoden, met een Oude Verbondsmentaliteit. Maar het overblijfsel van de genade weet dat "*de wapens van onze oorlogvoering niet van het vlees zijn, maar goddelijk krachtig tot vernietiging van vestingen*" ([2 Kor. 10:4](#)). De overwinnaars gebruiken "*het zwaard van de Geest, dat is het woord van God*" ([Ef. 6:17](#)). De Jezebel-geest is het daar echter niet mee eens, want "*het vlees is vijandig tegenover God*" en "*onderwerpt zich niet aan de wet van God*" ([Rom. 8:7](#)).

Zij die het Nieuwe Verbondszwaard kiezen en de wereld door liefde veroveren, zijn degenen die in het komende tijdperk gezag zullen krijgen. Zij die niet in staat zijn tot liefde zullen de naties niet regeren.

De Morgenster

De tweede zegen wordt gezien in [Openb. 2:28](#),

²⁸ en ik zal hem de morgenster geven.

Tegen het einde van het boek Openbaring zegt Jezus in [Openb. 22:16](#): "*Ik ben de wortel en het nageslacht van David, de heldere morgenster.*" Het is dezelfde "ster" die wordt voorspeld in het orakel van Balaam in [Num. 24:17](#), dat zegt,

¹⁷ Ik zie hem, maar nu niet; ik zie hem, maar niet nabij; een ster zal voortkomen uit Jakob, en een scepter zal opstijgen uit Israël, en zal het voorhoofd van Moab verbrijzelen, en alle zonen van Sheth neerhalen.

Balaam was een profeet met verkeerde motieven. Hij profeteerde dingen die in de Schrift staan. Zijn probleem was niet valse profetie, maar een vleselijk hart dat "vals" was tegenover Christus. Zijn profetie identificeert de "ster" met de "scepter". Het past dus bij de vorige zegen over het gezag dat gegeven wordt aan de overwinnaars. De "ster" is Christus, maar de overwinnaars zijn Zijn lichaam. Daarom wordt het gezag dat aan Christus is gegeven, gegeven aan de overwinnaars die "in Hem" zijn.

Paulus zegt in [Ef. 1:18-23](#),

¹⁸ Ik bid dat de ogen van uw hart worden verlicht, zodat u weet wat de hoop is van zijn roeping, wat de rijkdom is van de heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen,¹⁹ en wat de overtreffende grootheid is van zijn macht jegens ons die geloven. Deze zijn in overeenstemming met de werking van de kracht van zijn macht²⁰ die Hij in Christus tot stand bracht, toen Hij Hem opwekte uit de doden en Hem aan zijn rechterhand zette in de hemelse gewesten,²¹ ver boven alle heerschappij en gezag en macht en heerschappij, en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in dit tijdperk, maar ook in het komende.²² En Hij heeft alle dingen onder Zijn voeten onderworpen en Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente,²³ die Zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult.

Paulus vertelt ons dat de "*heiligen*" "*zijn erfenis*" zijn, die Hij ontving toen Hij aan de rechterhand van God in de hemel zat. Verder werd Christus "*als hoofd over alle dingen*" ook aan de kerk gegeven. Helaas kwam de kerk als geheel niet in aanmerking als overwinnaars, zoals Israël als geheel niet in aanmerking kwam als het overblijfsel van de genade ([Rom. 11:7](#)). In de dagen van Achab en Jezebel was er slechts een overblijfsel van 7.000 in heel Israël. In de parallele gemeente van Thyatira was er ook een klein overblijfsel van genade binnen de gemeente.

In beide gevallen is het overwinnende overblijfsel degenen die de morgenster en de bijbehorende scepter zullen krijgen. Door het zwaard van de Geest zullen zij alle weerstand tegen de heerschappij van Christus verbrijzelen, totdat alles onder zijn voeten is onderworpen.

Hoofdstuk 2

Sardis (1517-1776 A.D.)

Sardis was de oude hoofdstad van het koninkrijk Lydië en lag ongeveer 50 mijl landinwaarts, bijna direct ten oosten van Smyrna. Het was de plaats waar het munten van goud en zilver begon in de 8th eeuw voor Christus.

Sardis was eerst gevestigd als een citadel op de top van een heuvel met uitzicht op de rivier de Pactolus, van waaruit de mensen het goudstof dat van de nabijgelegen berg Tmolus naar beneden stroomde, uitwisten. De Lydische metaalbewerkers hadden een manier ontdekt om goud van zilver te scheiden tijdens het bewind van Croesus, de rijke koning die regeerde van 560-546 v. Chr.

De stad ontwikkelde zich in twee verschillende delen. In de benedenstad bij de rivier woonden de arme mensen uit de lagere klasse in hutten gemaakt van riet uit de rivier. In de bovenstad, grenzend aan de citadel van de koning op de heuveltop, woonde de hogere klasse, rijke mensen, omgeven door een beschermende muur.

Het kostbare overblijfsel

Sardis is een kostbare steen (sardius), ongewoon, een overblijfsel. Deze dubbele stad kan hebben gediend als een vleselijk type van de scheiding tussen de kerk en de overwinnaars, in de Schrift afgebeeld als het verschil tussen gewone en kostbare stenen.

Ook de reputatie van de stad als eerste stad die zilver van goud leerde scheiden wijst op de scheiding van kerk en overwinnaars in afzonderlijke groepen.

Deze kerk vertegenwoordigt het overblijfsel van de genade in de tijd van kerkelijke afgoderij. In de kerk van het Oude Verbond had God een overblijfsel van 7.000 mensen bewaard, die hun knieën niet hadden gebogen voor Baäl volgens de decreten van Jezebel. Ook moet worden opgemerkt dat dit slechts de overlevenden waren. Veel meer waren al gedood.

Hoewel we geen specifiek aantal overwinnaars kennen in de tijd van de Jezebel-kerk onder het Nieuwe Verbond, weten we dat ze bestonden. Historisch gezien kwam dit overblijfsel tot uiting in de Protestantse Reformatie. Dit betekent niet dat alle (of zelfs maar een meerderheid) van de protestanten overwinnaars waren. Niettemin

vertegenwoordigde de protestantse beweging de kerk van Sardis, want zij kwamen uit de grote verdrukking en waren succesvol in het stichten van afzonderlijke kerken.

Toen ze uit elkaar gingen, vroegen velen hen: "Hoe kan jullie geloof juist zijn als zoveel grote theologen zeggen dat jullie het mis hebben?" Het antwoord is eenvoudig: "*Aan hun vruchten zult gij hen kennen*" (**Matt. 7:20**). De vruchten van de kerkelijke geloofsbelijdenissen brachten een schare moordenaars en folteraars voort die verstoken waren van de liefde van God, ongeacht hun beweringen.

Er waren ook protestanten, die na het vaststellen van nieuwe en misschien betere geloofsbelijdenissen, er niet in slaagden de liefde van Christus te openbaren. Het zou een lange weg zijn terug naar de kennis van de waarheid en de gezindheid van Christus. Maar toch waren er vele bewegingen van de Heilige Geest onderweg, die parallel liepen met Israëls reis van Egypte naar het Beloofde Land, en die elk bijdroegen tot een nieuw of beter begrip van het woord van God.

De eerste van deze waarheden kwam van Maarten Luther, die de grote Pesach-waarheid in ere herstelde: *door geloof alleen in het bloed van het Lam*. Later kwam de waarheid van de Heiligheidsbeweging (de Rode Zee); dan de openbaring dat God nog steeds mensen geneest (Mara); dan de zendingsbeweging (Elim); dan Pinksteren (Sinai); en tenslotte de openbaring van Loofhutten en de vijfvoudige bediening in de Laatste Regen beweging (Kadesh-barnea).

Vandaag wachten we op de laatste beweging van de Heilige Geest, die de openbaring van de wet draagt (toegediend door de geest van Christus, dat wil zeggen Jozua) die ons in het Beloofde Land zal brengen.

Het punt is dat de overwinnaars in de geschiedenis bleven bestaan als zeldzame juwelen tussen de rotsen van gewelddadige en haatdragende mensen.

De naam of reputatie van de kerk

Christus' boodschap aan de gemeente van Sardis begint in **Openb. 3:1**,

¹ En aan de engel van de kerk in Sardis schrijf: Hij die de zeven geesten van God heeft, en de zeven sterren, zegt dit: "Ik ken uw daden, dat u een naam hebt dat u leeft, maar u bent dood."

Dit verwijst terug naar **Openb. 1:16** waar Johannes voor het eerst de verheerlijkte Christus zag, "*en in Zijn rechterhand hield Hij de zeven sterren.*" In **Openb. 1:20** lezen we: "*de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven*

kandelaren zijn de zeven gemeenten." Deze zeven engelen zijn nauwelijks te onderscheiden van de zeven geesten van God, die geacht werden te spreken via de leiders van elke kerk.

De kerkleiders hadden een soortgelijke positie als de *shaliach tzibbur* in de Joodse synagogen. Dit waren de "boodschappers van de gemeente," geroepen om de openbare gebeden te lezen terwijl het volk AMEN zei. Hij stond ook bekend als de *Chazzan*, of Cantor, en deze titel werd later ook door de kerk gebruikt. De *Chazzan* moest een rechtschapen man met een goede reputatie zijn.

Aangezien een boodschapper een "engel" is, hetzij geestelijk of lichamelijk, vermengt de Schrift beide, in die zin dat de *chazzan* geacht werd de aanwezigheid van de hem toegewezen engel te manifesteren. De kritiek in Christus' boodschappen aan de zeven gemeenten toont aan dat hun leiders het karakter van hun persoonlijke engel nog niet volledig in zich hadden opgenomen, en dus was het woord in de engel nog niet volledig vlees in hen geworden.

In de boodschap zelf zegt vers 1 dat Christus de daden - zowel de goede als de slechte - van de kerk van Sardis herkende. Ten tweede zegt Hij: *"Jullie hebben de naam dat jullie leven, maar jullie zijn dood."* Wat betekent dit? Velen hebben zich geconcentreerd op de betekenis van het Griekse woord *onoma*, "naam". Maar we moeten niet vergeten dat Johannes Hebreeuwse begrippen uitdrukt in de Griekse taal. Daarom moeten we "naam" interpreteren volgens het Hebreeuwse equivalent, *shem*, dat meer is dan een naam; het is ook "reputatie, roem, glorie".

We zien het woord *shem* vertaald als "beroemd" in **1 Kron. 12:30** en opnieuw in 22:5. Iemand die naam had gemaakt was een man van aanzien. Dit is de betekenis waarin het woord wordt gebruikt in **Openb. 3:1**. De kerk - of misschien, in engere zin, de *shaliach tzibbur* of *chazzan* van die kerk - had een goede reputatie, maar is "dood".

De Concordante Versie vertaalt het letterlijker: *"jullie hebben een naam die jullie leven, en zijn dood."* Met andere woorden, deze kerk of haar leider had een goede reputatie die zij *uitleefde*, of uitdroeg in het echte leven, en toch was zij geestelijk dood. Met andere woorden, de kerk was een zombie, doden die rondliepen alsof ze leefden.

Tot zover is dit geen goed getuigenis van een kerk die geacht wordt het overwinnende overblijfsel van de genade te vertegenwoordigen. [Openb. 3:2](#) vervolgt,

² Wordt wakker, en versterk wat overblijft, dat op het punt stond te sterven, want ik heb uw daden niet voltooid gevonden in de ogen van Mijn God.

Slaap is een veel voorkomende metafoor voor de dood in de hele Schrift. De oplossing is dus "wakker worden". De leider moest dienen als wachter op de muur. Wachters moesten waakzaam zijn, maar als ze op hun post sliepen, zou de stad kunnen vallen. De leider van Sardis, in dit geval, was de wachter die werd aangespoord om "wakker te worden" en "*de rest op te richten die op het punt staat te sterven*" (Concordant Version).

Met andere woorden, de mensen dreigden te sterven door het voorbeeld van de slapende leider te volgen. Er was nog veel werk te doen, "*want ik heb uw daden (werken) niet voltooid gevonden voor de ogen van Mijn God.*" Dit is een profetische uitspraak over het tijdperk van de kerk van Sardis van 1517-1776. Hoewel zij er goed aan hadden gedaan zich los te maken van het aanbidden van mensen, was er nog veel werk te doen om een goede reputatie *bij God te* genieten. Hun werk was nog onvolledig.

Dit voorspelde dat de protestanten geenszins volmaakt waren.

Herinner je en toon berouw

[Openbaring 3:3](#) gaat verder,

³ Gedenk dan wat gij ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u. Indien gij dan niet ontwaakt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten op welk uur Ik tot u zal komen.

Wat had de gemeente van Sardis "*ontvangen en gehoord*" dat zij moest bewaren (bewaren)? Er wordt ons niets verteld over de kerk in de stad Sardis zelf dat ons zou kunnen vertellen wat zij precies moesten bewaren, bewaken of bewaren (Grieks: *tareo*). Onze grootste aanwijzing is dat zij het overblijfsel van de genade vertegenwoordigen, zowel in de kerk van het Oude Verbond als in de kerk van het Nieuwe Verbond.

Elia wist weinig over het overblijfsel van de genade, behalve dat ze gedood waren. Paulus vertelt ons meer in [Rom. 11:2-7](#). De les die hij trekt uit het verhaal van Elia en de 7.000 staat in [Rom. 11:5, 6](#),

⁵ Op dezelfde manier is er dus ook op dit moment een overblijfsel gekomen naar Gods genadige keuze. ⁶ Maar als het door genade is, is het niet meer op basis van werken, anders is genade geen genade meer.

Het voor de hand liggende antwoord is dat het overblijfsel een begrip had gekregen van *de genade* zelf. En zo vinden we in de tijd van de kerk van Sardis dat het fundament van de protestantse theologie rustte op hun begrip van *genade*, in tegenstelling tot *werken*. Dit was wat ze moesten "houden", als het mogelijk was. Maar omdat Christus tegen Sardis zegt dat ze zich moeten "bekeren", is het duidelijk dat ze ofwel dit concept zouden verliezen, ofwel dat hun begrip van genade onvolledig zou zijn.

In de geschiedenis zien we dat sommige protestanten de roomskatholieken evenzeer misbruikten als zichzelf. Johannes Calvijn verbrandde Michael Servet op de brandstapel in Genève op 27 oktober 1553.

Er waren andere katholieke "martelaren" op andere plaatsen, zoals in Engeland nadat koning Hendrik VIII brak met de Roomse kerk en de Kerk van Engeland oprichtte. De Roomse kerk wijst op haar 300 martelaren, in de hoop dat haar eigen daden bij het doden en martelen van miljoenen andersdenkenden over het hoofd worden gezien of worden vergeten.

Hoewel de protestanten de genade in hoge mate hebben verheven, begrepen zij nog steeds niet de volle betekenis ervan onder het Nieuwe Verbond. Hun begrip van genade was onvolledig, vooral omdat zij het grondbeginsel van het Nieuwe Verbond niet kenden - dat het gebaseerd is op Gods gelofte aan de mens, in plaats van de gelofte van de mens aan God.

Daarom werd zelfs het overblijfsel "*naar Gods genadige keuze*" genoemd, zoals Paulus zegt in [Rom. 11:5](#). Daarentegen zou een overblijfsel van werken (d.w.z. door de gelofte van de mens uit het Oude Verbond) volgens de keuze en de wil van de mens zijn. Israëls gelofte in [Exodus 19:8](#) is het voornaamste voorbeeld van een overblijfsel van werken. Maar Paulus vertelt ons dat als het door werken is, het niet langer door genade is. Omdat genade gekoppeld is aan Gods keuze, in plaats van aan de "werken" van de mens, is het duidelijk dat de "werken" de kwestie van de wil omvatten. God koos door zijn eigen wil en beloofde daarom iets te doen ("werken"). Dus ook wanneer de mens uit eigen wil kiest, is dat een kwestie van "werken", omdat hij ernaar streeft zijn gelofte aan God na te komen.

De protestanten schaften veel van de "werken" af die de Roomse kerk eiste voor verlossing, maar zij verzuimden de wortel van die werken - de wil van de mens - aan te pakken. Met andere woorden, zij hakten de boom der werken om, maar slaagden er niet in hem bij de wortels omhoog te trekken. Zij hielden vast aan het idee dat de wil van de mens - dat wil zeggen zijn beslissing om Christus te volgen - de reddende genade voor ons verkrijgt. Maar dit is een terugkeer naar het Oude Verbond. dat niemand kan redden, tenzij die persoon volledig in staat is zijn gelofte om Christus te volgen te vervullen. Zie mijn boek, [De Twee Verbonden](#).

[Psalm 80:3, 7](#) doet een beroep op God om ons te keren (*shuv*) zodat we gered worden. Zo is het ook met onze liefde voor Christus, want [1 Joh. 4:19](#) zegt: "*Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.*" Paulus schetst de genealogie van de verlossing duidelijk in [Rom. 10:13-15](#),

¹³ want "Wie de naam van de Heer aanroept, zal gered worden." ¹⁴ Hoe kunnen zij Hem aanroepen in wie zij niet geloven? En hoe zullen zij in Hem geloven, die zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder prediker? ¹⁵ En hoe zullen zij prediken tenzij zij gezonden zijn?

Zolang God niet de eerste stap zet om dat te laten gebeuren, is het dwaas te zeggen dat de mensen overal in Christus moeten geloven. Wanneer mensen "*de naam van de Heer aanroepen*", is dat slechts de laatste stap in een reeks gebeurtenissen die teruggaan tot Gods genade door een prediker te sturen. Met andere woorden, God nam het initiatief om Zijn belofte van het Nieuwe Verbond te vervullen om ons tot Zijn volk te maken en onze God te zijn ([Deut. 29:12, 13](#)).

Genade is dus het werk van God namens ons. Geen enkele gelovige kan dus met de eer van zijn eigen verlossing strijken, want hij heeft alleen gereageerd op het genadewerk van God. Daarom zijn wij uit God verwekt, niet door de wil van de mens, noch door zijn vlees, maar door Gods wil alleen ([Johannes 1:13](#)). Hij heeft ons het hof gemaakt door zijn grote liefde; daarom hebben wij geantwoord met de liefde die Hij in ons hart heeft ingeplant.

Het tijdperk van de kerk van Sardis bracht protestanten voort, maar deze hadden een onvolledig begrip van genade. Daarom waren zij gedeeltelijk op werken gericht; dat wil zeggen, hun leer was een mengsel van genade en werken. Hoe dan ook, aangezien we moeten oordelen naar hun vruchten, zien we veel dat goed is, maar ook veel dat gebrekkig is.

Komend als een dief

Christus bedreigt de gemeente van Sardis door te zeggen dat als zij niet wakker worden en de voor hen uitgestippelde koers afmaken, Hij "*als een dief zal komen*" (**Openb. 3:3**). Met andere woorden, Christus zegt: "*U zult niet weten op welk uur Ik over u kom.*"

In die tijd kwamen dieven in gezelschappen. De "dief"-metafoor was niet bedoeld om gedachten op te roepen aan een inbreker die 's nachts stilletjes een huis binnensluipt om juwelen te stelen. De Oosterse metafoor verbeeldde een bende dieven die 's morgens vroeg, terwijl de mensen sliepen, de stad binnenreed, iedereen in chaos bracht en iedereen doodde die zich tegen hun plundering verzette.

Paulus gebruikte deze zelfde metafoor in **1 Thess. 5:2-6**,

² Want jullie weten zelf heel goed dat de dag van de Heer zal komen als een dief in de nacht. ³ Terwijl zij zeggen: "Vrede en veiligheid!" dan zal het verderf plotseling over hen komen als de bevalling van een zwangere vrouw; en zij zullen niet ontkomen. ⁴ Maar u, broeders, bent niet in duisternis, dat de dag u als een dief zou overvallen...⁶ dus laten wij niet slapen zoals anderen, maar laten wij alert en nuchter zijn.

De dief komt terwijl de mensen slapen. Dit is de waarschuwing aan Sardis, dat "dood" was en "wakker" moest worden. Als zij zich niet bekeerden en wakker werden, zouden zij geplunderd, geschokt en mogelijk zelfs gedood worden in "*de dag des Heren*". Veel christenen verwachten natuurlijk dat zij worden weggevoerd, zonder de profetieën van het Loofhuttenfeest te begrijpen. Zij beseffen niet dat zij in gevaar zijn, omdat de wachters slapen, en degenen die wakker zijn te weinig zijn.

De boodschap is dus dat we wakker en alert moeten zijn, zodat we niet verrast worden als de dag des Heren komt. Dit betekent dat degenen die wakker zijn NIET verrast zullen worden. Met andere woorden, zij zullen genoeg inzicht hebben om die dag te zien aankomen, ondanks wat Jezus in **Handelingen 1:7** tegen zijn discipelen zei,

⁷ Hij zei tegen hen: "Het is niet aan jullie om tijden of tijdperken te kennen die de Vader op eigen gezag heeft vastgesteld."

Het lijkt mij dat we, als we waakzaam zijn, enige algemene kennis kunnen krijgen van de tijden waarin we leven. De boodschap aan Sardis houdt in dat degenen die wakker en nuchter zijn en zich niet hebben bedronken aan de wijn van Babylon,

voldoende kennis zullen hebben van het tijdstip van de dag des Heren, zodat zij niet verrast zullen zijn als die komt.

Witte kledingstukken

God prijst de kerk in Sardis en zegt in **Openb. 3:4, 5**,

⁴ Maar jullie hebben een paar mensen in Sardis die hun kleren niet bevuild hebben; en zij zullen met Mij in het wit wandelen, want zij zijn het waardig. ⁵ Wie overwint, zal dus met witte klederen bekleed worden; en Ik zal zijn naam niet uitwissen uit het boek des levens; en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen.

In Gen. 3:21 gaf God voor het eerst kledingstukken aan Adam en Eva. Dit waren natuurlijk vervangende kledingstukken van huiden, die het fysieke vlees vertegenwoordigden. Later kregen de priesters de opdracht witte linnen kleding te dragen als zij God dienden in de tabernakel en de tempel (**Lev. 16:32**). Zelfs het gewone volk werd opgedragen zijn kleding te wassen alvorens God te benaderen op de berg Horeb (**Exodus 19:10**).

Het hebben van schone kleding symboliseerde het hebben van een rein hart en het gekleed zijn aan de buitenkant met rechtvaardige werken in het dagelijks leven. In feite moesten zij allen een blauw koord of touwtje om de kwasten van hun kleding doen om aan Gods geboden te denken (**Num. 15:38-40**). Geen kledingstuk was compleet zonder dit, en dit was een symbool van hun gehoorzaamheid aan God en zijn wet.

Kledingstukken van verlossing

Jesaja 61:10 profeteert,

¹⁰ Ik zal mij zeer verheugen in de Heer, mijn ziel zal zich verheugen in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met klederen van heil, Hij heeft mij omhuld met een kleed van gerechtigheid, zoals een bruidegom zich tooit met een krans, en zoals een bruid zich tooit met haar juwelen.

Deze klederen bevatten noodzakelijkerwijs het blauwe koord om wettig (gehoorzaam) gedrag aan te geven wanneer mensen door de Geest worden geleid. Maar misschien nog belangrijker is het feit dat het God zelf is die zijn volk met deze klederen bekleedt. In het oudtestamentische type en schaduw kleedden de mensen zich met fysieke kledingstukken, maar onder het Nieuwe Verbond is het God die dat doet door Zijn genade.

Verder zijn dit kledingstukken van *yesha*, "redding". Het woord *yesha* is gewoon een andere vorm van *Yeshua*, dat later vertaald wordt als Jezus.

Zo zegt Paulus in [Gal. 3:27](#),

27 Want allen die in Christus gedoopt zijn, hebben zich met Christus bekleed.

Deze kleding staat ook voor de Nieuwe Schepping Mens, dat wil zeggen dat wij nieuwe schepselen zijn geworden, nieuwe wezens met een nieuwe identiteit, en niet meer van de oude Adamische mens. Paulus zegt in [Ef. 4:24](#),

24 en trek de nieuwe ik [*anthropos*, "mens"] aan, die naar de gelijkenis van God is geschapen in gerechtigheid en heiligheid van de waarheid.

Dit wordt herhaald in [Kol. 3:10](#),

**10 en hebben de nieuwe ik [*anthropos*, "mens"] aangetrokken, die vernieuwd wordt tot ware kennis naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft -
11 een vernieuwing waarin geen onderscheid bestaat tussen Griek en Jood, besneden en onbesneden, barbaar en Scythiër, slaaf en vrije man, maar Christus is alles en in allen.**

Deze nieuwe kleren zijn dus op gelijke basis beschikbaar voor alle mensen, ongeacht hun etniciteit of sociale klasse. Allen hebben gelijke kansen om de klederen van Jezus Christus aan te trekken - of liever, dat God hen bekleedt met de klederen van Jezus.

Toch is niemand met deze klederen bekleed totdat hij verwekt is door het zaad van het evangelie, want alleen de nieuwe mens kan zulke klederen ontvangen. Het feit dat allen uiteindelijk deze klederen zullen ontvangen spreekt dit niet tegen, want God heeft nog niet alle mensen tot zich getrokken ([Joh. 12:32](#)). Ook zien we nog niet dat alle dingen aan Christus onderworpen zijn ([Hebr. 2:8](#)). Dit goddelijke plan gebeurt noodzakelijkerwijs in stappen, omdat niet alle mensen in één tijd of generatie leven. Ook komen niet alle mensen in een bepaalde generatie tot geloof in de waarheid van het evangelie.

Bovendien zijn zelfs gelovigen in Christus niet noodzakelijkerwijs waardig om deze klederen te ontvangen, zoals we zien in de boodschap aan Sardis. Dit betekent niet dat zij hun redding zullen verliezen, maar dat zij niet zullen worden veranderd ten tijde van de eerste opstanding ([Openb. 20:4-6](#)). Zij die niet in aanmerking komen voor de eerste opstanding zullen onsterfelijkheid krijgen in de tweede opstanding, waar alle doden worden opgeroepen voor de troon ([Openb. 20:12](#)). Die opstanding zal zowel gelovigen als ongelovigen omvatten ([Joh. 5:28, 29](#); [Hand.](#)

24:15), en de gelovigen zullen op dat moment "*gered worden als door vuur*" (**1 Kor. 3:15**).

De boodschap aan de gemeente van Sardis maakt duidelijk dat slechts enkelen in die gemeente in schone klederen wandelden - dat wil zeggen, wettig leefden volgens de geboden van God, in plaats van wettisch te leven volgens de tradities van mensen. Deze weinig "*zullen met Mij wandelen in het wit, want zij zijn waardig*" (**Openb. 3:4**). De duidelijke implicatie is dat de anderen in de gemeente NIET in het wit gekleed zullen gaan, want zij zijn zulke gewaden onwaardig. Alleen "*wie overwint zal dus met witte klederen bekleed worden*" (Openb. 3:5). **Openb. 3:5**).

Niet alle gelovigen zijn overwinnaars.

Het Boek des Levens

Openb. 3:5 zegt over de overwinnaars: "*Ik zal zijn naam niet uitwissen uit het boek des levens.*" Door dit als een negatieve uitspraak te doen, impliceert dit dat Hij de namen van niet-overwinnaars uit het boek des levens wil uitwissen. Men kan een naam niet uitwissen, tenzij hij al vooraf geschreven is. Dit houdt in dat sommige gelovigen, zij die werkelijk verwekt zijn door het zaad van het woord, zij die werkelijk Christus in zich hadden als hun hoop op heerlijkheid, hun plaats in het boek des levens kunnen verliezen.

Hier zijn we gestuit op het eeuwenoude geschil tussen Calvijn en Arminius. Calvijn leerde "eens gered, altijd gered", terwijl Arminius zei dat iemand zijn redding kan verliezen als hij Christus verwerpt. Beiden hadden half gelijk. Wat zij niet begrepen was dat het volbrachte werk van Christus aan het kruis *het feit* bezegelde dat alle mensen uiteindelijk gered zouden worden, maar dat *het tijdstip* van hun redding nog bepaald moest worden (vanuit het perspectief van de mens).

Daarom is "eens gered, altijd gered" absoluut waar als we het koppelen aan het kruis. Zelfs als zij "verloren" zijn, zal Jezus hen uiteindelijk vinden (**Lucas 15:4-7**). Evenzo kunnen gelovigen hun redding (tijdelijk) verliezen als zij Christus verloochenen. Hun naam kan uit het boek des levens worden gewist, maar niet voor altijd. In het boek des levens staan de namen van hen die op dit moment in aanmerking komen om de kleding - het onsterfelijke lichaam - te ontvangen die Christus voor hen heeft veiliggesteld door zijn dood en opstanding.

Het is duidelijk dat als namen kunnen worden uitgewist uit het boek des levens, dit boek als het ware voortdurend wordt bijgewerkt. Het is geen boek dat het

uiteindelijke doel vastlegt, namelijk de redding van alle mensen, want dan zou het nooit bijgewerkt hoeven te worden en zou geen enkele naam kunnen worden uitgewist. Arminius had dus gedeeltelijk gelijk toen hij zei dat redding verloren kon gaan. Zijn fout was dat hij de kracht van het kruis niet erkende om uiteindelijk de hele mensheid te redden.

In feite was dat ook Calvijns belangrijkste fout. Het herstel van alle dingen was het ontbrekende ingrediënt in hun beider leer, dat, als zij het hadden geweten, veel zou hebben bijgedragen tot verzoening van de twee leringen en tot vrede tussen de twee hervormers.

Namen belijden voor de Vader

Openb. 3:5 zegt over de overwinnaars: "*Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen.*" Deze belijdenis vindt plaats in een goddelijke rechtszaak. Uiteraard zal geen naam worden beleden tenzij hij in het boek des levens staat geschreven.

Het woord "belijden" komt van een samengesteld Grieks woord *homologeō*, dat betekent "hetzelfde zeggen als een ander; het eens zijn met, instemmen met". Dit idee van het belijden van iemands naam in de goddelijke rechtbank stelt dus vast dat twee partijen het met elkaar eens zijn. Dit is natuurlijk het voornaamste kenmerk van de overwinnaars. De gelovigen die Pesach hebben meegemaakt hebben *geloof* in het bloed van het Lam. Zij die het (ware) Pinksterfeest hebben meegemaakt zijn de gehoorzamen, geleid door de Geest. Maar zij die Loofhutten hebben meegemaakt zijn in *overeenstemming* met Christus.

In **Matt. 10:32, 33** zegt Jezus,

³² Een ieder dus die Mij zal belijden voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader die in de hemelen is. ³³ Maar wie Mij zal verloochenen voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader die in de hemelen is.

Met andere woorden, iedereen die het in dit huidige tijdperk met Jezus eens is, en niet bang is dit publiekelijk te verklaren, zal het getuigenis van Jezus aan het goddelijke hof horen zeggen: "Ik ben het met hem/haar eens. Dit is mijn zoon, iemand die door Mij verwekt is, een nieuwe schepping." Wanneer zal Jezus' openbare belijdenis worden afgelegd? In zekere zin natuurlijk, Hij steunt Zijn volk in elke tijd en elk tijdperk, ongeacht de tijd. Echter, de context van **Openb. 3:5**

toont een specifieke goddelijke hofhouding, die volledig tot uiting komt bij de Grote Witte Troon in **Openb. 20:12** waar het boek des levens wordt geopend.

De kerk van Sardis - de kerk van het overblijfsel der genade - wordt dus gewaarschuwd niet te veronderstellen dat hun namen allemaal in het boek des levens staan geschreven. De overwinnaars onder hen zijn in overeenstemming met Christus. De rest moet "wakker worden" en "zich bekeren", opdat Jezus niet "als een dief" over hen komt om als het ware hun namen uit het boek des levens te "stelen". Het is veel beter om te bidden dat Jezus alles steelt en verwijdert wat ons begrip van Zijn genade in de weg staat, zodat we volledig in overeenstemming komen met Zijn wil en Zijn plan voor de schepping.

Openbaring 3:6 besluit,

Hoofdstuk 3

Philadelphia (1776-1914 A.D.)

De oorspronkelijke stad Philadelphia werd in 189 voor Christus gesticht door koning Eumenes II van Pergamos als eerbetoon aan zijn trouwe broer. Philadelphos betekent letterlijk "iemand die zijn broer liefheeft". Eumenes regeerde van 197-160, en daarna volgde zijn broer Attalus II hem op en regeerde van 159-138.

Na zijn dood besteeg zijn neef Attalus III, de zoon van zijn geliefde broer Eumenes, de troon van 138-133, maar hij had weinig belangstelling voor het koningschap. Hij studeerde liever medicijnen, plantkunde en tuinieren. Bij zijn dood in 133, en zonder troonopvolgers na te laten, liet hij de stad aan Rome na om een burgeroorlog door concurrerende opvolgers te voorkomen.

Philadelphia was een van de tientallen steden die grotendeels werden verwoest door de grote aardbeving van 17 na Christus. De Romeinse keizer Tiberius ontsloeg de steden enige tijd van alle belastingdruk, en de dankbare burgers van Philadelphia bewezen Tiberius vervolgens speciale eer.

Misschien kan deze belastingverlichting worden gezien als een subtiel teken van wat komen gaat in de Amerikaanse Revolutie, die populair werd gemaakt als een opstand tegen belastingen zonder vertegenwoordiging.

De Amerikaanse Philadelphia

Amerika is een politiek bijproduct van de Protestantse Reformatie. Het experiment van Johannes Calvijn in Zwitserland, waar hij in de stad Genève de beginselen van de christelijke regering in praktijk bracht, leerde de mensen de basisprincipes van hoe een christelijke natie te stichten. En zo komen we in 1776 tot een gebeurtenis in Philadelphia in de Nieuwe Wereld die het hoogtepunt was van het protestantse denken

in de tijd van de Sardiskerk - de ondertekening van de Onafhankelijkheidsverklaring op 4 juli 1776.

Dit jaar was ook belangrijk omdat het 2.520 jaar was na het begin van Israëls gevangenschap en deportaties door de Assyriërs in 745 v. Chr. **Hoofdstuk 15 van Geheimen van de Tijd** Dit was het moment waarop de nakomelingen van het Huis Israël, die hun oorsprong in Israël al lang vergeten waren, werden omgevormd tot een nieuwe natie onder het motto: *e pluribus unum*, "uit velen één".

Dit was beslist een belangrijk keerpunt in de profetische geschiedenis, hoewel het 40-jarige woestijnverblijf van de kerk nog niet was voltooid. Toch geloofden de predikers van die tijd dat hier het "stenen koninkrijk" van **Dan. 2:35** ontstond. Hun optimisme en enthousiasme, aangevoerd door leiders als Timothy Dwight, 8th president van Yale College van 1795-1817, gaf de Amerikaanse kerk een gevoel van bestemming en een visie op de vestiging van het Koninkrijk van God. Hij was president van Yale toen de hoofdstad van de Verenigde Staten zich in Philadelphia bevond, voordat de stad Washington D.C. werd gebouwd (1800).

Maar zoals de geschiedenis nu laat zien, was deze nieuwe natie, hoewel belangrijk, nog onvolmaakt en onder de heerschappij van vleeselijke bestuurders die het begrip van de goddelijke wet ontbrak dat nodig was om de profetieën van het Koninkrijk te vervullen. Er lag nog een Laodicea-tijdperk van de kerk in het verschiet. Aangezien Laodicea de kerk van de Babylonische gevangenschap voorstelt, was haar onmiddellijke voorganger (Filadelfia) de kerk waarvan de ontoereikendheid tot deze gevangenschap leidde.

Drie soorten liefde

Er zijn drie soorten liefde, waarvan er twee in de Schrift worden uitgedrukt als *phileo*, of "broederliefde" en *agape*, of "goddelijke liefde". De derde is *eros*, dat is

louter fysieke aantrekkingskracht, maar die komt in de Schrift helemaal niet voor. Phileo-liefde is goed, maar het beschrijft alleen een relatie die de ander halverwege tegemoet komt.

Phileo gaat over eerlijkheid en rechtvaardigheid, terwijl *agape* verder gaat dan rechtvaardigheid en onvoorwaardelijke liefde inhoudt. Wanneer we deze termen toepassen op onze relatie met God, dan correleert *phileo* met Pinksteren, waarin we gehoorzaamheid leren aan Zijn wet en Zijn levensstandaard. *Agape*, daarentegen, omvat de liefde van God, en wanneer wij die liefde manifesteren, zijn wij in overeenstemming met Hem.

Spirituele volwassenheid kan ook worden afgemeten aan iemands vermogen om lief te hebben. *Eros* is de meest onrijpe vorm en wordt meestal uitgedrukt als een behoefte waarin door anderen moet worden voorzien. Het is daarom vooral egoïstisch, als dat van een baby of peuter. *Phileo* is een 50/50 relatie, waarbij broers en zussen de principes van eerlijkheid en rechtvaardigheid in hun relaties leren. *Agape* is volwassen liefde die vrij geeft. Het is liefde uit genade en is noodzakelijk om een goede ouder te zijn. Zonder *agape kan* een ouder nooit kinderen opleiden om de liefde van God te leren kennen.

Philadelphia betekent "Stad van Broederliefde," of *phileo* liefde.

Philadelphia in Amerika

De Kerk van Philadelphia (1776-1914) is goed te zien in het grote Amerikaanse experiment. Haar stichters geloofden in vrijheid in het recht. Zij streefde ernaar de kerk in een phileo-relatie te brengen tussen haar burgers en tussen alle naties. Vóór de Protestantse Reformatie zag de wereld weinig welwillende burgerlijke heersers of religieuze leiders. Het enige voorbeeld dat de meesten kenden was van mannen met egoïstische belangen die de grondbeginselen van *phileo* niet hadden geleerd. Zulke heersers, zowel religieus als burgerlijk, kenden alleen *eros*, de behoefte om door anderen gediend te worden.

De oprichting van Amerika in de stad Philadelphia was een poging van het volk om een phileo-christelijke regering te vestigen. Dit was niet slecht, maar het was onvolmaakt, zoals de latere geschiedenis heeft bewezen. Hoe goed onze grondwet in het begin ook was, en hoe rechtvaardig onze wetten ook waren, geen enkele natie kan haar rechtschapenheid handhaven zonder godvruchtige bestuurders. We zien dit in het verhaal van Israël, een natie met een perfect systeem van wetten,

gegeven door de mond van God zelf - maar een natie die ontaardde in totale afvalligheid vanwege goddeloze leiders en immorele mensen die vrijheid eisten om te zondigen.

Er waren velen in het vroege Amerika die een visie hadden op de opbouw van het Koninkrijk van God op aarde. Maar zonder de manifestatie van de zonen van God, die perfecte beheerders van de goddelijke wet zouden voortbrengen, hoe kan enig volk anders doen dan ontaarden, zoals zelfs het Huis Israël ontaardde in Bijbelse tijden?

Toch was de stichting van Amerika een zeer belangrijke datum in de geschiedenis van het Koninkrijk van God, eenvoudigweg omdat het de christenen een nieuwe visie gaf voor de manifestatie van het Koninkrijk van God op aarde zoals het reeds in de hemel is. Het belangrijkste probleem was dat dit begon in de dagen van de Kerk van Filadelfia, het zesde kerktijdperk. De 40 Jubilea van "Saul" waren nog niet verstreken. En daarom kwam het visioen te vroeg om een fysieke realiteit te worden.

De gemeente van Philadelphia is ook de gemeente van Hizkia. Christus' boodschap aan deze kerk is gebaseerd op de lessen van koning Hizkia. Zijn sterke en zwakke punten worden duidelijk gezien in de Nieuwe Verbondskerk van Philadelphia. Als de kerk van Filadelfia de Geest van Kracht, of Macht, zou volgen, zou zij de problemen van haar tijd kunnen overwinnen. Maar natuurlijk zouden alleen de overwinnaars de kracht hebben om in dit tijdperk met God overeen te komen. En zo eindigde, zoals we zullen zien, het tijdperk van de Filadelfia-kerk in gevangenschap, zoals ook de kerk van Hezekia uit het Oude Verbond eindigde in gevangenschap van Babylon.

De boodschap aan Philadelphia

Openbaring 3:7 begint de boodschap van Christus:

⁷ En aan de engel van de gemeente te Filadelfia schrijf: Hij die heilig is, die waarachtig is, die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit, en die sluit en niemand opent, zegt dit:

Christus stelt zich hier voor als degene die zowel "heilig" (*hagios*) als "waar" (*alethinos*) is. "Heilig" zijn is apart gezet zijn voor God en het waard om vereerd te worden. "Waarachtig" zijn betekent dat het niet alleen de naam en de gelijkenis heeft, maar ook de werkelijke aard die met de naam overeenkomt. Het komt in alle opzichten overeen met het idee dat door zijn naam of zijn benaming wordt

aangeduid. Echt zijn staat in contrast met wat fictief, nagemaaakt, denkbeeldig, gesimuleerd of voorgewend is.

Dat Christus zich als zodanig presenteert, is de maatstaf voor deze kerk. Een overwinnaar zijn is de geest van religieuze simulatie en hypocriete pretentie overwinnen en volledig in overeenstemming en harmonie komen met het karakter van Christus.

Zoals de kerk van Sardis in 1517 een keerpunt in de kerkgeschiedenis vormde, zo verhoogt ook de kerk van Filadelfia het niveau van Gods verwachtingen. Filadelfia moest een overgang zijn van gerechtelijke liefde (*phileo*) naar de volle goddelijke liefde (*agape*). Gelovigen moesten leren elkaar rechtvaardig te behandelen terwijl zij rijpten in *agape* liefde. Helaas werden slechts enkelen overwinnaars, zoals de geschiedenis laat zien.

De machtsstrijd

Openb. 3:7 spreekt ook van een nieuwe deur die voor de kerk geopend zou worden. Dit is de deur die gezien wordt in het verhaal van Hizkia, die Sjebna, zijn rentmeester, verving door Eliakim, die deze gezagspositie waardig was. Het verhaal wordt verteld in **Jesaja 22:15-25**. Sjebna wordt ons in vers 15 voorgesteld als "*Sjebna, die de leiding heeft over de koninklijke huishouding.*"

In **Jesaja 22:18** spreekt de profeet hem aan, "*jij schande van het huis van je meester.*" We weten niet waarom Shebna een schande was voor het huis van David. Maar enige tijd eerder, in **2 Koningen 18:18**, vinden we dat Sjebna slechts een schrijver was, en Eliakim de hoofdrentmeester van Hizkia's huishouden. Dit was zeker vóór de ondergang van Sjebna, want het is hoogst onwaarschijnlijk dat Sjebna, gezien het schrijvende woord van Jesaja, gedegradeerd zou zijn tot schrijver. Hij werd verstoten en verbannen (**Jesaja 22:18**) toen hij uiteindelijk in ongenade viel.

Het lijkt er dus op dat Sjebna op een bepaald moment de positie van Eliakim heeft overgenomen, misschien door Eliakim valselijk te beschuldigen van een of andere indiscretie. Maar later, toen de waarheid bekend werd, werd Shebna verbannen, en Eliakim werd toen in zijn oude positie hersteld. Het lijkt er ook op dat Jesaja het probleem begreep en Eliakim steunde, want hij profeteerde tot Sjebna in **Jesaja 22:20, 21** zeggende,

20 Dan zal het te dien dage geschieden, dat Ik Mijn knecht Eliakim, de zoon van Hilkia, zal ontbieden;²¹ en Ik zal hem bekleden met uw tuniek, en uw sjerp stevig om hem heen binden. Ik zal hem uw gezag toevertrouwen, en hij zal een vader worden voor de inwoners van Jeruzalem en voor het huis van Juda.

Aangezien dit een profetie was over een toekomstige gebeurtenis, weten we dat Jesaja dit woord ontving terwijl Sjebna nog de hoofdrentmeester, of stafchef, was in het huis van de koning. Met andere woorden, de profeet kende de waarheid voordat koning Hizkia deze ontdekte.

De open deur en de sleutel van David

Jesaja profeteerde dat Hizkia de sleutel van David van Sjebna zou afnemen en aan Eliakim zou geven, die deze vertrouwenspositie in het huis van David waardig was.

Jesaja 22:22 zegt,

22 Dan zal ik de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen. Als hij opent, zal niemand sluiten; als hij sluit, zal niemand openen.

Naar dit vers wordt verwezen in Christus' boodschap aan de gemeente van Filadelfia in **Openb. 3:8** waarin staat,

8 Ik ken uw daden. Zie, Ik heb voor u een open deur gezet die niemand kan sluiten, omdat u weinig macht [*dunamis*, "kracht, macht, vermogen"] hebt en Mijn woord hebt bewaard en Mijn naam niet hebt verloochend.

Met andere woorden, Jesaja's profetie was niet alleen van toepassing op de situatie in de gemeente van Hizkia, maar ook in het tijdperk van de gemeente van Filadelfia. De naam Hizkia betekent "kracht van Jahweh". Zijn naam is afgeleid van het stamwoord *chazak*, "versterken, overwinnen, sterk zijn". Zoals de gemeente van Hizkia kracht toonde, zo zegt Christus ook van de gemeente van Filadelfia: "*jullie hebben een kleine kracht*", of sterkte.

De kracht van Hizkia lag in het feit dat hij een godvruchtige koning was die "*recht deed in de ogen van de Here, naar alles wat zijn vader David gedaan had*" (**2 Koningen 18:3**). In feite zegt **2 Koningen 18:5-7**,

5 Hij vertrouwde op den Heer, den God Israels, zoodat er na hem niemand was als hij onder al de koningen van Juda, noch onder hen, die vóór hem waren. 6 Want hij klampte zich aan de Here vast; hij week niet van Zijn navolging af, maar hield Zijn geboden, die de Here aan Mozes geboden had. 7 En de Heer was met hem; waar hij ook ging, het ging hem voor de wind.

Met andere woorden, hij was Juda's beste koning sinds David zelf. De kerk van Hizkia kende dus een tijd van voorspoed vanwege haar goddelijke kracht. Evenzo kende het Amerikaanse experiment, dat in 1776 in Philadelphia begon, een tijd van nationale voorspoed en kracht. Het werd openlijk opgericht als een christelijke republiek, zoals latere uitspraken van het Hooggerechtshof beweerden, en de grondbeginselen van de regering waren geworteld in de wetten van de natuur en de God van de natuur (de "Schepper").

Het was alsof de wereld via deze natie een open deur had gekregen. De onderdrukte volkeren van Europa keken met ontzag en vreugde naar Amerika, terwijl de heersers van de oude Roomse kerkorde bang waren dat hun eigen naties zouden opstaan en hetzelfde soort regering zouden eisen. Die oude machten namen snel de teugels van de nieuwe Amerikaanse regering in handen en eigenden zich de macht erover toe, om te beginnen de harten van de mensen weer terug te brengen tot afgoderij en immoraliteit.

Misschien wel de ernstigste ondermijning van de wet van God was de weigering om de wet gelijk en onpartijdig op alle mensen toe te passen. Slavernij was vanaf het begin een splijtzwam, maar alleen omdat, toen de tijd kwam om te stemmen over de vraag of slavernij in de grondwet moest worden opgenomen of uitgesloten, een van de twee afgevaardigden uit New Jersey niet verscheen voor de cruciale stemming. Op dat moment moesten beide staatsafgevaardigden aanwezig zijn om hun stem te laten tellen. Beide afgevaardigden uit New Jersey waren anti-slavernij, maar omdat de ene niet aanwezig was, ging ook de andere stem verloren. En zo ging de clausule die slavernij verbood verloren, en zoals Burgeroorlog Generaal John A. Logan later in zijn boek schreef,

"Zo ging de grote kans verloren om de slavernij te beperken tot de bestaande slavenstaten en de kwestie voor altijd vreedzaam te regelen" (The Great Controversy, blz. 4).

Zowel de slavernijkwestie als de betrekkingen met het inheemse Amerikaanse volk waren de belangrijkste zwakke punten van de Amerikaanse natie en de kerk van Philadelphia. Tot dan toe waren de studies van de bijbelse wet gedurende twee eeuwen uitgebreid geweest, maar hun standpunt was nog steeds grotendeels gebaseerd op het Oude Verbond. Omdat zij het Nieuwe Verbond niet echt begrepen, zagen zij niet het volledige onderscheid tussen de macht van het fysieke zwaard en de macht van het zwaard van de Geest.

Daarom veroverden zij de mensen met fysiek geweld en maakten zij degenen die zij hadden veroverd tot slaven. Als zij de kracht van het geestelijke zwaard hadden begrepen, zouden zij het hebben gebruikt om mensen te bevrijden, in plaats van hen tot slaaf te maken. Maar het principe van broederliefde was nog beperkt tot blanken, en velen (vooral die in de regering en in het rechtssysteem) beschouwden nietblanken niet als "mensen" in juridische taal.

Daarom meende de regering vrij te zijn om elk verdrag met de Indianenstammen te schenden, want zij vielen niet onder de wettelijke definitie van "mensen" toen de verdragen werden geschreven. Daarom konden alleen de overwinnaars voldoen aan de standaard van heiligheid en waarheid, die werd voorgesteld door Hem die de boodschap gaf aan de gemeente van Filadelfia.

De sleutel van David is *agape* Liefde. Davids naam betekent "liefde", dus zijn sleutel is de sleutel van de liefde. De liefde van God is onpartijdig, want **Jakobus 2:8, 9** zegt,

⁸ Als u echter de koninklijke wet vervult, volgens de Schrift: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf," doet u het goed. ⁹ Maar als u partijdigheid toont, begaat u zonde en wordt u door de wet veroordeeld als overtreders.

De geschiedenis laat zien dat de wet van de liefde de sleutel van David was die de kerk van Philadelphia van 1776-1914 werd aangeboden. Toch heeft de kerk van Broederliefde het basisprincipe van de *phileo* liefde niet begrepen in hun studie van de goddelijke wet. Omdat zij als geheel die sleutel, die de deur volledig zou hebben geopend, niet begrepen, eindigde het tijdperk van de kerk van Philadelphia in gevangenschap, zoals de kerk van Hizkia eindigde in gevangenschap van Babylon.

De Joden die geen Joden zijn

Openbaring 3:9 zegt,

⁹ Zie, ik zal hen van de synagoge van Satan, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen, doen komen en zich aan uw voeten neerbuigen en weten dat ik u heb liefgehad.

Dit is een uitgebreide versie van **Openb. 2:9** die we zagen in onze studie van de Smyrna kerk. De kerk van Smyrna was het Nieuwe Verbondsequivalent van de kerk van Korach. Korach kwam in opstand tegen Mozes en Aäron, en hij bleek een opstandige usurpator te zijn. Hij was ambitieus en wilde hogepriester worden, hoewel God hem daarvoor niet had geroepen. Daarom was

hij van "de synagoge van Satan" (of, tegenstander) in zijn tijd, iemand die zich het gezag van de roeping van iemand anders wilde toe-eigenen.

Hetzelfde geestelijke probleem was opgedoken in Smyrna, en een soortgelijk probleem was opgedoken in de kerk van Filadelfia. Profetisch gezien vertegenwoordigt dit echter een ander kerkelijk tijdperk. In de kerk van Hizkia onder het Oude Verbond was de usurpator Sjebna, de hoofdrentmeester van de koning over de koninklijke huishouding. Hij had de positie van Eliakim een tijdlang overgenomen, maar Jesaja profeteerde dat deze situatie zou worden rechtgezet, want Eliakim was werkelijk geroepen om die gezagspositie te bekleden.

In het tijdperk van de Philadelphia-kerk (1776-1914) zien we een bredere vervulling van dit oudtestamentische verhaal van Sjebna en Eliakim. Het thema verschuift van Korach, die het priesterschap wilde, naar Sjebna, die de sleutel van David wilde hebben. Letterlijk gesproken was dit de sleutel van de koninklijke schatkist, waarmee datgene werd gefinancierd waarvoor de rentmeester verantwoordelijk was.

Moderne Shebna in de profetie

De "Shebna" van het Philadelphia tijdperk was de familie Rothschild van Joodse bankiers die "bewakers van de pauselijke schat" werden. De Joodse Encyclopedie, Vol. X, onder het kopje "Rothschild," vertelt ons,

*"Intussen wilden de nationalistische en reactionaire partijen in Frankrijk een tegenwicht bieden aan de "Semitische" invloed van de Rothschilds door een bankconcern op te richten dat hoofdzakelijk katholiek zou zijn. Daarom werd in 1876 de Union Générale opgericht met een kapitaal van 4.000.000 francs, dat in 1878 onder leiding van een zekere Bontoux werd verhoogd tot 25.000.000 francs. Na verschillende tegenslagen, die Zola treffend beschrijft in zijn roman "L'Argent", mislukte de Unie en bracht veel van de katholieke adel van Frankrijk ten val, waardoor de Rothschilds nog meer absoluut de onbetwiste leiders van de Franse financiën werden, maar ook een erfenis van haat achterlieten die veel invloed had op de groei van de antisemitische beweging in Frankrijk. Iets soortgelijks gebeurde in Engeland toen de eeuwenlange concurrentie tussen de Barings en de Rothschilds in 1893 culmineerde in het faillissement van de Barings; maar in dit geval schoten de Rothschilds hun rivalen te hulp en voorkwamen een algemene financiële catastrofe. **Het is een enigszins merkwaardig vervolg op de poging om een***

katholieke concurrent van de Rothschilds op te richten, dat laatstgenoemden thans de bewakers zijn van de pauselijke schat."

<http://www.jewishencyclopedia.com/articles/12909-rothschild>

Met andere woorden, de Rothschilds werden de financiële rentmeesters van de rijkdom van het Vaticaan en hadden de sleutel tot de schatkist van de Roomse kerk. De Europese mogendheden die in 1815 op het Congres van Wenen de Heilige Alliantie ondertekenden, benoemden de Rothschild-bankiers tot bewakers over alle pauselijke bezittingen voor een periode van 99 jaar.

De sleutel is om te begrijpen wat een *voogd* is. Black's Law Dictionary definieert een voogd als:

"Een voogd is een persoon die rechtmatig belast is met de macht en de plicht om te zorgen voor de persoon en het beheer van de goederen en rechten van een andere persoon die, door een bijzondere status of gebrek aan leeftijd, begrip of zelfbeheersing, niet in staat wordt geacht zijn eigen zaken te beheren."

Vanwege de corrupte en subversieve wijze waarop de Roomse kerk haar middelen had gebruikt, nam Napoleon in 1798 de paus gevangen, schafte het pausdom voor enige tijd af en liet het later herrijzen. Na

Napoleons nederlaag kwamen de drie andere grote mogendheden van Europa (Rusland, Duitsland en Oostenrijk) in Wenen bijeen om de kaart van Europa opnieuw te tekenen en ook over het lot van de Roomse kerk te beslissen. Zoals de Joodse Encyclopedie ons vertelt, stelden zij het Vaticaan onder wettelijke voogdij van de Rothschild banken, zodat de kerk niet kon doorgaan met het ondermijnen van de monarchen van Europa.

Wanneer deze regeling begon, wordt niet vermeld, maar het bovenstaande artikel impliceert dat in 1876 een katholieke bank, Union Générale, was opgericht om te concurreren met de joodse Rothschildbanken die vóór die tijd de pauselijke schat hadden willen beheren. De Rothschilds, als "bankiers van de Heilige Alliantie" (Neill Ferguson, The House of Rothschild, Vol. II, blz. 127), waren de logische personen om aan te wijzen als "bewakers van de pauselijke schat". Het probleem was natuurlijk dat de Rothschilds deze macht gebruikten voor persoonlijk gewin en om de oprichting van een vals "Israël" in 1948 te bevorderen.

Daarom hebben de Rothschilds hun vertrouwenspositie gebruikt om het ware Juda te vervangen door degenen die zeggen dat ze Joden zijn, maar die liegen (**Openb.**

3:9). Deze kwestie werd in haar profetische type gezien in het verhaal van Sjebna ten tijde van koning Hizkia, en de vervulling ervan kwam in de tijd van de kerk van Filadelfia, dat wil zeggen het tijdperk van de kerk van Hizkia.

Zoals we later zullen zien, biedt deze situatie ons een vroege samenvatting van de profetische geschiedenis die nog onthuld moet worden wanneer we het tweede beest in Openbaring 13 bestuderen. Het "*beest dat uit de aarde opkomt*" is een bankiersbeest dat een verbond aangaat met het eerste (pauselijke, religieuze) beest uit de zee ("Heilige Stoel").

Het punt is dat de Rothschilds de rol van Shebna hebben gespeeld, zowel in de Filadelfia-kerk als in het Laodicea-tijdperk - en daarna. Zij zijn degenen "*die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen.*" Niettemin is de profetie in **Openb. 3:9** laat zien dat zij omvergeworpen zullen worden en vervangen door profetische "Eliakim", zij die werkelijk geroepen zijn als overwinnaars om de sleutel van David vast te houden. Dit zijn degenen die het Koninkrijk beheren door Liefde, in plaats van door persoonlijke hebzucht of door raciale vooringenomenheid en partijdigheid.

Het uur van testen

Openbaring 3:10 gaat verder,

¹⁰ Omdat u het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal Ik u ook bewaren voor het uur der beproeving, het uur dat over de hele wereld zal komen, om hen die op de aarde wonen te beproeven.

Vanuit profetisch oogpunt begon het "uur der beproeving" in 1914 met de Eerste Wereldoorlog en de goedkeuring van de Federal Reserve Act, die de wereld in de slavernij van het Mysterie Babylon bracht. De Federal Reserve Bank is eigendom van 12 bankiersfamilies in samenwerking met het Vaticaan. Het was de bekroning van de onheilige alliantie tussen het beest uit de zee en het beest uit de aarde.

God beloofde dat de kerk van Filadelfia dit "uur der beproeving" zou vermijden, en het aan het laatste kerkelijk tijdperk zou overlaten om het mee te maken. Laodicea is de kerk van de gevangenschap. Zo zien we ook bij Hizkia zelf. Hij werd gespaard van gevangenschap, hoewel de Assyriërs Jeruzalem hadden omsingeld en de meeste Judeeërs uit de omliggende gemeenten hadden gedeporteerd (**2 Koningen 18:13**). Maar Hizkia zocht God, en Jeruzalem werd verlost (**2 Koningen 19:35, 36**).

Toch testte God de "kracht" van Hizkia toen de gezanten van de koning van Babylon naar Jeruzalem kwamen, nadat zij hadden gehoord hoe Hizkia op wonderbaarlijke wijze was genezen. Ten tijde van zijn genezing had God hem een teken gegeven waarbij de zon tien stappen terugging op de zonnewijzer ([2 Koningen 20:11](#)). Ongetwijfeld hadden de Babylonische astronomen hiervan kennis genomen, en zij stuurden gezanten om de geruchten te onderzoeken ([2 Koningen 20:12](#)).

In [2 Kron. 32:31](#) lezen we dat God door dit bezoek Hizkia op de proef stelde:

³¹ En zelfs in de zaak van de gezanten van de heersers van Babel, die tot hem waren gezonden om te informeren naar het wonder dat in het land was geschied, liet God hem alleen om hem te beproeven, opdat Hij zou weten wat er in zijn hart was.

Hizkia toonde dwaas de tempelschatten aan de Babylonische gezanten.

[2 Koningen 20:13](#) zegt: "*Er was niets in zijn huis, noch in heel zijn heerschappij dat Hizkia ze niet liet zien.*" Als gevolg daarvan zei de profeet Jesaja in [2 Koningen 20:17](#),

¹⁷ "Zie de dagen komen dat alles wat in uw huis is, en alles wat uw vaders tot op heden in voorraad hebben gehouden, naar Babylon zal worden gevoerd; er zal niets overblijven", zegt de Heer.

Zo sprak de Geest van Kracht tot Hizkia, wiens naam "Kracht van Jahweh" betekent. De Geest van Macht had Hizkia getest, en hoewel hij een godvruchtige koning was, zakte hij voor deze test, misschien vanwege zijn trots of afhankelijkheid van zijn rijkdom. Toch onderwierp Hizkia zich aan het woord van de Heer en was blij dat God besloot het oordeel uit te stellen tot na zijn dood. [2 Koningen 20:19](#) zegt,

¹⁹ Toen zei Hizkia tot Jesaja: "Het woord van de Heer dat u gesproken hebt, is goed." Want hij dacht: "Is het niet zo, als er vrede en waarheid zal zijn in mijn dagen?"

En zo bleef Hizkia gespaard van het "uur der beproeving" dat over Juda en Jeruzalem zou komen, toen Babylon hen in gevangenschap zou brengen. Dit alles werd een patroon van profetie voor een toekomstige tijd in de kerken van Filadelfia en Laodicea. Filadelfia werd gespaard, maar het legde dwaas de basis voor de gevangenschap van de Laodiceakerk, die in 1914 begon.

De les wordt gegeven in [Openb. 3:11](#),

¹¹ Ik kom snel; houd vast wat je hebt, zodat niemand je kroon afneemt.

De Babyloniërs konden de kroon van Hizkia niet afnemen, maar wel die van Juda kort daarna. Op dezelfde manier werd deze waarschuwing gegeven aan de gemeente van Filadelfia. De implicatie is dat de Laodiceakerk zou worden onttroond en in gevangenschap zou gaan vanwege de wortel van geestelijke hoogmoed die was ontstaan tijdens het Filadelfia-tijdperk. Zij waren trots op hun rijkdom en welvaart, vergaard door de onheilige alliantie met de Rothschild banken.

De Tempelpilaren

Openb. 3:12, 13 geeft de afsluitende boodschap aan de gemeente van Filadelfia, die zegt,

¹² Wie overwint, hem zal Ik tot een pilaar maken in de tempel van Mijn God, en hij zal er niet meer uitgaan; en Ik zal hem de naam van Mijn God schrijven, en de naam van de stad van Mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel neerdaalt van Mijn God, en Mijn nieuwe naam. ¹³ Wie een oor heeft, die hoort wat de Geest tot de gemeenten zegt.

De overwinnaars zullen pilaren worden in de tempel van God. Wat betekent dit?

Er waren twee pilaren in Salomo's tempel, genaamd Jachin en Boaz. **1**

Koningen 7:21 zegt,

²¹ Aldus richtte hij de pilaren op aan het voorportaal van het schip; en hij richtte de rechter pilaar op en noemde die Jachin, en hij richtte de linker pilaar op en noemde die Boaz.

Deze twee pilaren stonden bij de ingang van de tempel, zodat de priesters er tussendoor moesten om het Heilige binnen te gaan. De belofte aan de overwinnaars is dat zij het Heilige zullen binnengaan en "*er niet meer uit zullen gaan*". Het betekent dat zij eens en voor altijd op hun bestemming in de aanwezigheid van God zullen aankomen en Zijn aanwezigheid niet langer zullen verliezen.

Opwekkingen zijn in de loop der eeuwen gekomen en gegaan. Het lijkt erop dat de Heilige Geest ontelbare keren is uitgestort in verschillende tijden en plaatsen, maar elke keer eindigt het seizoen en wordt alles weer "normaal". Ook vandaag nog is de perceptie bij veel gelovigen dat zij naar de kerk moeten gaan om Gods aanwezigheid binnen te gaan. Men zegt dat de kerk Gods huis is, en dat het "heilige grond" is. Daar zingen, prijzen en aanbidden zij God een of twee keer per week voor een korte tijd om "Gods aanwezigheid binnen te gaan". Dan verlaten ze

die plaats, keren terug naar "normaal", en komen de volgende week terug om opnieuw "Gods aanwezigheid" te betreden.

Ik heb me altijd afgevraagd waarom ze naar de kerk moeten gaan om Gods aanwezigheid te ervaren. Moeten wij niet voortdurend Gods aanwezigheid ervaren zonder onderbreking? Zijn wij niet de tempel van God? We zouden nooit Gods aanwezigheid moeten verlaten, ongeacht waar we zijn of wat we doen. Sterker nog, als we naar een kerk gaan, zouden we de aanwezigheid van God met ons mee moeten nemen ten behoeve van degenen die deze slechts één of twee keer per week tijdelijk ervaren.

De overwinnaars gaan de tempel van God binnen en komen er niet meer uit. Zij zijn zich voortdurend bewust van Zijn aanwezigheid, zelfs wanneer zij zich op andere dingen concentreren. Jezus vormt de context van hun leven. Al hun activiteiten vinden plaats binnen het kader van de wil van God, hun roeping en de uiteindelijke vestiging van het Koninkrijk.

De overwinnaars markeren als pilaren van de tempel de plaats waar anderen kunnen binnengaan. Zij zijn de maatstaf, getuigen van Christus zelf, die anderen door hun voorbeeld tonen hoe zij de plaats kunnen binnengaan waar ook zij de voortdurende aanwezigheid van God kunnen ervaren. Als zodanig wijzen zij de weg naar de tempel. De twee pilaren in Salomo's tempel waren twee getuigen van de aanwezigheid van Jezus Christus.

Boaz, de pilaar van Christus' eerste komst

Deze twee pilaren profeteren van de twee komst van Christus. De ene pilaar heette *Boaz*. Hij was genoemd naar de voorvader van David, wiens verhaal wordt verteld in het boek Ruth. Boaz was het voorbeeld bij uitstek van een verwantenverlosser die geroepen was om de erfgenaam van het verloren goed in Bethlehem voort te brengen. Het was de werkelijke illustratie van de wet van het zoonschap uit **Deut. 25:5-10**.

Deze wet voorspelde dingen van het Nieuwe Verbond. Jezus kwam naar de aarde als de verlosser van verwanten, maar hij stierf "kinderloos". Daarom zijn wij, die Zijn "broeders" zijn (**Hebr. 2:11**), volgens de wet geroepen om namens onze oudere Broeder kinderen groot te brengen.

Wij zijn geroepen om "*een naam op te richten*" voor onze broeder (**Deut. 25:7**) en om "*het huis [van Jezus] op te bouwen*" (**Deut. 25:9**).

Uit de geschriften van het Nieuwe Testament blijkt dat wij verwekt moeten worden door het zaad van het woord (evangelie) om "*Christus in u*" tot volle geboorte en manifestatie te brengen. Zo wordt die wet vandaag de dag vervuld, en zij die dat doen zijn als Boaz, die op zijn beurt een pilaar is in de tempel van Mijn God.

Jachin, de pilaar van Christus' wederkomst

De andere pilaar werd *Jachin* genoemd, "Hij zal vestigen". Alle dingen worden vastgesteld door twee of drie getuigen (**Deut. 19:15**; **2 Kor. 13:1**). Er zijn twee pilaren nodig om de aanwezigheid van Christus op aarde te "vestigen". Vandaar dat Christus de eerste keer kwam als Boaz, de bevrijder van verwanten. De tweede komst echter "vestigt" Zijn aanwezigheid in juridische zin. Het is niet zo dat Hij afwezig is in de volle betekenis van het woord. In feite is Hij vanuit geestelijk oogpunt altijd aanwezig geweest op aarde. Toch is Hij ten hemel gevaren om "*naar een ver land te gaan... en dan terug te keren*" (**Lucas 19:12**).

Zijn tweede komst "vestigt" dus Zijn aanwezigheid op een meer tastbare manier, en Zijn twee komsten worden voorspeld door de wet van het dubbele getuigenis. In feite is Hij driemaal gekomen, als we Zijn komst op de berg Sinai meetellen, waar "*Hij kwam uit het midden van tienduizend heiligen*" (**Deut. 33:2**). Dit wordt bevestigd in **Judas 14**. De wet werd dus vervuld door twee of drie getuigen.

De pilaren in de tempel getuigen van de komst van Christus. De overwinnaars zelf getuigen door hun manier van leven dat zij tempels van God zijn en dat de aanwezigheid van God in hen is. Op dit niveau vormt het lichaam van overwinnaars het dubbele getuigenis van Christus' aanwezigheid. Het zijn geen parttimers zoals zoveel gelovigen. Zij gaan niet "naar de kerk" om Gods aanwezigheid binnen te gaan. Zij *zijn* de kerk. Zij gaan om gemeenschap te hebben met anderen en om Gods aanwezigheid te brengen aan hen die ontbreken.

De nieuwe namen

Op de overwinnaars staat geschreven "*de naam van mijn God en de naam van de stad van mijn God*." In het Hebreeuwse denken drukte een naam iemands aard uit. In de dagen van Salomo waren de namen van de pilaren Jachin en Boaz. Onder het Nieuwe Verbond drukken de overwinnaars de aard van Jesjoea ("redding") en het Nieuwe Jeruzalem uit.

In **Gal. 4:22-31** legt Paulus het verschil uit tussen het Oude en het Nieuwe Jeruzalem. Het aardse Jeruzalem - de fysieke stad - is niet de erfgenaam van het

Koninkrijk, want het is "Hagar", de slavin en "*is in slavernij met haar kinderen*" ([Gal. 4:25](#)). Slaven zijn geen erfgenamen, zelfs niet als zij gelovigen zijn. Van het Nieuwe Jeruzalem, of profetische "Sarah", wordt gezegd dat het "*onze moeder*" is zijn degenen die het oude Jeruzalem opeisen als hun moeder en de hoofdstad van het Koninkrijk. Zij eren hun moeder en bidden dat zij de moeder zal zijn van het uitverkoren volk. Maar dit gebed zal niet verhoord worden, want Paulus schrijft in [Gal. 4:30](#),

³⁰ Maar wat zegt de Schrift? "Verstoot de slavin en haar zoon, want de zoon van de slavin zal geen erfgenaam zijn met de zoon van de vrije vrouw."

Zij die afhankelijk zijn van het vlees, met het aardse Jeruzalem als hun moeder, zijn geestelijke Ismaëlieten, maar zij krijgen de gelegenheid een andere moeder op te eisen en een andere identiteit te verkrijgen in de registers van het goddelijke hof. Zij die dit doen kunnen een nieuwe naam krijgen, die van het nieuwe Jeruzalem, dat (zoals we zien in [Openb. 3:12](#)) een van de kenmerken is van de overwinnaars.

Tijdens het Philadelphia-kerktijdperk (1776-1914), toen het Rothschildbanksysteem de "bewakers van de pauselijke schat" werd, was een van de belangrijkste doelstellingen van Rothschild de oprichting van een Joodse staat in Palestina. Het was precies om deze reden dat de brief, bekend als De Balfour Verklaring, in 1917 door de Britse minister van Buitenlandse Zaken, Lord Arthur Balfour, naar Lionel Rothschild werd gestuurd. Zij kwamen op voor de belangen van hun geestelijke moeder, het oude Jeruzalem.

Om dit doel te bereiken vonden zij het nodig binnen de christelijke gemeenschap te werken om de christelijke mentaliteit te veranderen. Zij brachten de kerk ertoe te denken dat het Oude Jeruzalem de hoofdstad zou zijn van het komende Koninkrijk, om christelijke steun te verwerven voor een Joodse staat met een aardse tempel van waaruit Christus over de aarde zou heersen. Om de christenen met deze nieuwe visie te indoctrineren, financierden zij C.I. Scofield om een studiebijbel te schrijven die aantekeningen bevatte ter ondersteuning van een Joodse staat. De tactiek werkte zeer goed, en tegenwoordig geloven veel christenen ten onrechte dat de Joodse staat die "Israël" wordt genoemd, in feite de vervulling is van Bijbelse profetieën die aan Israël zijn gegeven.

Weinig christenen weten tegenwoordig nog dat Israël en Juda twee volken waren met twee zeer verschillende profetieën en lotsbestemmingen. Voor de meesten van hen zijn de termen *Jood* en *Israëliet* synoniem, en is het Nieuwe Jeruzalem gewoon de herstelde stad van het aardse Jeruzalem.

Uit deze situatie is een nieuwe beweging ontstaan die bekend staat als het christelijk zionisme, bedoeld om de christenen terug te brengen naar het jodendom. Het probleem waarmee de apostel Paulus in de eerste eeuw werd geconfronteerd, is in de twintigste eeuw opnieuw opgedoken, waardoor zijn brieven aan de Galaten en aan de Hebreëen opnieuw van vitaal belang zijn geworden.

Het is dan ook geen toeval dat de boodschap van Christus aan de gemeente van Filadelfia spreekt over "*degenen van de synagoge van Satan, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen*" (**Openb. 3:9**). Jezus legde hiermee de vinger op een van de belangrijkste problemen die zich in het Filadelfia-tijdperk zouden ontwikkelen. Het probleem begon met de onheilige alliantie tussen de Roomse kerk en de Rothschild banken.

Het dook vervolgens op in de evangelische en pinksterbewegingen en bloeide op in het tijdperk van de Laodiceakerk.

Tegenwoordig worden zij die geloven dat iedereen Abrahams zaad kan worden door geloof in Christus, volgens de leer van Paulus (**Gal. 3:9, 29**) met afschuw bekeken, alsof de vloek van God op hen rust (**Gen. 12:3**). Toch was zelfs Jezus Zelf niet onder de indruk van het geslachtsregister van de mensen, want Hij zei in **Matt. 12:48-50**,

48 ... "Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broers?" 49 En Hij strekte Zijn hand uit naar Zijn discipelen en zei: "Zie, Mijn moeder en Mijn broeders! 50 Want wie de wil doet van Mijn Vader die in de hemel is, die is Mijn broeder en zuster en moeder."

Overwinnaars worden dus gekend door de "naam" (of aard) van het Nieuwe Jeruzalem, in tegenstelling tot de aardse stad. Joden en christelijke zionisten is een andere naam op het lijf geschreven. Misschien zijn zij pilaren in een andere tempel.

Hoofdstuk 4

Laodicea (1914-1993 A.D.)

Openbaring 3:14 begint de boodschap aan de uiteindelijke kerk:

14 En aan de engel van de gemeente in Laodicea schrijf: De Amen, de trouwe en ware Getuige, het Begin van de schepping van God, zegt dit:

Laodicea stond oorspronkelijk bekend als Diospolis, de stad van Zeus.

In de derde eeuw voor Christus veranderde koning Antiochus II (genaamd Theos, "De Goddelijke") de naam in Laodicea, naar zijn vrouw Laodice. Deze Antiochus was de koning die in [Dan. 11:6](#), die in 246 v. Chr. trouwde met Bernice, de dochter van Ptolemaeus II van Egypte, om een politieke vrede te bewerkstelligen. Toen Bernice's vader in juli van dat jaar stierf, keerde Antiochus terug naar zijn eerste vrouw, Laodice, en werd Bernice teruggestuurd naar Egypte. Laodice gaf echter opdracht Bernice te vermoorden terwijl zij op weg was naar Egypte, en dit was de oorzaak van De Laodicea-oorlog tussen Antiochus II van Syrië en Ptolemaeus III van Egypte.

Laodicea had dus een kleurrijke geschiedenis. Het lag aan de grote oostwest handelsroute in de lagere Lycusvallei tussen twee hoge bergruggen. Daarom werd het een belangrijk handels- en bankcentrum van de hele regio en was het behoorlijk rijk. Het was beroemd om zijn productie van stoffen en tunieken, vooral die van zachte zwarte wol. Deze zwarte tunieken werden *trimita* genoemd. Ze waren zo bekend dat Laodicea vele jaren later tijdens het kerkelijk concilie van Chalcedon in 451 na Christus *Trinitaria* werd genoemd.

Ongeveer 13 mijl ten westen van Laodicea stond de tempel van de Phrygische god, Men Karou, de oorspronkelijke god van die vallei. Het was ook de sponsor en beschermer van een school voor geneeskunde in Laodicea, die beroemd was om zijn Phrygische poeder, vernalen uit Phrygische steen om oogzalf van te maken. Het was ook beroemd om een zalf gemaakt van "kruidnagel" die werd gebruikt om de oren te versterken.

Laodicea wordt wel "de stad van het compromis" genoemd, vooral vanwege de vermenging van vele etnische groepen in de stad, die compromissen en tolerantie vereiste.

De stad was goed versterkt, maar haar zwakte lag in het feit dat haar voornaamste waterbron zes mijl naar het zuiden lag. Het water werd per aquaduct naar Laodicea gebracht, en elk binnenvallend leger zou hebben geweten dat men om de stad in te nemen alleen maar de watertoevoer hoefde af te snijden. Er is geen spoor meer van de aquaducten. Het water zelf was lauw tegen de tijd dat het in Laodicea aankwam. Ook het koude water uit Kolosse was lauw tegen de tijd dat het in Laodicea aankwam.

Een vriend van mij maakte een reis naar Turkije en stuurde me later deze foto van de lauwe bronnen in Laodicea.

Foto genomen door Mark Shoberg

De Amen

De verheerlijkte Christus stelt zich aan de gemeente van Laodicea voor als "*de Amen, de trouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping Gods*". Dit verwijst naar [Jesaja 65:16-18](#),

¹⁶ Want wie op de aarde gezegend wordt, zal gezegend worden door de God der waarheid [Heb. *Amen*]; en wie zweert op de aarde [in de rechtszaal] zal zweren bij de God der waarheid [*Amen*]...¹⁷ Want zie, ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde...¹⁸ Ik schep Jeruzalem tot vreugde...

Het Hebreeuwse woord *amen*, "geloof", is nauw verwant aan *amet*, "waarheid". Amen was hoe een man reageerde wanneer hij een eed aflegde om de hele waarheid te vertellen in een rechtbank. (Zie [Deut. 28:15-26](#).) Wie zo'n plechtige eed aflegde, werd ter verantwoording geroepen als hij meined pleegde, want als hij onder die omstandigheden loog, pleegde hij godslastering tegen de Heilige Geest.

(Een voorbeeld hiervan wordt gevonden in het verhaal van Ananias en Sapphira in [Handelingen 5:4](#).)

In het Griekse denken is geloof meer verwant aan positief denken of aan vertrouwen in religie. Helaas heeft deze definitie van geloof ook in de moderne

kerk vruchtbare grond gevonden. Maar in het Hebreeuwse denken was geloof een geestelijk antwoord op de waarheid, of het getuigen van de waarheid. In verband hiermee is de geest van de vreze des Heren belangrijk, want godslastering wordt afgeschrikt door eerbied voor God te hebben wanneer men van de waarheid getuigt.

Ook daarom is de zevende Geest van de Heer - degene die deze boodschap aan Laodicea geeft - de Vrees des Heren ([Jesaja 11:2](#)). Met andere woorden, om een overwinnaar te zijn in de kerk van Laodicea moet je oren hebben om de Geest van de vreze des Heren te horen. Zij die horen zijn zij die werkelijk getuigen van de waarheid in een tijd van universele misleiding. Ook hun leven wordt geleefd volgens het Amenprincipe: zij zeggen alleen wat zij hun Vader horen zeggen, en doen alleen wat zij hun Vader zien doen. Door het Amen van God te worden, kunnen de overwinnaars deelnemen aan de schepping van de nieuwe hemelen, de nieuwe aarde en het nieuwe Jeruzalem.

De eerste hemel en de eerste aarde werden op dezelfde manier geschapen. De Vader sprak "Licht" en de Zoon zei: "Zo zal het zijn" (*Amen*). Alle dingen komen tot stand door een dubbele getuige, en daarom waren er zowel de Vader als de Zoon nodig om alle dingen te scheppen, samen met een derde getuige, de Heilige Geest. Daarom vertelt Johannes ons in [Johannes 1:3](#),

³ Alle dingen zijn ontstaan door [*dia*, "door"] Hem, en buiten Hem is niets ontstaan dat ontstaan is.

De schepping kwam tot stand door Christus, de Logos, die de Amen van God was. De boodschap van Johannes is te laten zien dat Jezus Christus niet alleen aanwezig was bij de schepping, maar dat Hij ook niet tot in het kleinste detail buiten het scheppingsproces werd gehouden.

Hetzelfde principe wordt ook gezien bij de schepping van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waar het Amen opnieuw centraal staat bij de schepping. Deze keer zijn de overwinnaars geroepen om Amenmensen te zijn (zoals Christus zelf), die getuigen van het scheppende woord om de aarde in haar oorspronkelijke glorie en doel te herstellen. Maar, zoals we bij de vroegere gemeenten hebben gezien, komen slechts weinigen daadwerkelijk in aanmerking als overwinnaars. Alle kerken (als geheel) slagen er niet in de boodschap en waarschuwing van de Geest op te volgen. [De Lauwe Kerk](#)

[Openbaring 3:15, 16](#) zegt,

¹⁵ Ik ken uw daden, dat gij noch koud, noch heet zijt; Ik wilde dat gij koud of heet waart. ¹⁶ Dus omdat je lauw bent, en warm noch koud, zal Ik je uit Mijn mond spuwen.

Het lauwe water van Laodicea was de metafoor voor de relatie van de gemeente met God. Zij hoefden niet fanatiek of aanstootgevend te worden in hun getuigenis voor Christus. De nadruk lag op de compromitterende kerk. Ik heb lang geleden gemerkt dat de

Laodiceakerk van de twintigste eeuw over het algemeen de opvattingen van de wereld over moraal en cultuur heeft gevolgd. Ze lopen slechts enkele jaren achter op de wereld. De wereld geeft het voorbeeld van de zogenaamde "waarheid", en de kerk past haar visie al snel aan om zich aan te passen aan het wereldbeeld van het beest.

Vasthouden aan de waarheid van God hoeft niet op een aanstootgevende manier te gebeuren. Evenmin hoeft een Amen zo fanatiek te zijn dat hij ter verdediging van de waarheid anderen doodt of schade toebrengt. God eist alleen dat gelovigen het voortouw nemen en de wereld om hen heen beïnvloeden, in plaats van dat de wereld hen beïnvloedt. Gelovigen zijn niet het amen van de wereld; zij zijn Gods amen. Wij nemen niet de morele (of immorele) normen van de wereld over, maar leven volgens de cultuur en de moraal van het Koninkrijk.

Degenen in de kerk die in deze kwestie lauw zijn, zullen uit Gods mond worden gespuugd, tenzij zij zich bekeren. Zij moeten Christus serieus nemen of ophouden zich voor te doen als christenen.

Kerkblindheid

In [Openb. 3:17, 18](#) adviseert Christus de kerk van Laodicea,

¹⁷ Omdat u zegt: "Ik ben rijk en heb niets meer nodig" en u niet weet dat u ellendig en ellendig en arm en blind en naakt bent,¹⁸ raad ik u aan van Mij goud te kopen dat door vuur is geraffineerd, opdat u rijk wordt, en witte klederen, opdat u zich kleedt en de schande van uw naaktheid niet openbaar wordt; en oogzalf om uw ogen te zalven, opdat u ziet.

Het eerste dat moet worden opgemerkt is dat de kerk blind was voor haar ware toestand. Zij meende rijk te zijn, omdat zij rijkdom afmeet in monetaire termen en de dingen niet zag door Gods ogen en met Zijn perspectief. Ten tweede was de kerk naakt - ook weer zonder het te beseffen. Kortom, deze kerk was in

gevangenschap van Babylon en had het Babylonische wereldbeeld overgenomen, terwijl zij dacht de dingen te zien zoals God ze zag.

Het ergste kenmerk van geestelijke blindheid is dat degene die blind is het niet weet. Omdat hij ziet met zijn lichamelijke ogen en zich dingen kan voorstellen met zijn geestelijke ogen, denkt hij dat hij ook geestelijk kan zien. Het grootste probleem is misschien wel dat hij geen onderscheid kan maken tussen zijn geest en zijn ziel, noch tussen geloof en positief denken.

In [Matt. 6:22, 23](#) spreekt Jezus over zulke blindheid en zegt,

²² De lamp van het lichaam is het oog; als je oog dus helder is, zal je hele lichaam vol licht zijn. ²³ Maar als uw oog slecht is, zal uw gehele lichaam vol duisternis zijn. Als dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!

Het oude Israël was ook blind. Zelfs nadat Israël onder Mozes veertig jaar lang in de woestijn beproefd was, vertelde de profeet hun in [Deut.](#)

[29:4, 5](#),

⁴ Tot op heden heeft de Heer u geen hart gegeven om te weten, noch ogen om te zien, noch oren om te horen. ⁵ En ik heb u veertig jaar in de woestijn geleid...

Tijdens het eerste jaar van Israëls reis door de woestijn moest Mozes een sluier over zijn gezicht leggen, omdat het volk niet bereid was de heerlijkheid van God te zien, dat wil zeggen de waarheid ten volle te kennen. Paulus zegt in [2 Kor. 3:14, 15](#),

¹⁴ Maar hun verstand was verhard; want tot op de dag van vandaag is bij het lezen van het oude verbond hetzelfde voorhangsel niet opgeheven, omdat het in Christus is weggenomen. ¹⁵ Maar tot op de dag van vandaag, wanneer Mozes wordt voorgelezen, ligt er een sluier over hun hart.

Dit voorhangsel verblindde Mozes' ogen niet, maar verblindde het volk voor het zien van de heerlijkheid van God in Mozes' gezicht. Paulus vertelt ons dat het voorhangsel het resultaat is van het Oude Verbondsdenken, dat het volk verblindt en de waarheid voor hen verbergt.

Het lijkt erop dat dezelfde sluier over de ogen van de kerk van Laodicea was gekomen toen zij het Nieuwe Verbond begon te verlaten en de vleselijke rituelen en perspectieven van het Oude Verbond aannam. Maar omdat hun praktijken religieus van aard waren, wisten zij niet dat zij geestelijk blind waren. Zij konden het verschil niet zien tussen ware geestelijke dingen en gewone religieuze opvattingen en activiteiten.

Natuurlijk nam God de eer op zich om deze toestand tot stand te brengen. [Jesaja 29:9, 10](#) zegt,

⁹ Wees vertraagd en wacht. Verblind u en wees blind. Zij worden dronken, maar niet van wijn; zij wankelen, maar niet van sterke drank. ¹⁰ Want de Heer heeft een geest van diepe slaap over u uitgestort; Hij heeft uw ogen gesloten, profeten, en Hij heeft uw hoofden bedekt, zieners.

Met andere woorden, God beval het volk zichzelf te verblinden, en dat deden ze. God stortte dus een geest van diepe slaap over hen uit, waardoor hun ogen werden gesloten en hun hoofden werden bedekt. Dit schijnt inherent te zijn aan de uitstorting van de Heilige Geest, dat wil zeggen aan Pinksteren.

De Pinksterbeweging

In de laatste jaren van de kerk van Philadelphia werd van 1900-1914 de Heilige Geest uitgestort, waardoor de moderne Pinksterbeweging ontstond. Het was de laatste kans voor de kerk om zich te bekeren en zo de gevangenschap die spoedig zou komen te voorkomen. Enkelen deden dat, maar hun aantal was onvoldoende om de gevangenschap van de kerk van Laodicea, die in 1914 begon, te voorkomen.

Hier is het opnieuw belangrijk te begrijpen hoe koning Saul een pinkstertype van de kerk was, omdat hij gekroond werd op de dag van de "tarweoogst", later bekend als Pinksteren ([1 Sam. 12:17](#)). Het belangrijkste probleem met Saul was dat het volk wilde dat een man over hen regeerde, in plaats van rechtstreeks door God (Christus) te worden geregeerd. Vandaar dat het voornaamste probleem van Pinksteren de geest van het denominationalisme was, waarbij mannen het volk regeren door middel van religie, in plaats van rechtstreeks geregeerd te worden door Jezus Christus en geleid te worden door de Geest.

Begin 1900 werd de Pinksterbeweging tussen 1909 en 1912 bijna volledig gedenomineerd. Zij volgden het patroon van de Israëlieten die een koning hadden geëist, met als gevolg dat de gevangenschap werd verzekerd. Daarmee kwam "*een geest van diepe slaap*", zoals Jesaja ons vertelt. Een oud verbondsdenkens nestelde zich in de beweging. In hun onwetendheid over de wet, gecombineerd met hun verlangen naar heiligheid, werden zij legalistisch en stelden zij normen op over uiterlijke zaken die niet in de goddelijke wet waren voorgeschreven, maar eerder gewoon de tradities van mensen waren.

Zij begonnen ook de aanspraak van het joodse zionisme op het "Heilige Land" en hun terroristische methoden om de controle te verwerven te steunen. Zij

begonnen te geloven dat het Gods wil was om de genocide en verdrijving van de bestaande Palestijnse volkeren te steunen, alsof het Kanaänieten waren die door Jozua onder het Oude Verbond werden vernietigd. Zij begonnen de Schrift te interpreteren volgens het Oude Verbond-denken, met de nadruk op uiterlijkheden in plaats van op zaken van het hart.

Een van de belangrijkste sleutels tot deze blindheid was hun geloof dat iemand door zijn genealogische afstamming van Abraham "uitverkoren" was, ongeacht zijn gebrek aan geloof in Christus. Daarmee gooiden zij een groot deel van de leer van Paulus omver, met name Galaten en het boek Hebrreeën. Het resultaat was dat de kerk van Laodicea haar erfenis gaf aan Joden die toch Jezus Christus haatten. Anders gezegd, de kerk van Laodicea werd slaaf van het Mysterie Babylon. De waarschuwing van Paulus om niet toe te staan dat "valse broeders" ons "in slavernij brengen" aan het Oude Verbond ([Gal. 2:4](#)) vond geen gehoor.

Zoals de kerk van Hizkia de weg bereidde voor de kerk van de gevangenschap onder het Oude Verbond, zo bereidde ook de kerk van Filadelfia de weg voor de kerk van Laodicea om in gevangenschap te gaan.

In Gods barmhartigheid verblindde Hij de ogen van de kerk, zodat zij niet zouden beseffen wat zij deden. Blindheid verminderde hun verantwoordelijkheid. Slaap leek hun dagen in gevangenschap te verkorten. Zij konden genieten van de zegeningen van de Heilige Geest, genezingen en wonderen zonder door de waarheid te worden bezwaard.

Tijdens deze gevangenschap van het Mysterie Babylon heeft de kerk zichzelf rijk geacht. Het lijkt weinig twijfel dat Babylon het Westen schijnbare welvaart heeft gebracht, hoewel die grotendeels ten koste ging van derdewereldlanden. De meeste mensen wisten niet dat de Federal Reserve Act de macht om geld te scheppen had gegeven aan een paar machtige bankiersfamilies. Die gaven graag krediet aan regeringen, die obligaties (schuldbrieven) uitgaven in ruil voor nieuw geschapen geld. Met al dat nieuw gecreëerde geld tot hun beschikking, hadden ze de schijn van rijkdom en probeerden ze te vergeten, dat elke nieuwe dollar eigenlijk een schuldbriefje was, dat als het ware bij toverslag te gelde was gemaakt.

De kerk bloeide en zei: "*Ik ben rijk en ben rijk geworden.*" In de jaren vijftig werd het tijdperk van de megakerken geboren, en de mensen verwonderden zich over

deze nieuwe charismatische kathedralen die nog groter waren dan de rooms-katholieke kathedralen van de afgelopen eeuwen.

Samen met deze toename in rijkdom kwam de kracht van het positieve denken, waarvan de wortels lagen in de geschriften van Charles F. C. McCormick tijdens de begindagen van de Pinksterbeweging. McCormick deed zich voor als christen, en gebruikte zelfs bijbelse termen, maar hij herdefinieerde ze volgens zijn *Metafysisch Woordenboek*, dat hij Het Onthullende Woord noemde. Zonde werd geherdefinieerd als onwetendheid. Het kruis werd geherdefinieerd als "die staat van bewustzijn die 'sterfelijke geest' wordt genoemd." Geloof werd positief denken. God werd onpersoonlijk. Onze relatie tot God werd gekoppeld aan ons vermogen om rijkdom te verwerven door positief te denken en door de kracht van zaaien en oogsten. Spirituele wetten waren slechts nuttige instrumenten in een onpersoonlijk "veld" die werden gebruikt om rijkdom en geluk te verwerven.

Zowel de Pinksterbeweging als de Metafysische beweging ontstonden in dezelfde periode, begin 1900. Norman Vincent Peale populariseerde de metafysische beweging in zijn boek De kracht van positief denken, en anderen brachten dit met kleine aanpassingen in de kerk. Het resultaat is dat de kerk van Laodicea niet langer in staat was onderscheid te maken tussen het geestelijke en het zedelijke. De wet van zaaien en oogsten werd vaak gebruikt om het volk te bedriegen, want predikers vertelden hen dat ze moesten "zaaien" in hun bedieningen om Gods zegen te ontvangen. Sommige van deze bedieningen werden zeer rijk; de meeste mensen bleven arm.

Gods antwoord

God raadde de gemeente aan "van Mij door vuur geraffineerd goud te kopen, opdat gij rijk moogt worden" ([Openb. 3:18](#)). Hij verwees naar [1 Petrus 1:6, 7](#), waarin staat,

⁶ Daarin verheugt u zich zeer, ook al bent u nu, indien nodig, enige tijd door verschillende beproevingen benauwd geweest,⁷ opdat het bewijs van uw geloof, dat kostbaarder is dan goud dat vergankelijk is, ook al wordt het door vuur beproefd, bij de openbaring van Jezus Christus in lof en heerlijkheid en eer zal resulteren.

Geloof wordt vergeleken met fysiek goud (of rijkdom in het algemeen).

Zoals goud door vuur wordt verfijnd, zo wordt ook ons geloof verfijnd "*door verschillende beproevingen*". Daarom zei Christus tegen de gemeente van Laodicea dat zij een echt geloof moesten zoeken, dat door ervaring bewezen en

beproefd werd. Aangezien "*het geloof ontstaat door het horen van het woord*" ([Rom. 10, 17](#)), is het duidelijk dat verfijnd geloof ontstaat door het op de proef te stellen, d.w.z. door de openbaring van het woord ervaringsgericht toe te passen.

Daarom [Openb. 3:19](#) zegt,

¹⁹ Zij die ik liefheb, bestraf en tuchtig ik; wees daarom ijverig en bekeer u.

Gods tucht is het "vuur" dat ons geloof op de proef stelt en het verfijnt tot het punt waarop het werkelijk werkt. Velen hebben een geloof dat nog niet praktisch of nuttig is in het echte leven. Wat ontbreekt is het verfijningsproces.

Het is niet voldoende om het woord te leren of zelfs maar Gods stem te horen. Het woord moet een actieve reactie teweegbrengen, wil het verfijnd en bruikbaar zijn. Het fundamentele verschil tussen het metafysische christendom en het ware christendom is dit: Metafysische christenen beslissen voor zichzelf wat zij willen, of wat goed voor hen is, en dan gebruiken zij positief denken om hun doelen te bereiken. Het ware geloof hoort Gods stem, bepaalt Zijn wil, en probeert die dan in de praktijk om te zetten. Het valse christendom begint met de wil van de mens; het ware christendom begint met het zoeken naar Gods wil.

Het is verrassend moeilijk voor zelfs christenen om het verschil te begrijpen. Goud (of het geld zelf) is niet het verschil. Het verschil is *wiens wil wordt gedaan*. Laten we echt goud kopen en niet vertrouwen op het dwaze goud van de wereld.

Witte kleding kopen

Het tweede advies dat Christus aan de kerk van Laodicea gaf in [Openb. 3:18](#) was om "witte kleren" te kopen. Zulke kledingstukken kunnen alleen worden gekocht met Koninkrijksgeld - het eerder genoemde "*door vuur geraffineerde goud*". Witte kledingstukken zijn gemaakt van "*fijn linnen*", dat "*de rechtvaardige daden van de heiligen*" zijn ([Openb. 19:8](#)). Dit zijn de kledingstukken die nodig zijn om God te dienen in het heiligdom ([Lev. 16:23](#)). Zulke klederen worden gedragen door hen die de werken van God doen, en alleen doen wat zij hun Vader zien doen.

Het doel van deze kleding is "*dat de schande van uw naaktheid niet wordt geopenbaard*". Dit verwijst naar de tijd van Adam en Eva, toen zij "naakt" waren nadat zij gezondigd hadden. In [Gen. 3:10](#) zei Adam tegen God: "*Ik was bang omdat ik naakt was.*" Vanaf dat moment was naaktheid een Hebreeuws idioom

voor zonde die volledig werd blootgesteld en verborgen dingen die werden geopenbaard ([2 Kor. 5:3](#)).

Aangezien Laodicea bekend stond om zijn lakenindustrie en de vervaardiging van tunieken, zou iedereen die dit advies in Johannes' tijd las, de ironie in dit advies hebben herkend. Zoals men kon kiezen tussen aards of hemels "goud", zo kon men ook kiezen tussen aardse en hemelse kleding.

Ogentroost

Het derde dat Christus de gemeente aanraadde te kopen was "*oogzalf om uw ogen te zalven*". Nogmaals, Laodicea stond bekend om zijn oogzalf gemaakt van Frygisch poeder, en daarom was er aardse en hemelse oogzalf. Frygisch poeder werd gebruikt om fysieke ogen te genezen, maar men had hemels goud nodig om hemelse oogzalf te kopen die geestelijke blindheid kon genezen.

De implicatie is dat het hemelse goud, dat door de vuurdoop verfijnd geloof is, moet worden verkregen om de blindheid van de kerk van Laodicea weg te nemen. Het is dus ironisch dat ondanks de pinksteropwekking die plaatsvond aan het einde van het Filadelfiatijdperk, de kerk van Laodicea blind was en dat niet beseftte.

Juist omdat christenen Christus hebben ontvangen, en pinksterlingen de doop met de Heilige Geest, kunnen zij niet begrijpen hoe zij blind kunnen zijn voor het woord van God en voor wat er om hen heen gebeurt. Het lijkt hen onvoorstelbaar. Het is net zo onbegrijpelijk als voor de religieuze leiders in Jezus' tijd.

Toch genas Jezus blinde ogen om ons te laten zien dat Hij ook de enige Bron van genezing is voor geestelijke ogen. In Johannes 9 lezen we het verhaal van een man die blind geboren was ([Johannes 9:1](#)) en hoe Jezus hem genas. Dit was het zesde van de acht wondertekenen in het evangelie van Johannes, die corresponderen met de acht dagen van het Loofhuttenfeest.

De blinde man werd genezen toen hij de klei afwaste die Jezus op zijn ogen had gelegd. De klei staat voor het vlees, want wij zijn allemaal "klei" in de handen van de Pottenbakker. [Jesaja 64:8](#) zegt,

⁸ Maar nu, o Vader, zijt Gij onze Vader; wij zijn de klei en Gij zijt onze pottenbakker; en wij allen zijn het werk van Uw hand.

Door klei op de ogen van de blinde man te leggen ([Johannes 9:6](#)) trad Jezus op als Schepper die de vaten van klei maakte. Door hem te vertellen de klei af te wassen, gaf Jezus instructies over hoe hij van zijn blindheid bevrijd kon worden.

Omdat dit een van de tekenen was die samenvielen met het Loofhuttenfeest, laat het ook zien dat blindheid niet met Pinksteren, maar met Loofhutten wordt genezen. De kracht van de Geest die in Pinksteren werkt, heeft vele blinde ogen genezen, maar geestelijke ogen genezen gebeurt alleen door de kracht van Loofhutten. Daarom hebben zij die verlicht zijn om de waarheid in het woord te zien, de kracht van Loofhutten aangeboord.

Dit is de belofte die gegeven wordt aan de overwinnaars. Het typische resultaat is dat zij uit het religieuze systeem worden verbannen, zoals de blinde uit de synagoge werd gezet ([Johannes 9:34](#)). De blinden willen niet dat zij die genezen zijn van de waarheid getuigen, opdat het licht de mensen niet zou dwingen hun blindheid toe te geven en hun trots zou kwetsen.

Paulus spreekt over deze blindheid in termen van de sluier die over de ogen ligt van hen die de geschriften van Mozes lezen bij het zwakke licht van het Oude Verbond ([2 Kor. 3:14, 15](#)). Later zegt hij in [2 Kor. 4:3, 4](#),

³ En ook al is ons evangelie gesluiert, het is gesluiert voor hen die verloren gaan,⁴ bij wie de god van deze wereld het verstand van de ongelovigen heeft verblind, opdat zij het licht van het evangelie van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus niet zouden zien.

Vervolgens vergelijkt hij ons in de verzen 6 en 7 met het leger van Gideon, dat aarden vaten bij zich had waaruit het licht scheen als ze werden gebroken:

⁶ Want God, die zei: "Het licht zal uit de duisternis schijnen", is Degene die in onze harten heeft geschenen om het licht te geven van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus. ⁷ Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de buitengewone grootheid van de kracht van God zou zijn en niet van onszelf.

Alle ware gelovigen hebben het licht van Christus in zich, maar totdat hun kleivaten gebroken zijn, blijft het licht verborgen, of versluiert. Blindheid wordt dus gezien bij twee of drie soorten mensen: (1) zij die oude verbondsogen en beperkt begrip hebben, (2) "ongelovigen" in het algemeen, en (3) die gelovigen wier klei niet is weggewassen - of kleivaten die niet zijn gebroken.

Tot op zekere hoogte behouden allen een zekere mate van blindheid tot de dag dat de zonen van God "geopenbaard" of onthuld worden. Niettemin krijgen de overwinnaars een voorproefje van het Loofhuttenfeest, zelfs in de tijd van Pesach en Pinksteren.

In [2 Kor. 5:1-4](#) vergelijkt Paulus deze manifestatie met een verandering van kleding. Dit verbindt het thema van de "witte klederen" met de opheffing van de blindheid en de geestelijke oogdruppel die de kerk geacht werd te kopen in [Openb. 3:18](#).

Goddelijke discipline

[Openbaring 3:19](#) gaat verder,

¹⁹ Zij die ik liefheb, bestraf en tuchtig ik; wees daarom ijverig en bekeer u.

Tucht is iets waar de kerk (als organisatie) niet van houdt - tenzij zij degenen zijn die de tucht uitspreken. Tucht is nooit een gelukkig moment, maar [Heb 12:11](#) zegt,

¹¹ Alle tucht lijkt voor het ogenblik niet vreugdevol, maar droevig; maar voor hen die erdoor getraind zijn, brengt ze naderhand de vredige vrucht van gerechtigheid voort.

Dit veronderstelt natuurlijk dat deze discipline in nederigheid wordt ontvangen, zodat iemands vat van klei kan worden "gebroken" om het licht dat erin zit te laten schijnen. De Schrift waarschuwt echter dat sommigen koppig en opstandig blijven en weigeren zich door zulke tucht te laten corrigeren ([Deut. 21:18](#)). Over zulke mensen zegt [Heb 12:8](#),

⁸ Maar als jullie zonder tucht zijn, waarvan allen deel hebben gekregen, dan zijn jullie onwettige kinderen en geen zonen.

Met andere woorden, wij zijn allen "*deelgenoten*" van de goddelijke tucht, maar sommigen blijven "*zonder tucht*". Deze zijn bewezen "*onwettige kinderen en geen zonen*". Het antwoord op de goddelijke tucht bewijst uiteindelijk iemands status (erfgenaam of niet-erfgenaam) in het gezin van God.

Christus staat voor de deur

[Openbaring 3:20](#) zegt,

²⁰ Zie, Ik sta aan de deur en klop; als iemand Mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik bij hem binnenkomen en met hem dineren en hij met Mij.

Dit woord wordt specifiek gegeven aan de gemeente Laodicea, omdat zij de laatste van de zeven gemeenten is vóór Zijn wederkomst. Maar dit heeft ook een persoonlijke, individuele oproep, door te zeggen: "*als iemand Mijn stem hoort en de deur opent.*" Aangezien blindheid en doofheid hand in hand gaan, worden bij genezing van de geestelijke ogen ook de oren genezen. Dat is het kenmerk van een overwinnaar, die geraakt is door het Loofhutzenfeest.

Met iemand "dineren" (in het Hebreeuws) is gemeenschap hebben, of communie. De westerse cultuur heeft enkele elementen van dit concept van gemeenschap, maar lang niet zo belangrijk als in de Schrift. Paulus zinspeelt hierop in [1 Kor. 5:11](#), waar hij de gelovigen vertelt niet te eten met hen die, als een normale manier van leven, gewoonlijk in zonde leven. *Eten* is het equivalent van "*geen gezelschap houden*" met zulke mensen.

Dit betekent niet dat gelovigen zulke mensen moeten mijden, maar eerder dat de omgang met zulke mensen niet zo nauw mag zijn dat zij onze levensstijl in het Koninkrijk veranderen of beïnvloeden. Voor elk individu moet dit worden toegepast overeenkomstig de kracht en de rijpheid van de gelovige. Op die manier kunnen gelovigen getuigen van Christus blijven in een wetteloze wereld.

De beloning van de overwinnaar

[Openbaring 3:21](#) zegt,

²¹ Wie overwint, die zal Ik toestaan met Mij op Mijn troon te zitten, zoals ook Ik heb overwonnen en met Mijn Vader op Zijn troon gezeten ben.

Christus heeft zich reeds aan de gemeente van Laodicea voorgesteld als zijnde "het Amen" van God, waardoor alle dingen geschapen zijn. Dit spreekt van het gezag van de dubbele getuige, waarbij de eerste getuige uit de hemel komt en de tweede van de aarde. De eerste getuige komt van de *soevereine* God, terwijl de tweede komt van iemand met *gezag*. Soevereiniteit is zelf afgeleid, terwijl gezag is geautoriseerd door een hogere macht.

Aan het einde van de boodschap wordt de gemeente van Laodicea uitgenodigd om zich met Christus te identificeren in zijn troon. Alleen de overwinnaars zelf bereiken dit daadwerkelijk, maar het aanbod wordt aan allen gedaan. Er is een Schriftuurlijke weg die een aspirantoverwinnaar moet volgen. Eerst moet men zich met Christus identificeren in zijn dood om zich te kunnen identificeren in zijn opstandingsleven ([Rom. 6:5](#)). Alleen dan kan men in aanmerking komen om zich te identificeren in Zijn hemelvaart naar de troon, waar geestelijk gezag wordt toegekend.

Het gat tussen opstandingsleven en hemelvaart wordt opgevuld met goddelijke discipline en voorspraak en wordt stapsgewijs gegeven volgens de wil van God alleen. (Zie mijn boek, [Principes van voorbede](#) dat de vijf stappen naar geestelijke autoriteit laat zien). Jezus volgde dit pad en legde het patroon vast voor ons allen om in Zijn voetsporen te treden.

Illegitieme zonen hoeven zich niet aan te melden.

[Openbaring 3:22](#) besluit,

²² Wie een oor heeft, moet horen wat de Geest tot de gemeenten zegt.

Hiermee eindigt de boodschap aan de zeven gemeenten.

Hoofdstuk 5

De overgang

De overdracht van het gezag aan de heiligen van de Allerhoogste volgt twee belangrijke bijbelse patronen. De langste van de twee cycli is een periode van "zeven tijden", ofwel 2.520 jaar. Dit betreft Gods contract om het heersersmandaat af te nemen van de koningen van Juda en het te geven aan beestenstelsels. Dit contract begon af te lopen in 2014.

Het kortere patroon betreft de kerk onder haar Pinkstercontract. Deze cyclus was slechts 1.960 jaar lang, een periode van 40 Jubilea (40 x 49). Het bijbelse patroon werd vastgesteld door koning Saul, die 40 jaar regeerde voordat God het huis van Saul verwijderde en het huis van David vestigde.

Beide patronen zijn belangrijk om de huidige overgang van het gezag te begrijpen.

Saul's Pinksterpatroon

Het tijdperk van de Laodiceakerk eindigde op Pinksteren, 30 mei 1993, veertig Jubilarissen na de Pinksterdag in **Handelingen 2:1**. De verschuiving van Pinksteren naar Loofhutten begon. Tot dan toe had de kerk onder Pinksteren het gezag om gerechtigheid in de wereld te brengen in handen gehad. De kerk als geheel was Gods rechter, maar helaas was zij een corrupte rechter die geld en macht zocht in plaats van gerechtigheid. Vandaar dat zij faalde, zoals de geschiedenis laat zien, want toen de haar toebedeelde tijd verstreken was, was de wereld nog steeds geknecht, zuchtend onder onrechtvaardige leiders.

Koning Saul regeerde veertig jaar, en toen stierf hij, en het gezag begon over te gaan op David. Profetisch gesproken stierf "Saul" op 30 mei 1993. Daarmee begon een cyclus van 7½ jaar volgens het bijbelse overgangspatroon van Saul naar David.

Wij weten dat David Saul verving als koning, maar zijn gezag kwam stapsgewijs tot hem. **2 Sam. 5:4, 5** vertelt ons,

⁴ David was dertig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde veertig jaar. ⁵ Te Hebron regeerde hij zeven jaar en zes maanden over Juda, en te Jeruzalem regeerde hij drieëndertig jaar over geheel Israël en Juda.

Wij namen hiervan nota in 1993 en begrepen dat de overwinnaars

(d.w.z. het gezelschap "David") gedeeltelijk gezag hadden ontvangen en 7½ jaar zouden moeten wachten om volledig geestelijk gezag te ontvangen voor het komende Loofhuttentijdperk. Daarom werd het volledige gezag verleend op 30 november 2000, dat is 7½ jaar na 30 mei 1993.

Hoe vond dit plaats? Welke tekenen bevestigden dit beeld? De verhalen staan in mijn boek, [De oorlogen van de Heer](#), en ze zijn te lang om hier op te nemen. Het belangrijkste is te begrijpen dat de overdracht van het gezag van Pinksteren naar Loofhutten (of van de kerk naar de overwinnaars) begon in 1993 en werd voltooid in 2000.

De grotere overdracht van gezag

De overdracht van het gezag van de kerk naar de overwinnaars van 1993-2000 was slechts een eerste stap. Het was een belangrijk keerpunt, maar het bleef beperkt tot het gezag dat aan de kerk was gegeven. Hoewel de verdorven kerk de kleine hoorn van het beestensysteem werd, vertegenwoordigde zij niet het gehele beestensysteem.

Om de overwinnaars het volledige gezag te geven om met Christus op aarde te regeren, moest worden gewacht tot Gods contract met de beestensystemen in 2014 afliep. Alleen dan konden de overwinnaars het volledige gezag ontvangen dat hun was beloofd in [Dan. 7:22, 27](#), wanneer "*het oordeel* [het decreet, de rechterlijke uitspraak] *werd uitgesproken ten gunste van de heiligen van de Allerhoogste, en de tijd aanbrak dat de heiligen het koninkrijk in bezit namen.*"

Zoals ik in mijn boeken over Daniël uitvoeriger heb uitgelegd, gold het mandaat van Babylon voor een bepaalde periode van "zeven maal" (7 x 360 jaar). Dit zou zijn geëindigd in 1914 aan het eind van het Filadelfiakertijdperk, behalve dat het derde "beest" (Griekse rijk) zijn laatste eeuw van heerschappij was ontnomen van 163-63 v. Chr. nadat Antiochus Epifanes de tempel in Jeruzalem had ontheiligd.

Vandaar dat die ontbrekende eeuw moest worden toegevoegd aan het einde van de tijd die aan deze "beest"-naties was toegewezen. Dit betekent dat de tijd van de beesten van Babylon pas in 2014 eindigde.

Er waren dus eigenlijk twee overdrachten van gezag in de afgelopen jaren. De eerste was een overdracht van gezag van de kerk naar de overkomers (of van Pinksteren naar Loofhutten) van 1993 tot 2000. Deze overdracht van gezag maakte

het voor de overkomers mogelijk het gezag weg te nemen van het Babylonische beestensysteem om de hele wereld te bevrijden.

De precieze datum voor deze tweede overdracht van gezag vond plaats op de achtste dag van Loofhutten, 16 oktober 2014. Wij werden toen echter herinnerd aan de wet van het recht op terugkoop in [Lev. 25:30](#), en beseften dat wij nog een jaar geduld zouden moeten hebben. De wet geeft een vroegere eigenaar een vol jaar de tijd om zijn eigendom in te kopen - als hij daartoe in staat zou zijn. We moesten dus wachten tot eind 2015 om het volledige gezag dat aan de overwinnaars was gegeven, te gaan uitoefenen.

Deze tijd van rechtszaken en oorlogsvoering is nu voorbij, waarmee we ons opmaken voor de gebeurtenissen van 2016, die de profeten het "Jaar van de Wind" noemen. Wij geloven dat in 2016 de wind van de Heilige Geest over de aarde zal gaan waaien.

De val van Babylon

Wij verwachten dat de wind van God begint te waaien tegen het economische schuldgeldsysteem dat Babylon heeft ingesteld. De gebeurtenissen die leiden tot deze grote val van Babylon worden uitvoeriger beschreven in Openbaring 16.

God heeft "*de koningen uit het oosten*" doen opstaan ([Openb. 16:12](#)) om Babylon omver te werpen, net zoals Hij koning Cyrus van Perzië en koning Darius van Medië liet opstaan in de dagen van Daniël. Er komen nu nieuwe "koningen" uit China en Rusland. God heeft hen opgevoed als Zijn dienaren ([Jesaja 44:28](#), [45:1](#)) om Zijn decreten uit te voeren en ons te bevrijden van Myserie Babylon.

Het grootste deel van de kerk begrijpt het goddelijke doel van deze "koningen" verkeerd en interpreteert Openb. 16:12 op een negatieve manier. Zij denken dat deze "koningen" door Azië zullen trekken om Israël binnen te vallen. Daarom behandelen zij deze "koningen uit het oosten" als vijanden van God, in plaats van als Gods vertegenwoordigers bij de omverwerping van Babylon.

Maar de geschiedenis laat zien dat deze moderne "koningen" dezelfde rol en hetzelfde doel vervullen als Cyrus en Darius bij de omverwerping van de oorspronkelijke stad Babylon. Cyrus de Perziër en Darius de Mede waren de twee oorspronkelijke "*koningen uit het oosten*" die God liet opstaan om Babylon omver te werpen. Cyrus werd letterlijk een "messias" genoemd in [Jesaja 45:1](#) en Darius reorganiseerde het koninkrijk in 120 "satrapen" (of provincies).

Het getal 120 spreekt van de uitstorting van de Heilige Geest. Darius zette ook Daniël aan het hoofd als de hoogste commissaris van het koninkrijk (**Dan. 6:2, 3**), waarmee hij het patroon zette voor de overwinnaars die onder Christus regeren.

We zien dus dat God de gebeden van de overwinnaars heeft verhoord door China en Rusland op te werpen als Zijn agenten om de oude Babylonische orde omver te werpen. Zij die geloven dat God inderdaad een gunstige uitspraak heeft gedaan aan de overwinnaars zullen geloof hebben om te weten dat God China en Rusland NIET gebruikt om ons te vernietigen, maar om ons te bevrijden. In feite is dit de uitwerking van onze Jubelgebedscampagne in 1993. Het is om de wereld een Jubeljaar te geven, alle schulden kwijt te schelden, en hen te bevrijden tijdens het Loofhuttentijdperk voor de komende duizend jaar.

Zij die zich identificeren met Myserie Babylon kunnen reden tot angst hebben, omdat zij zich verbonden hebben met het systeem van de wereld. Het misverstand van de kerk over de profetie wekt ook in de kerk angst op. Zeker, de heersers van Babylon zijn bang, want zij weten dat hun tijd kort is, en toch weigeren de meesten van hen zich te bekeren. Maar zij die zich identificeren met het Koninkrijk van God hebben reden tot vreugde. In **Lucas 21:28** zegt Jezus, nadat hij over het einde van het tijdperk heeft geprofeteerd, tegen zijn volgelingen,

28 Maar wanneer deze dingen beginnen plaats te vinden, richt u dan op en hef uw hoofden op, want uw verlossing is nabij.

Ik besluit dan ook met een woord van Christus dat mij in 1982 via een vriend werd gegeven tijdens de moeilijke tijd aan het begin van mijn tweede leven: **"Wandel altijd in geloof, nooit in angst."**

Hoofdstuk 6

Na deze dingen

Het vierde hoofdstuk van het boek Openbaring correspondeert met de vierde letter van het Hebreeuwse alfabet: *daleth*, "een open deur". Het begint met **Openb. 4:1**,

1 Na deze dingen keek ik, en zie, een deur stond open in de hemel, en de eerste stem die ik had gehoord, als het geluid van een bazuin die met mij sprak, zei: "Kom hierheen, en ik zal je laten zien wat er na deze dingen moet gebeuren."

Er staat, "*Na deze dingen.*" Na welke dingen? Het verwijst naar de tijd na de zeven gemeenten. Maar zoals we hebben gezien, is er meer dan één niveau van interpretatie met betrekking tot de zeven gemeenten. De meest directe interpretatie is dat "na deze dingen" betekent "*na deze openbaringen die aan Johannes zijn gegeven*", Christus sprak tot Johannes zelf, en nodigde hem uit om hoger te komen in het rijk van de Geest, om een grotere openbaring te ontvangen van de dingen die komen gaan.

Wanneer wij de zeven gemeenten opvatten als zeven tijdperken in de kerkgeschiedenis, is het niet verleidelijk te zeggen dat deze open deur moest worden voorgesteld aan hen die leefden in het tijdperk na Laodicea. Daarom kunnen wij zeggen dat "*na deze dingen*" verwijst naar elke tijd na 30 mei 1993, het einde van de 40 jubeljaren van de zeven profetische kerken.

Ik weet iets over deze open deur uit persoonlijke ervaring, want kort na het einde van het Pinkstertijdperk kwam het woord van de Heer, dat mij opdroeg mijn eerste "call to arms" te doen uitgaan om de Jubilee Prayer Campaign te leiden in november 1993.

Mijn eigen leven is een beetje een profetisch patroon geweest dat onderworpen is aan deze lange-termijn cycli. In voorgaande jaren (tijdens de laatste 12 jaar van het Laodicea-tijdperk) werd ik getraind in voorbede en geestelijke oorlogvoering. In die tijd hield God mij tegen, want mijn bediening had betrekking op het volgende Tijdperk, dat pas begon toen "Saul" in 1993 stierf. Ik maakte veel fouten tijdens die opleidingsjaren, zoals wij allemaal, maar ik leerde veel meer van mijn fouten dan van de successen die ik misschien had.

In feite was het noodzakelijk die fouten te maken, want de meeste daarvan waren fouten die het Pinksterrijk in de loop der jaren heeft gemaakt, vaak zonder te beseffen wat ze deden. Bij de overgang van het ene Tijdperk naar het andere begon ik met dezelfde blindheid die Laodicea trof, en ik begon te genezen toen de openbaring van God zich in mij roerde en mijn ogen opende voor het grote geheel van het goddelijke plan.

Eén ding kwam uit die trainingstijd duidelijk naar voren: de fouten kwamen altijd voort uit mijn onwetendheid of verkeerde opvatting van de wet. Ik leerde dat de wet niet slechts een morele grens was, maar een hele levenswijze, onderworpen aan de leiding van de Heilige Geest. Meer nog, *de wet profeteert*, want zij

openbaart het goddelijke plan voor de aarde, Zijn oordelen en Zijn geloften om in de geschiedenis in te grijpen om de mensheid te redden.

In die zin zou ik Openbaring 4:1 kunnen personaliseren en toepassen op mijn eigen bediening en roeping in het leven. "Na deze dingen" (1993) ging er een deur open in de hemel, alsof Hij mij uitnodigde om "naar boven te komen", zodat Hij mij kon laten zien "*wat er na deze dingen moet gebeuren*". De Jubelgebedscampagne opende inderdaad de sluizen van openbaring over de omverwerping van Mysterie Babylon en het Koninkrijk van God.

De Harpazo

Veel bijbelleraren identificeren **Openb. 4:1** als de "vervoering van de heiligen" en zien de uitnodiging om "*hierheen te komen*" als een profetie van de vervoering aan het einde van het kerkelijk tijdperk. Geen van de verrukkingsleraren had echter enige echte kennis van het Loofhuttenfeest, en dus werd deze leer ontwikkeld in onwetendheid over de belangrijkste fundamentele profetieën die spreken over de tweede komst van Christus. Hun leer was dus onvermijdelijk verdraaid.

Zonder inzicht in de Loofhutten is het niet mogelijk een duidelijk beeld te krijgen van de profetie over de tweede komst van Christus en het "wegvangen" (Grieks: *harpazo*; Latijn: *rapto*) van de heiligen.

Pas rond 1950 werd een serieuze studie gemaakt van het Loofhuttenfeest in de context van het Nieuwe Verbond. Vóór de publicatie van George Warnock's boek The Feast of Tabernacles in 1952 waren de meeste studies afkomstig van Joden die het door de lens van het Oude Verbond bekeken. Slechts weinigen begrepen dat de twee reeksen feestdagen (april-mei en september-oktober) profeteerden van de twee werken van Christus.

Bijbelleraren weten natuurlijk al lang dat Christus stierf om het feest van Pesach te vervullen, uit de dood werd opgewekt en aan de Vader werd aangeboden op het zwaaischooffer, en dat het Pinksterfeest werd vervuld in Handelingen 2 met de uitstorting van de Heilige Geest. In alle gevallen bepaalde het tijdstip van het feest de datum van de vervulling ervan.

Maar om de een of andere reden hebben zij dit niet verder doorgevoerd met betrekking tot de tweede reeks feestdagen. Het Bazuinenfeest (Rosh Hoshana)

voorspelt de opstanding van de dode heiligen. De Verzoendag voorspelt het berouw van de kerk over haar gebrek aan geloof.

De eerste dag van Loofhutten profeteert van de transformatie ("verandering", [1 Kor. 15:51](#)) van de overwinnaars die in die tijd leven. Het midden van Loofhutten profeteert van de komst van Christus om het Hoofd te verenigen met het Lichaam van de Nieuwe Schepping Mens. De achtste dag van Loofhutten is de eigenlijke *harpazo*, de "wegvoering" van deze heiligen. Zij worden dan aan de Vader voorgesteld als de "zonen van God".

De presentatie is de officiële gelegenheid waarbij de heiligen door de hemelse hoven worden *erkend* en het volledige gezag krijgen dat hun rechtspositie vereist om hun werk op aarde te doen. Daarna zullen deze zonen van God terugkeren om op aarde "gemanifesteerd" te worden.

Elke stap is vastgelegd in de tweede reeks van feestdagen. Degenen die het idee van de "vervoering" ontwikkelden zonder de feestdagen te begrijpen, hadden de neiging al deze gebeurtenissen op één hoop te gooien en een zevenjarige verdrukking te plaatsen tussen de *harpazo* en de terugkeer van Christus om over de aarde te heersen. Zij begrepen niet dat de beproeving van Israël "zeven maal" of 7 x 360 jaar zou duren, zoals uitgelegd in Daniël 7 en in Openbaring 13. (Zie [Daniël, Profet der Ages, Boek 2.](#))

Het begrijpen van de feesten van de Heer is cruciaal voor het begrijpen van het boek Openbaring, want in de afgelopen 150 jaar is dit boek begrepen in de context van de "vervoeringstheorie" en de futuristische interpretatie van het boek Openbaring. Vóór het midden van de jaren 1800 werd het boek voornamelijk begrepen vanuit de Historicistische visie (wat ook mijn benadering is).

De Troon

[Openbaring 4:2](#) zegt,

² Onmiddellijk was ik in de Geest; en zie, een troon stond in de hemel, en Eén zat op de troon.

Toen Johannes werd uitgenodigd om "*naar boven te komen*", werd hij "*in de Geest*" opgenomen. Dat wil zeggen, zijn geest werd vervoerd naar de hemel, naar de troon van God. We hebben allemaal meer dan één bewustzijn. Normaal gesproken nemen we dingen waar via het bewustzijn van de ziel (of het bewuste

bewustzijn). Onze geest heeft ook een eigen geest (bewustzijn) die los staat van die van de ziel.

Johannes had een buitenlichamelijke ervaring. Er is geen reden om te geloven dat zijn lichaam naar de hemel werd getransporteerd. Ook zijn ziel bleef bij zijn lichaam. Zijn hemelse bezoek betrof alleen zijn geest, dat wil zeggen zijn geestelijke zetel van bewustzijn.

Toch is er, zoals velen door ervaring hebben geleerd, een "venster" dat de ziel met de geest verbindt, waardoor de ziel (naar vermogen) kan zien wat de geest aan de ziel meedeelt. De bewuste herinnering van de ziel stelt dan de aardse vermogens in staat zich de gebeurtenissen te herinneren en deze vast te leggen met behulp van lichamelijke hulpmiddelen (d.w.z. de handen om te schrijven). Geest, ziel en lichaam zijn dus ontworpen om samen te werken om de hemel op aarde te brengen.

Johannes werd dus naar de troonzaal gebracht. Degene die op de troon zit wordt niet onmiddellijk geïdentificeerd, maar de woorden van de 24 oudsten in **Openb. 4:11** en opnieuw in **Openb. 5:9** geeft aan dat het Jezus Christus is.

Hoofdstuk 7

Twee stenen en een regenboog

[Openbaring 4:3](#) beschrijft Hem,

³ En Hij die zat was als een jaspissteen en een sardius van uiterlijk; en er was een regenboog rondom de troon, als een smaragd van uiterlijk.

Hoe komt het dat degene die in de hemel op de troon zit "*was als een jaspissteen*"? Waarom werd deze metafoor hier gebruikt? De term *jaspis* betekent letterlijk "gespikkelde steen". Jaspis is een doorschijnende steen, meestal rood door zijn ijzergehalte. IJzer heeft een atoomgewicht van 26, wat ook de numerieke waarde van Jahweh is. Johannes zelf zou niets geweten hebben van atoomgewichten, maar alle dingen zijn door het woord geschapen en bevatten daarom een verborgen openbaring.

Maar jaspis kan ook geel of groen zijn. In feite is groene jaspis vaak vergeleken met smaragd, dus dit lijkt ook verband te houden met de regenboog die verschijnt als "smaragd". Een groene jaspis in een gouden ring is hier afgebeeld uit het Walters Art Museum: <https://en.wikipedia.org/wiki/Jasper>

Jaspis was een van de twaalf stenen in het borstschild van de hogepriester ([Exodus 28:20](#)). Het was de derde steen in de vierde rij. Met andere woorden, het was de laatste steen die de twaalf zonen van Jakob voorstelde "*naar hun geboorte*" ([Exodus 28:10](#)). Benjamin was de twaalfde zoon van Jakob.

Het Hebreeuwse woord "jaspis" is *yasfeh*. De Griekse vertaling (Septuagint) gebruikt de Griekse term *laspis*, de term die gewoonlijk gereserveerd was voor *groene* jaspis. *Laspis* was de meest gewaardeerde vorm van jaspis in de oudheid.

Op de een of andere manier identificeert Degene die op de troon zit zich met (groene) jaspis en dus ook met Benjamin. Groen zelf spreekt van leven en/of opstanding. Het verhaal van Benjamins geboorte profeteert van de twee werken van Christus. [Gen. 35:16-18](#) vertelt het verhaal:

¹⁶ Toen reisden zij van Bethel, en toen zij nog een eind te gaan hadden tot Efrath, begon Rachel te baren en zij kreeg zware weeën. ¹⁷ En het geschiedde, toen zij zware weeën had, dat de vroedvrouw tot haar zeide: "Vrees niet, want gij hebt nu nog een zoon." ¹⁸ En het geschiedde, toen haar ziel vertrok (want zij stierf), dat zij hem Ben-oni noemde; maar zijn vader noemde hem Benjamin.

Deze zoon had twee namen. Zijn moeder noemde hem Ben-oni, "zoon van mijn smart". Christus kwam de eerste keer als "*een man van smarten en bekend met verdriet*" ([Iesaja 53:3](#)). Zijn vader noemde hem Benjamin, "zoon van mijn rechterhand". Zo komt Christus de tweede keer als de Heer van de hemel, gezeten aan de rechterhand van Zijn hemelse Vader ([Hebr. 10:12](#)).

In alle gevallen wordt Christus' positie op de troon in de hemel eerst verklaard door groene jaspis, die vervolgens wordt weerspiegeld als een smaragden regenboog, en ten tweede door de openbaring van Benoni/Benjamin. Samen suggereert de jaspissteen dat Degene die op de troon zit uit de dood is opgewekt na een "man van smarten" te zijn geworden, en dat Hij nu zit aan de rechterhand van de Vader ("Benjamin").

Sardius is een Ruby

De tweede steen in [Openb. 4:3](#) is de sardius. De sardius (niet te verwarren met *sardonyx*) is wat wij tegenwoordig kennen als robijn.

Het was de eerste steen op het borstschild van de hogepriester in [Exodus 28:17](#). In dat vers geeft de KJV het "sardius" weer, maar de NASB vertaalt het "robijn". Zoals een jaspis de laatste steen in het borstschild was (die Benjamin, de laatste zoon van Jakob, voorstelde), was de robijn de eerste steen in het borstschild die Ruben, "Zie de Zoon", voorstelde.

Toen Jakob zijn twaalf zonen zegende, begon hij met Ruben en zei in [Gen. 49:3](#),

³ Reuben, jij bent mijn eerstgeborene, mijn macht en het begin van mijn kracht...

Samen afgebeeld, worden we herinnerd aan de beschrijving van Christus in [Openb. 1:8](#) "*de Alfa en de Omega*." Dit wordt herhaald aan het einde van het boek in [Openb. 21:6](#) en nogmaals in 22:13, waar staat,

¹³ Ik ben de Alfa en de Omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde.

Met andere woorden, Hij is de eerste en de laatste edelsteen in het borstschild van de hogepriester. Toen Johannes voor het eerst getuigde van Jezus als de Christus, zei hij in [Johannes 1:29](#): "*Zie, het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt*." Deze aankondiging wordt gesuggereerd in de naam Ruben, "Zie de Zoon", en ook in het idee dat Christus "*de eerstgeborene van de hele schepping*" ([Kol. 1:15](#)) en "*de eerstgeborene uit de doden*" ([Kol. 1:18](#)) zou zijn. Dit is de passage die spreekt

over de verzoening van de hele schepping, waarbij Hij de eerstgeborene uit de doden is, gevolgd door de hele schepping.

De bloedrode robijn is een passend symbool voor het bloed van Christus dat vergoten zou worden in Zijn eerste werk. De jaspis vertegenwoordigt, in het grote geheel, het tweede werk van Christus. Maar als de twee stenen worden bekeken in het strakke beeld van Christus' eerste werk, stelt de robijn zijn dood voor, en de jaspis (groene *laspis*) zijn opstanding. Hoe we de stenen ook bekijken, ze stellen de twee werken van Christus voor en omvatten het tweevoudige proces van dood en leven.

Zonder de kleur en de symboliek van deze stenen te begrijpen, is het moeilijk te zien hoe Degene die op de hemelse troon zit op stenen zou kunnen lijken. De metafoor is vreemd totdat we de profetische betekenis kennen van elke edelsteen en hun plaatsing op het borstschild.

De Emerald Rainbow

De smaragd was de derde steen in het borstschild van de hogepriester, die Levi, de derde zoon van Jakob, voorstelde ([Gen. 29:34](#)). De naam Levi betekent "verbinder", van het grondwoord *lava*, "verbonden". Volgens Gesenius' Hebreeuws Lexicon betekent Levi "aanhechting, krans of kroon".

Zo wordt de smaragd, die Levi voorstelt, gezien in de eenkleurige regenboog boven de troon, als kroon of krans. Het stelt ook de eenheid voor van twee die samengevoegd zijn. [Kol. 1:17](#) zegt dat "*in Hem alle dingen samenblijven*". De regenboog verbindt dus God met zijn schepping. Dit kan vele toepassingen hebben, maar in het breedste plaatje zien we dat God en "het geheel" (*ta panta*) worden verzoend door de bediening van Levi. De bediening van een ware Leviet is "*de bediening der verzoening*" ([2 Kor. 5:18](#)), die eenheid brengt tussen God en "alle dingen".

Dit wordt het best verbeeld in [Kol. 1:15-20](#),

15 En Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping [Reuben]. 16 Want door Hem zijn alle dingen [*ta panta*, "het alle"] geschapen, zowel in de hemelen als op de aarde, zichtbaar en onzichtbaar, hetzij tronen of heerschappijen of heersers of overheden - alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen. 17 En Hij is vóór alle dingen, en in Hem komen alle dingen samen. 18 Hij is ook het hoofd van het lichaam, de gemeente; en Hij is het begin [Ruben], de eerstgeborene uit de doden [robijn], opdat Hijzelf in alles de eerste plaats zou krijgen.

Het goddelijke doel is dus om alle dingen te verzoenen (*ta panta*), wat dezelfde *ta panta* is die in het begin werd geschapen. [Kol. 1:19, 20](#) concludeert,

19 Want het was het welbehagen van de Vader dat alle volheid in Hem zou wonen,²⁰ en door Hem alle dingen [*ta panta*] met Zichzelf te verzoenen, vrede gemaakt hebbende door het bloed van Zijn kruis; door Hem, zeg ik, hetzij de dingen op aarde, hetzij de dingen in de hemel.

Het algemene doel van God wordt dus afgebeeld in de stenen van het borstschild. Christus is Alfa en Omega, het begin en het einde. Hij is de eerste en de laatste steen in het borstschild, samengevoegd door Levi door de (smaragd)bediening van verzoening. Net als de *laspis* (groene jaspis) is de smaragd groen, wat staat voor het leven dat door het Nieuwe Verbond komt. Het Oude Verbond is "*de bediening van de dood*" ([2 Kor. 3:7](#)), maar het Nieuwe Verbond is "*de bediening van de Geest*" (3:8), en "*geeft leven*" (3:6).

In feite vertegenwoordigde de eerste regenboog Gods belofte aan de hele aarde ([Gen. 9:13](#)). Deze passage (9:9) is de eerste keer dat het woord "verbond" in de Schrift wordt gebruikt. In het vorige vers, dat deze hele passage inleidt, wordt Noachs naam voor de 32nd keer in Genesis genoemd. Tweeëndertig is het bijbelse getal dat "verbond" betekent. Zie mijn boek [The Biblical Meaning of Numbers from one to Forty](#).

Omdat dit een onvoorwaardelijk verbond (belofte of gelofte) was dat God door Zichzelf aflegde, was dit de duidelijkste eed van het Nieuwe Verbond die God tot dan toe in de Schrift had opgetekend. Daarom vertegenwoordigde de regenboog zelf het Nieuwe Verbond, en daarom is het niet verrassend om een regenboog te zien boven de troon van God in [Openb. 4:3](#).

Johannes zag de troon van God terwijl hij in de Geest was. Elk detail was een hemels of geestelijk principe dat fysiek op aarde moest worden nagebootst, met name in de tabernakel van Mozes en de tempel van Salomo - maar ook in ons eigen leven als wij ons aanpassen aan het beeld van Christus. Zo moeten ook onze

bedieningen, roepingen en boodschappen datgene weerspiegelen wat in de hemel is afgebeeld.

"Omdat hij het bed van zijn vader verontreinigde" ([1 Kron. 5:1](#)), faalde Ruben om het beeld van de Zoon nauwkeurig weer te geven en werd hij vervangen door Juda en Jozef. Evenzo faalde Levi vele jaren later en werd vervangen door Melchizedek. Israël als geheel faalde als een vleselijke natie en wordt vervangen door "een natie die de vrucht ervan voortbrengt" ([Matt. 21:43](#)), dat wil zeggen zij die "de vrucht van de Geest" voortbrengen ([Gal. 5:22, 23](#)).

De bedoeling van God is de hele schepping te verzoenen, maar niemand komt het Koninkrijk binnen totdat hij binnenkomt door de Deur, die Christus is, het Pascha Lam. Daarna moeten zij tot volle wasdom komen door Pinksteren, om met Loofhuten de vrucht van de Geest voort te brengen. Pas dan is hun reis voltooid.

Zij die in dit leven niet tot geestelijke rijpheid komen, zullen dat in een volgend tijdperk doen, want dit is de enige manier waarop God Zijn eed van het Nieuwe Verbond kan vervullen om "u heden als Zijn volk te vestigen en dat Hij uw God zal zijn" ([Deut. 29:12, 13](#)).

Hoofdstuk 8

De Vierentwintig Ouderen

[Openbaring 4:4](#) zegt,

⁴ En rondom de troon stonden vierentwintig tronen; en op de tronen zag ik vierentwintig oudsten zitten, gekleed in witte gewaden en gouden kronen op hun hoofd.

In deze scène zijn er 25 tronen - één voor Jezus en één voor elk van de 24 oudsten. In [Dan. 7:9](#), waarin de troon en het hemelse hof worden beschreven, wordt ons verteld: "Ik bleef kijken totdat er tronen werden opgesteld en de Oude van dagen plaatsnam." Daniël specificeert niet hoeveel tronen er werden opgesteld, maar het is duidelijk dat er meer dan één troon was.

De uiteindelijke vervulling van Daniëls profetie wordt gezien in [Openb. 20:11](#) waarin "een grote witte troon en Hem die daarop zit" wordt beschreven. Eerder, in [Openb. 20:4](#) lezen we: "En ik zag tronen, en zij zaten daarop, en hun

werd het oordeel gegeven." Wie zijn dat? Johannes zegt dat zij degenen zijn die in aanmerking komen voor de eerste opstanding vanwege hun getuigenis (d.w.z. het Amen-volk, de overwinnaars).

[Dan. 7:21, 22](#) zegt over hen,

²¹ Ik bleef kijken, en die hoorn voerde oorlog met de heiligen en overmeesterde hen²² totdat de Oude der Dagen kwam, en het oordeel werd geveld ten gunste van de heiligen van de Allerhoogste, en de tijd aanbrak dat de heiligen het koninkrijk in bezit namen.

Daarom noemt Daniël hen "*heiligen van de Allerhoogste*" (d.w.z. de Allerhoogste God, of El Elyon), terwijl Johannes hen beschrijft als ware aanbidders van God, die het beeld of merkteken van het beest niet ontvangen. Beide schrijvers zijn het erover eens dat zij degenen zijn die gezag krijgen in het koninkrijk wanneer de heerschappij van het laatste beest eindigt.

De 24 oudsten blijken leiders te zijn onder de overwinnende "heiligen". Jezus zelf sprak in [Matt. 19:28](#) over twaalf tronen, één voor elk van zijn discipelen,

²⁸ En Jezus zei tegen hen: "Waarlijk, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op zijn heerlijke troon zal zitten, ook gij op twaalf tronen zult zitten, oordelend over de twaalf stammen van Israël."

Dit is een duidelijke verwijzing naar de Oude van dagen (Christus) die op de troon zit, omringd door andere tronen die de Goddelijke Raad vormen. Maar Jezus beperkte de Raad niet tot slechts twaalf. Hij zei alleen dat de twaalf apostelen deel zouden uitmaken van deze Raad. Johannes vertelt ons dat er in werkelijkheid "vierentwintig oudsten" zijn ([Openb. 4:4](#)) die op tronen zitten. Dit impliceert twaalf extra heiligen uit de oudtestamentische periode, die bij de twaalf apostelen opgeteld vierentwintig zijn.

De Zeventig

Om een breder beeld te krijgen, moeten we deze aantallen (12 apostelen en 24 oudsten) vergelijken met de twaalf "vorsten" van de stammen en de "zeventig" oudsten die door Mozes waren ingesteld om het volk te oordelen. Elke stam had een "prins", die het hoofd van de stam was. Elke prins had nog eens vijf oudsten onder zich, zes van elke stam, dus in totaal 72. Deze worden "zeventig" genoemd als een afgerond getal, maar men verstond er 72 onder.

Dit rechtssysteem werd georganiseerd op voorstel van Jethro, de schoonvader van Mozes. Zijn advies aan Mozes in [Exodus 18:19-22](#) zegt,

19 Luister nu naar mij: Ik zal u raad geven, en God zij met u. U bent de vertegenwoordiger van het volk voor God, en u brengt de geschillen tot God,²⁰ dan leert u hun de inzettingen en de wetten, en maakt u hun de weg bekend waarin zij moeten wandelen, en het werk dat zij moeten doen. ²¹ Verder zult gij uit het gehele volk bekwame mannen kiezen, die God vrezen, mannen van waarheid, die oneerlijk gewin haten; en gij zult dezen over hen stellen, als leiders van duizenden, van honderden, van vijftigen en van tien. ²² En laat hen te allen tijde rechtspreken over het volk; en laat het zo zijn dat elk groot geschil door hen aan u zal worden voorgelegd, maar elk klein geschil zullen zij zelf beoordelen. Zo zal het voor u gemakkelijker zijn, en zij zullen de last met u dragen.

Daarom waren de getallen 12 en 72 belangrijk in Israëls rechtssysteem. In de tijd van David werden de twaalf uitgebreid tot 24, wat ook impliceert dat de 72 werden uitgebreid tot 144. In het boek Openbaring worden deze getallen verder vermenigvuldigd tot 144.000 en tot 288.000. Wij zullen dit later nader toelichten.

De twee rechtbanken

Toen Israël zondigde door het gouden kalf te aanbidden, werd het duidelijk dat de Israëlieten een tweede hof buiten het kamp nodig hadden, zodat degenen die verontreinigd waren konden komen voor reiniging, voordat zij het kamp van Israël weer mochten binnengaan.

Daarom zegt [Exodus 33:7](#) in de nasleep van het gouden kalf,

7 Mozes nam de tent mee en zette die buiten het kamp op, op ruime afstand van het kamp, en hij noemde het de tent der samenkomst. En het gebeurde, dat iedereen die de Heer zocht, uitging naar de tent van samenkomst, die buiten het kamp was.

Later werd dit patroon herhaald en uitgebreid bij de bouw van de tempel in Jeruzalem. In de tijd van Jezus bevond dit hof zich buiten de oostelijke poort in Bethphage, waar een kleine gemeenschap van priesters woonde. Deze priesters hielden toezicht op de as van de rode vaars en de waterput, waardoor mensen bij binnenkomst in de stad konden worden gereinigd. Het is ook de plaats waar Jezus werd gekruisigd, zoals ik liet zien in mijn boek, [Lucas: Healing the Breaches, Boek 8](#).

In de dagen van Mozes waren er dus twee voorhoven. Het eerste was de tabernakel zelf, waar Mozes het woord van God ontving. Het tweede was buiten

het kamp, waar het gewone volk zijn geschillen oploste en zich liet reinigen van bezoedeling. Dit was ook de plaats waar melaatsen werden gecontroleerd om te zien of ze genezen waren.

Het voornaamste voorhof was de tabernakel (en later de tempel).

[Exodus 33:8-11](#) beschrijft wat er normaal gesproken gebeurde als Mozes naar de troon van God (Ark) in de tabernakel ging. Hij ging "*bij de ingang van de tent staan, en de Here sprak met Mozes*" ([Exodus 33:9](#)). Was dit een hoorbare stem? Was het luid genoeg zodat iedereen het kon horen?

Vers 11 zegt,

¹¹ Zo sprak de Heer tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals een man tot zijn vriend spreekt. Toen Mozes naar het kamp terugkeerde, wilde zijn knecht, Jozua, de zoon van Nun, een jongeman, niet uit de tent weggaan.

We zien dus dat Jozua met Mozes bij de tent was toen God sprak. Mozes stond "bij de ingang van de tent", terwijl Jozua in de tent was. Zelfs toen Mozes het toneel verliet, bleef Jozua in de tent. [Jozua 1:1](#) zegt dat Jozua "Mozes' bediende" (KJV), of "Mozes' dienaar" (NASB) was. Wat deed hij in de tent? Aangezien Jozua een type was van Jesjoea (Jezus), is het waarschijnlijk dat hij degene was door wie het woord aan Mozes en het volk werd gegeven. [Heb. 1:1, 2](#) zegt,

¹ God heeft, nadat Hij lang geleden in de profeten in vele gedeelten en op vele manieren tot de vaders heeft gesproken,² in deze laatste dagen tot ons gesproken in zijn Zoon, die Hij tot erfgenaam van alle dingen heeft aangesteld, door wie Hij ook de wereld heeft gemaakt.

Als Jezus tot ons zou spreken "*in deze laatste dagen*", dan suggereert dit dat Jozua een eerder type was van Christus die die rol in zijn tijd vervulde. Het lijkt er dus op dat de Vader tot Jozua sprak, en Jozua ("de Amen") herhaalde het woord voor woord, zodat Mozes het hoorbaar zou horen.

Dit rechtssysteem is sinds de dagen van Mozes sterk uitgebreid. Toch zijn de grondbeginselen onveranderd gebleven. Jesjoea-Jezus spreekt in deze laatste dagen nog steeds tot ons en herhaalt wat Hij van de Vader heeft gehoord ([Joh. 14:10](#)). Zij die Zijn stem horen, mogen profeteren, zoals Mozes een profeet was ([Deut. 18:18](#)), dat wil zeggen een woordvoerder die geroepen was om het getuigenis van Jezus getrouw te herhalen.

De primaire rechtbank bij de tabernakel was voor "*elk belangrijk geschil*" ([Exodus 18:22, NASB](#)). In wezen vormde het een hooggerechtshof. De secundaire rechtbank, die Mozes buiten het kamp vestigde, was voor "*elk klein geschil*".

Deze twee rechtbanken worden weerspiegeld in latere profetieën over de Grote Witte Troon en de andere tronen. Zoals Jethro in [Exodus 18:20](#) tegen Mozes zei om oudsten aan te stellen en "*hun de inzettingen en de wetten te leren*", zodat zij de meeste geschillen onder het volk konden beoordelen, zo heeft ook Christus apostelen en oudsten aangesteld om de wetten van God te leren en het volk rechtvaardig te oordelen.

Witte gewaden en gouden kronen

In [Openb. 4:4](#) zag Johannes de 24 oudsten die witte gewaden droegen en gouden kronen op hun hoofd hadden. De witte klederen duiden op "*de rechtvaardige daden van de heiligen*" ([Openb. 19:8](#)). Witte gewaden (fijn linnen) zijn ook de kleding van priesters. Daarom worden deze 24 oudsten geroepen om "*priesters van God en van Christus*" te zijn ([Openb. 20:6](#)). In de tijd van Mozes waren alleen priesters toegestaan in de tabernakel zelf. De 24 oudsten rondom de troon werden geroepen als priesters. Aangezien de twaalf apostelen de helft van deze rechters vormden, volgt hieruit dat de apostelen - ongeacht hun stamverwantschap - priesters waren in de orde van Melchizedek.

Ze zouden ook "kronen" dragen. Het Griekse woord is *stephanos*, "krans, of guirlande" gegeven aan een overwinnaar bij openbare spelen. Dit woord is niet hetzelfde als een diadeem zoals afgebeeld in [Openb. 19:12](#) waar we lezen over Christus, "*en op zijn hoofd zijn vele diademen.*"

De apostel Paulus, wetende dat hij binnenkort in Rome terechtgesteld zou worden, zei in [2 Tim. 4:7, 8](#),

⁷ Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de weg afgelegd, ik heb het geloof behouden;⁸ in de toekomst ligt voor mij de kroon [*stephanos*] der gerechtigheid klaar, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag zal toekennen; en niet alleen aan mij, maar ook aan allen die zijn verschijning hebben liefgehad.

Verder wordt het belang van het gehoorzamen van "de regels" benadrukt door Paulus in [2 Tim. 2:5](#),

⁵ En ook als iemand als atleet meedoet, wint hij de prijs niet, tenzij hij meedoet volgens de regels [*nomimos*, "rechtmatig"].

Er zijn velen die de race lopen en de prijs proberen te winnen op een onwettige manier. Maar de *stephanos* wordt niet gegeven aan hen die "vals spelen" in een race. Zulke mensen houden niet van de regels, omdat ze denken dat regels te beperkend zijn. Zij verlangen naar "vrijheid in Christus", zich niet realiserend dat hun wetteloosheid hen diskwalificeert voor de prijs. Uiteindelijk zal Jezus tegen hen zeggen: "*Ga weg van Mij, gij die wetteloosheid beoefent*" ([Matt. 7:23](#)).

Hoofdstuk 9

De Raad en de Troon

De vierentwintig oudsten die Johannes zag rond de troon van God in [Openb. 4:4](#) maken deel uit van de Raad van God. De Raad (*sode*) wordt vele malen genoemd in het Oude Testament. [Job 15:8](#) zegt,

⁸ Horen jullie de geheime raad [*sode*] van God en beperken jullie de wijsheid tot jezelf?

[Jer. 23:18, 22](#) veroordeelt de profeten in zijn tijd omdat zij volgden wat er in hun eigen hart leefde, in plaats van voor de Raad van de Heer te gaan:

¹⁸ Maar wie heeft in de raad van de Heer gestaan, om zijn woord te zien en te horen? Wie heeft acht geslagen op Zijn woord en geluisterd? ...²² Maar als zij in Mijn raad hadden gestaan, dan zouden zij Mijn woorden aan Mijn volk bekend hebben gemaakt, en zouden zij hen hebben afgewend van hun boze weg en van het kwaad van hun daden.

In [Ezechiël 13:9](#) vinden we dat "*profeten die valse visioenen zien en leugenachtige waarzeggingen doen*" geen plaats zullen hebben in de raad van *Mijn volk*. Dit impliceert dat de leden van de Raad "Mijn volk" zijn en geen engelen, hoewel het zeker mogelijk is dat ook engelen aan de Raad deelnemen. Verder zegt Jeremia duidelijk dat profeten leden van de Raad zouden moeten zijn, en als dat zo is, zouden zij de rechtsgang horen en eraan deelnemen. Als getuigen van de decreten in de goddelijke rechtbank zouden zij weten wat zij aan de mensen op aarde moeten profeteren om hun harten van hun slechte wegen af te keren.

In [Psalm 89:7](#) wordt hij "de raad der heiligen" (of heiligen) genoemd.

⁷ Een God die zeer gevreesd [vereerd] wordt in de raad [sode] der heiligen, en ontzagwekkend boven allen die rondom Hem zijn.

Deze eerbied wordt afgebeeld in [Openb. 4:10, 11](#) en nogmaals in 5:8, waar zij de Ene op de troon aanbidden. Hoewel zij gekroond zijn, "werpen zij hun kronen voor de troon" om te laten zien dat hun gezag afkomstig is van de Soevereine. Het uiteindelijke doel van aanbidding is het aantrekken van de gezindheid van Christus. God hoeft er niet aan herinnerd te worden wie Hij is door positieve versterking. Het is eerder in ons belang, zodat wij één worden met Hem.

De Aardse Raad

Er was een aardse Raad in Jeruzalem, die was gemodelleerd naar de hemelse Raad en die geacht werd zijn besluiten weer te geven. In Jezus' tijd werd dit het Grote Sanhedrin genoemd, bestaande uit de president (*Nasi*) en 69 oudsten, samen met een *Av Beit Din*, die als vice-voorzitter fungeerde en voorzat wanneer de *Nasi* afwezig was. Elke gemeenschap, of stad, had ook een Raad, die minimaal tien man telde, maar gewoonlijk 23 tot 71 leden, afhankelijk van de grootte van de gemeenschap.

Deze traditie zou gebaseerd zijn op de rechters die Mozes in [Exodus 18:25, 26](#) instelde. Dit waren er zeventig. Deze beklommen de berg met Mozes op zijn vijfde tocht naar boven, waar het schijnt dat zij "in de Geest" waren toen zij God ontmoetten. [Exodus 24:9-11](#) zegt,

⁹ Toen ging Mozes op met Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël,¹⁰ en zij zagen de God van Israël; en onder Zijn voeten leek een plaveisel van saffier, zo helder als de hemel zelf. ¹¹ Toch strekte Hij Zijn hand niet uit tegen de edelen der zonen van Israël; en zij zagen God, en zij aten en dronken.

Terwijl zij allen de berg opgingen, mocht alleen Mozes de troon benaderen. De anderen aanbaden op een afstand. [Exodus 24:1, 2](#) zegt,

¹ Toen zei Hij tegen Mozes: "Kom tot de Heer, jij en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël, en jullie zullen op een afstand aanbidden. ² Maar Mozes alleen zal tot de Heer naderen, maar zij zullen niet naderen, noch zal het volk met hem optrekken."

Het is duidelijk dat de troon van God zich niet fysiek op de berg Horeb bevond. Het lijkt erop dat zij op een bepaald moment, toen zij de berg beklommen, overgingen naar een geestelijk rijk en de troon van God zagen. Op dat moment moesten zij

stoppen, maar Mozes mocht verder gaan. De 70 oudsten in dit geval kunnen parallel lopen met de 24 oudsten in [Openb. 4:4](#) hoewel de aantallen verschillen.

Het voornaamste probleem met de Raad in Jezus' tijd was dat de meeste oudsten, hoewel zij geleerden waren, geen juiste *openbaring* van de wet hadden. Zij hadden niet in de Raad van de Heer gestaan om de decreten van de troon van God te horen. Daarom was hun geleerdheid gebaseerd op het begrip van de wet door mensen, die Jesaja en Jezus "*de voorschriften van mensen*" noemden ([Matth. 15:9](#)). De wet moet door openbaring worden geleerd, want wij mogen niet op ons eigen inzicht steunen ([Spreuken 3:5](#)). Het wetenschappelijk inzicht van mensen is de basis van de traditie.

De Saffieren Troon

[Exodus 24:10](#) zegt: "*onder Zijn voeten bleek een saffieren plaveisel te liggen, zo helder als de hemel zelf.*" Helderheid bepaalt natuurlijk de waarde van zulke edelstenen. Volgens de Joodse traditie werden de twee tafelen der wet uit saffier gesneden. Aangezien er nooit ergens of op enig moment in de geschiedenis saffieren van deze grootte zijn gedolven, is het duidelijk dat als dit zo is, de stenen door God zelf zijn gegeven en uit hetzelfde materiaal zijn genomen als de stenen "*onder zijn voeten*".

In [Ezechiël 10:1](#) zag de profeet een troon die leek op een saffier:

¹ Toen keek ik, en zie, in de uitgestrektheid die boven de hoofden van de cherubs was, verscheen boven hen iets als een saffieren steen [*sappiyr eben*], qua uiterlijk lijkend op een troon.

Het lijkt er dus op dat zowel het "plaveisel" als de troon daarop waren als saffiersteen, blauw als de hemel, met volmaakte helderheid. Blauw verbeeldt de (geestelijke) wet, want we weten dat het volk een blauw koord in de kwasten van hun gewaden moest doen om hen aan de wet te herinneren ([Num. 15:38, 39, 40](#)). Zo is ook de troon zelf een symbool van de wet, want als een vorst op een troon zit (of een rechter op "de bank"), oordeelt hij in zijn hoedanigheid van rechter en beheerder van de wet.

Saffier was ook de steen van Dan in het borstschild ([Exodus 28:18](#)). Dan was de vijfde zoon van Jakob, en de saffier was de vijfde steen, dat wil zeggen de middelste van de tweede rij stenen. Dan betekent "rechter", en in de departementen van de goddelijke regering vertegenwoordigt Dan het rechtssysteem van het Koninkrijk.

Dus de troon en zijn fundament, of rustplaats, was gemaakt van blauwe saffier. Ezechiël had deze troon eerder gezien toen hij het eerste hoofdstuk van zijn boek schreef. De NASB-vertalers geven *eben sappiyr* hier echter weer als "lapis lazuli", wat ook een blauwe steen is, maar die de helderheid van saffier mist. [Ezechiël 1:26](#) zegt,

²⁶ Boven de ruimte boven hun hoofden bevond zich een soort troon, als lapis lazuli [*eben sappiyr*, "saffiersteen"] van uiterlijk; en op die troon, hoog boven, zat een figuur met het uiterlijk van een mens.

Het schijnt dat lapis lazuli een substituut was voor saffier, omdat saffieren zeldzaam waren en in die tijd als de waardevolste edelsteen werden beschouwd. Het verschil was natuurlijk duidelijk, want lapis lazuli was dof en er kon geen licht doorheen.

In de Hof van Eden staat de boom van de kennis van goed en kwaad voor de wet als weg naar onsterfelijkheid, of verlossing. De levensboom staat voor Christus. Een andere manier om het te bekijken is dat de twee bomen staan voor de twee verbonden. Toen Adam en Eva van de eerste boom aten, waren ze ongehoorzaam aan God, en dus kon de wet hen alleen veroordelen voor hun zonde. De wet, die bedoeld was om het leven te bevorderen, bleek hun doodvonnis te zijn ([Rom. 7:10](#)). Men kan geen onsterfelijkheid bereiken door ongehoorzaamheid.

Mijn vriend, Mark Shoberg, schreef me onlangs, zeggende,

Dit komt uit de Legendes van de Joden, deel 3 door Louis Ginzberg, blz. 118 en 119:

"Mozes vertrok uit de hemel met de twee tafels waarop de Tien Geboden waren gegraveerd en ze waren gemaakt van een saffierachtige steen." Dat is wat de Joden geloofden! Die Tien Geboden waren niet gemaakt uit een rots die Mozes zomaar in de Sinai woestijn vond... Ze waren uitgehouwen uit een blauwe saffieren steen. Ginzberg [beweert in] de Legenden van de Joden, Deel 6 pagina 49: "Oude Joodse geleerden verklaren dat de saffier gebruikt voor de tafels werd genomen van de troon van Glory..."

Zelfs de oude tradities van Babylon geloofden dat de boom der kennis in de tuin de mensen geen onsterfelijkheid kon schenken. Dit is te zien in het Epos van Gilgamesj, dat een deel van de kennis uit het Genesisverhaal behield. Volgens het Epos had deze boom vruchten van saffier. Mark Shoberg schreef:

"De boom waarvan Gilgamesj getuige was in de Juweeltuon was geen boom van lapis-lazuli, maar een boom van saffieren, want de boom van de kennis van goed en kwaad was Gods verbond van de wet van zonde en dood die de zonde definieerde. Het Epos van Gilgamesj was een verhaal over een man op zoek naar onsterfelijkheid die zo ver ging dat hij de hemel binnenviel, maar zijn zoektocht liep uit op een mislukking. Het was het verhaal van Adam die probeerde op te stijgen naar de hemel om net als God te worden en zich zijn saffieren troon toe te eigenen waar God regeerde en de wet uitvaardigde, maar net als Gilgamesj liep Adams zoektocht uit op een mislukking.

"Gilgamesj reisde door twaalf kilometer duisternis voordat hij bij de Juweeltuon kwam, en toen hij daar eindelijk aankwam, zag hij meteen een vrucht die duur was om aan te zien. Het was duur omdat het de vrucht was van de boom van de kennis van goed en kwaad die iemands leven eiste in ruil voor zijn vrucht. Het was de boom die de zonde definieerde, bekroond met niemand minder dan Gods gezag en troon die de zonde oordeelde.

"Zelfs de Babyloniërs begrepen dat er geen leven in die boom zat, want het negende tablet van het epos eindigt met Gilgamesj die van de god Sjasmasj te horen krijgt: "Geen sterveling is ooit deze weg gegaan en zal dat ook niet doen zolang de wind over de zee waait. Je zult nooit het eeuwige leven vinden dat je zoekt." De zonnegod Sjasmasj vertelde Gilgamesj de waarheid: hij zou nooit onsterfelijk leven vinden in de prachtige saffieren boom, waarvan de vrucht de kennis van goed en kwaad was die de dood voortbracht."

Misschien kunnen we ons de boom van de kennis van goed en kwaad voorstellen als een boom met tien saffierachtige vruchten, één voor elk van de tien geboden, elk afkomstig van de troon van God. Deze vruchten kwamen van een boom in de tuin, die samen met alle andere bomen in [Gen. 1:31](#) "zeer goed" werd genoemd. Het was het misbruik van die boom dat de zonde in de wereld bracht.

Het verschil tussen lapis lazuli en saffier is vooral hun helderheid. Vandaar dat men lapis lazuli kan zien als de geschreven wet die niet duidelijk begrepen wordt door vleeselijke geesten, terwijl saffieren het volledige begrip vertegenwoordigen door hen die de geest van God hebben. Daarom kunnen we lapis lazuli zien als het traditionele begrip van de wet door mensen, terwijl saffier staat voor de openbaring van de wet.

Zoals Johannes - of zelfs zoals de zeventig oudsten in de dagen van Mozes - als wij in de Geest tot de troon worden opgenomen, hebben wij de mogelijkheid om ons bij de Raad aan te sluiten. Zo'n toestand geeft ons een betere positie waardoor wij de gezindheid van Christus kunnen begrijpen, niet alleen door zijn besluiten te horen, maar ook door ze te begrijpen door openbaring en groepsdiscussie. Wanneer de Raad tot volledige helderheid van openbaring komt, dan zijn zij in staat te getuigen van de decreten van Christus en zo de dingen op aarde vast te stellen. Door de kracht van het Amen worden de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde geschapen volgens hetzelfde patroon als in het begin.

Hoofdstuk 10

Donder en bliksem

[Openbaring 4:5](#) zegt,

⁵ En van de troon kwamen bliksemflitsen en geluiden en donderslagen. En er brandden zeven lampen van vuur voor de troon, die de zeven geesten van God zijn;

Wat Johannes zag was vergelijkbaar met wat de Israëlieten zagen toen God vele jaren eerder neerdaalde op de berg Sinaï. Donder en bliksem werden gezien toen God tot het volk sprak en hun de wet gaf. [Exodus 19:16, 18](#) zegt,

¹⁶ Zo gebeurde het op de derde dag, toen het ochtend was, dat er donder en bliksemflitsen waren en een dikke wolk op de berg en een zeer luid trompetgeschal, zodat al het volk dat in het kamp was beefde... ¹⁸ De berg Sinaï stond in rook omdat de Heer er in vuur op neerdaalde.. en de hele berg beefde hevig.

Al dit ontzagwekkende machtsvertoon was verontrustend voor de Israëlieten, en zij trokken zich in angst terug. [Exodus 20:18-21](#) zegt,

¹⁸ En het gehele volk ontwaarde de donder en de bliksemflitsen en het geluid van de bazuin en het roken van de berg; en toen het volk het zag, beefde het en bleef op een afstand staan. ¹⁹ Toen zeiden zij tot Mozes: "Spreek zelf tot ons en wij zullen luisteren; maar laat God niet tot ons spreken, anders sterven wij." ²⁰ En Mozes zei tot het volk: "Wees niet bang, want God is gekomen om u te beproeven, opdat de vrees voor Hem bij u blijft en gij niet zondigt." ²¹ Dus bleef het volk op een afstand staan, terwijl Mozes de dikke wolk naderde waar God zich bevond.

Het volk weigerde dus om naderbij te komen of om God rechtstreeks te horen, en gaf er de voorkeur aan dat Mozes degene zou zijn die hoorde, en vervolgens uit de tweede hand zou vertellen wat God zei. Dit besluit van het volk geldt nog steeds, want de meeste gelovigen zien God nog steeds als iemand die gevreesd moet worden, en niet als iemand die men liefheeft. Liefde trekt aan, angst stoot af.

Angst is ook de bron van denominationalisme, want de organisatiestructuur is meestal gebaseerd op het verlangen van het volk om God uit de tweede hand te horen van de leiders. Zij vertrouwen erop dat de leiders het woord van God nauwkeurig aan hen overbrengen, en zijn bang om God zelf te horen. Helaas hebben veel kerkgenootschappen de mensen actief geleerd om bang te zijn om God zelf te horen, omdat ze anders iets horen dat tegen de kerkelijke geloofsbelijdenissen ingaat. Zij versterken deze angst door degenen die anders horen te vervolgen of te excommuniceren.

Angst en liefde

Mozes was niet bang om de stem van God te horen, hoewel hij in [Deut. 9:19](#) bekende: "*Ik was bang voor de toorn en het hete ongenoegen waarmee de Heer tegen u tekeer ging om u te vernietigen.*" [Heb. 12:21](#) geeft hierop commentaar, zeggende,

²¹ En de aanblik was zo verschrikkelijk, dat Mozes zei: "Ik ben vol angst en beven."

Het verschil was echter dat Mozes bang was voor wat er met het volk zou kunnen gebeuren, maar hij was niet bang voor God zelf. Mozes was bereid om het vuur op de berg op te gaan, en daarom drong hij er bij het volk op aan om ook dichtbij te komen en de stem van God te horen.

Evenzo toont Johannes geen teken van angst voor de bliksem en de donder die de troon van God omringen. Johannes en Mozes begrepen dat God liefde is. [1 Johannes 4:16](#) zegt,

¹⁶ En we hebben de liefde van God voor ons leren kennen en geloven. God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem.

Met andere woorden, wie de liefde van God kent "*blijft in God en God blijft in hem*". Deze eenheid en eenheid met God is alleen mogelijk wanneer men niet bang is voor God. Hun "vrees" is eerbied, bewondering en respect, in tegenstelling tot angst en vrees. Dit gebrek aan vrees geeft hun *vertrouwen* wanneer zij de troon der genade naderen, want [1](#)

[Johannes 4:17](#) zegt,

17 Hierdoor wordt de liefde bij ons vervolmaakt, zodat wij vertrouwen hebben in de dag van het oordeel; want zoals Hij is, zo zijn ook wij in deze wereld.

De angst van de Israëlieten om God te horen openbaarde hun angst om te horen wat Hij te zeggen had. Hij kwam om Zijn wet te geven, die de openbaring is van wie Hij is, Zijn karakter, Zijn natuur. De geboden waren ook Zijn beloften van wat onze natuur zal zijn wanneer we één zijn met Hem. Maar de angst van het volk maakte hen bestand tegen de wil van God, waardoor zij in vijandschap kwamen met Zijn natuur. Dus hun vleeselijke natuur ("oude mens") vreesde de wet en verzette zich ertegen alsof het de vijand was. En inderdaad, de wet is de vijand van de oude mens van het vlees, want hij is het voortdurend oneens met de wet.

In elk meningsverschil vreest de mindere de grotere, omdat de mindere weet dat hij niet kan winnen, noch dat de wil van de mindere kan zegevieren over de sterkere wil. Dit is het onderliggende motief van de angst van de mensen voor de goddelijke wet. Zij die de wet vrezen zijn nog vleeselijk, want hun vrees wordt ingegeven door de oude vleeselijke mens die met Christus gekruisigd zou moeten zijn ([Rom. 7:22-25](#)).

Thunder

In [Johannes 12:20-22](#) kwamen bepaalde Grieken naar Filippus om te vragen met Jezus te spreken. Jezus sprak toen met deze Grieken over het uur dat voor Hem was aangebroken om verheerlijkt te worden.

[Johannes 12:28, 29](#) zegt,

28 "Vader, verheerlijk Uw naam." Er kwam daarom een stem uit de hemel: "Ik heb Hem zowel verheerlijkt als zal Hem opnieuw verheerlijken." 29 De schare dan, die erbij stond en het hoorde, zei dat het gedonderd had; anderen zeiden: "Een engel heeft tot Hem gesproken."

We zien hier hoe *de donder de stem van God betekent*. In die specifieke gelegenheid zou de verheerlijking van de naam van de Vader beginnen met het kruis en uitmonden in de redding van alle mensen, want Jezus legde in vers 32 uit,

32 En Ik, als Ik van de aarde [aan het kruis] ben opgeheven, zal alle mensen tot Mij trekken.

Dit is de stem van de liefde, die alle mensen tot Hem trekt. Wat een contrast tussen deze scène en die op de berg Sinaï! Toch is dit het verschil tussen de twee bergen en de twee verbonden. [Hebr. 12:22](#) zegt over de gelovigen in Christus: "*Maar u bent gekomen op de berg Sion en in de stad van de levende God, het*

hemelse Jeruzalem." Dit is niet de berg Sion in Jeruzalem, maar de berg Hermon ([Deut. 4:48](#)), waar Jezus werd getransfigureerd.

[Hebreeën 12:26](#) gaat verder,

²⁶ En Zijn stem deed toen de aarde schudden, maar nu heeft Hij beloofd: "Nog eenmaal zal Ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel doen schudden."

Het goddelijke doel van het schudden van hemel en aarde is het neerhalen van alles wat niet tot Zijn Koninkrijk behoort, zodat alleen datgene overblijft wat niet geschud kan worden, "*want onze God is een verterend vuur*" ([Hebr. 12:29](#)). Dat God een verterend vuur is, verandert niet van de eerste tot de laatste berg. In plaats daarvan wordt de ware aard van deze God van liefde beter begrepen door het Nieuwe Verbond.

De tien geboden boezemen de oude mens angst in, want die weet dat hij niet in staat is tot volmaakte gehoorzaamheid en vreest de gevolgen. Maar wanneer ze gelezen worden als de Tien Beloften van God, waarbij God Zichzelf verantwoordelijk stelt om de harten van de mensen te veranderen, reageren we op Zijn liefde en worden we zo veranderd naar Zijn beeld door Hem te aanschouwen ([2 Kor. 3:18](#)).

Het vuur is niet bedoeld om mensen te vernietigen, maar om hun slechte werken, die niet in overeenstemming zijn met Zijn eigen natuur, te vernietigen. Met andere woorden, God voert het oordeel om alle mensen tot volmaaktheid te brengen, zoals uitgedrukt in de norm van Gods wet. Zodra we deze "donder" begrijpen, verliezen we alle angst om dit "vuur" te benaderen. Zoals Mozes - en ook Johannes - kunnen wij hogerop komen ([Exodus 20:21; Openb. 4:1](#)), zonder angst tot Gods troon naderen, ondanks de donder en de bliksem.

Bliksem

Als de donder de stem van God betekent, dan betekent de bliksem de zonen van God. De bliksem is een vuurstraal die van de troon van God uitgaat. Het is een stukje van Gods karakter, uitgedrukt in een vuurflits.

De bliksem is de bron van de donder, en daarom wordt de stem van God gehoord in de Zonen van God.

Het Hebreeuwse woord voor bliksem is *barak*. Het wordt in [Psalm 77:17](#), [18](#) voorgesteld als Gods pijlen die uit een grote boog worden geschoten:

17 De wolken goten water uit; de hemel gaf geluid; Uw pijlen flitsten hier en daar. 18 Het geluid van Uw donder was in de wervelwind; de bliksem verlichtte de wereld; de aarde beefde en schudde.

Pijlen worden in Psalm 127 ook afgebeeld als "kinderen". [Psalm 127:3-5](#) zegt,

3 Zie, kinderen zijn een geschenk van de Heer; de vrucht van de schoot is een beloning. 4 Zoals pijlen in de hand van een krijger, zo zijn de kinderen van iemands jeugd. 5 Hoe gezegend is de man wiens koker er vol van is...

Als pijlen als kinderen zijn, dan stellen Gods pijlen ("bliksem") de Zonen van God voor, die spreken met de stem van God ("donder").

Het feit dat donder en bliksem werden gezien vanaf de troon, zowel door de Israëlieten in Mozes' tijd als door Johannes, onthult iets over het doel van God in het schudden van de aarde. De natuur van God, geopenbaard in zijn wet, profeteert van de Zonen van God, wier stem de aarde zal doen schudden door de kracht van God.

Hun stem is niet slechts een schreeuw, maar een boodschap van zoonchap. Hun voorbeeld moet de rest van de aarde volgen. En wanneer hun stem de aarde aan het einde van het huidige tijdperk voldoende heeft geschud, zal alleen datgene overblijven wat voldoet aan de norm van de volmaakte wil van God in Zijn Koninkrijk.

Dit is het doel van het kruis. Werd Jezus opgeheven aan het kruis? Ja, want dat weten we uit het bijbelse verslag. Zal Hij dan alle mensen tot Zich trekken? Ja, want dat is de belofte van Christus door het Nieuwe Verbond dat sinds het begin der tijden geleidelijk is geopenbaard.

Hoofdstuk 11

De zee van glas

[Openb. 4:5](#) vertelt ons dat er "*zeven lampen van vuur brandden voor de troon, die de zeven Geesten van God zijn*". Niet de kandelaars, maar het "*vuur dat voor de troon brandt*" stelt de zeven geesten van God voor. We hadden al geleerd uit [Openb. 1:20](#) dat de zeven kandelaren de zeven gemeenten waren, en vers 16 zegt

dat Christus in Zijn hand de zeven sterren hield, die de *engelen* van de zeven gemeenten waren.

7 kandelaars zijn de 7 kerken

7 vuren op de lampen zijn de 7 geesten van God

7 sterren in Zijn hand zijn de 7 engelen

Christus zelf bevond zich "*in het midden van de kandelaren*" ([Openb. 1:13](#)).

Het patroon

[Openbaring 4:6](#) zegt,

6 en voor de troon was er als het ware een zee van glas als kristal...

Het wasvat in de tabernakel van Mozes was gebouwd volgens het patroon van deze "*glazen zee*" die voor de troon stond. In Gods instructies aan Mozes over de manier waarop het meubilair voor de tabernakel gebouwd moest worden, zegt God in [Exodus 25:40](#),

40 En ziet toe dat gij ze maakt naar het patroon [*tabniyth*] voor hen, dat u op de berg werd getoond.

Mozes zag de hemelse tabernakel en moest die op aarde namaken volgens dat patroon, model of blauwdruk. Wat betreft het wasvat zelf, werden aan Mozes instructies gegeven in [Exodus 30:18-21](#). Het moest gebouwd worden van brons en geplaatst worden "*tussen de tent der samenkomst en het altaar.*" Het was bedoeld voor de priesters om "*hun handen en voeten te wassen, opdat zij niet zouden sterven*".

De hemelse tempel had dus een zee van glas ervoor, vermoedelijk om de priesters van God te reinigen die tot Gods troon in de hemel zouden naderen. Moest Johannes zijn handen en voeten wassen toen hij naar de troon van God werd gebracht? Er wordt niets gezegd in Openbaring 4, maar het feit dat het als "glas" was, zonder rimpelingen, suggereert dat het ongebruikt of onnodig was.

Gereinigd door het woord

Johannes was al gereinigd door het woord. In [Johannes 15:3](#) had Jezus tegen de discipelen gezegd, inclusief Johannes,

3 "U bent al rein door het woord dat ik tot u gesproken heb."

Bovendien had Jezus al in [Johannes 13:3-10](#) de voeten van de discipelen gewassen, en hen zo voorbereid op een audiëntie voor de troon. Daarom was de zee als glas. Het wassen van hun voeten was een uiterlijk teken of ceremonie,

maar het was eigenlijk het woord zelf dat hun harten had gereinigd en hen kwalificeerde voor onsterfelijkheid, "*opdat zij niet sterven*".

We lezen opnieuw over de "zee van glas" in [Openb. 15:2, 3](#),

² En ik zag als het ware een zee van glas gemengd met vuur, en zij die de overwinning hadden behaald op het beest en op zijn beeld en op het getal van zijn naam, stonden op de zee van glas en hielden harpen van God vast. ³ En zij zongen het lied van Mozes...

In dit geval wordt de "zee" niet langer beschreven als "als kristal", maar als "*een zee van glas vermengd met vuur*". Terwijl Johannes de zee voor de troon had gezien, zien we hier de overwinnaars "*staan op de zee van glas*". Wat betekent dit? Zeker, in de tabernakel van Mozes stond geen priester ooit in of op het water van het wasvat.

Ten eerste bevatte deze "zee" "vuur". Als zodanig is ze verbonden met de "vuurzee" ([Openb. 20:14, 15](#)), dat het "vuur" is van Gods natuur dat de harten van de mensen zuivert om hen te kwalificeren voor onsterfelijkheid. De vuurzee en de glazen zee dienen hetzelfde doel, behalve dat de ene voor ongelovigen is en de andere voor gelovigen (priesters). De gelovigen lopen op de glazen zee, omdat zij geen goddelijke reiniging meer nodig hebben. De ongelovigen daarentegen moeten in de vuurzee geworpen worden, omdat zij een dergelijke reiniging nodig hebben.

Deze vuurzee bevat ook "zwavel", een krachtig reinigingsmiddel en een stof die met intense hitte brandt. Het Griekse woord voor zwavel is *theon*, waarvan het grondwoord *theos is*, of "God, goddelijkheid". Het was een goddelijk reinigingsmiddel. Thayer's Greek Lexicon vertelt ons: "zwavel werd beschouwd als een kracht om te zuiveren".

De gesmolten zee

Toen Salomo de tempel bouwde, maakte hij het wasvat groter dan het wasvat dat onder Mozes was gebouwd. Hij bouwde het volgens het patroon (*tabniyth*) dat aan zijn vader, David, was getoond ([1 Kron. 28:11, 12](#)). Het Hebreeuwse woord is hetzelfde als het woord dat gebruikt wordt in [Exodus 25:40](#), hoewel de NASB ervoor koos om het te vertalen met "plan" in Davids instructies aan Salomo.

In beide gevallen werd het patroon, of het plan, gegeven door goddelijke openbaring - eerst aan Mozes, en later aan David. Beiden zagen het hemelse

patroon, maar David zag iets groters dan wat Mozes zag. Daarom droeg hij Salomo op een tempel te bouwen in plaats van een tabernakel. Dit vertelt ons dat de hemelse patronen niet statisch zijn, maar progressief, als om de verwachte veranderingen in de ontwikkeling van het Koninkrijk door de tijd heen te openbaren.

Wat het wasvat betreft, kreeg Salomo de opdracht een "gesmolten zee" te bouwen (KJV) [1 Koningen 7:23 \(NASB\)](#) interpreteert dit zo,

²³ Hij maakte nu de zee van gegoten metaal tien el van rand tot rand, cirkelvormig, en de hoogte was vijf el, en de omtrek dertig el.

Het wasvat was "*dertig el in omtrek*", wat betekent dat het ongeveer tien el in diameter was. (30 gedeeld door $\pi = 9,55$ el.) Salomo plaatste dit wasvat op twaalf ossen, waarvan er drie in elke richting stonden. Deze ossen stellen de twaalf apostelen voor. In het algemeen stelt een os in de Schrift een sterke en gehoorzame dienaar voor, in tegenstelling tot de ezel, die zwakker en vaak koppig is. Vandaar ook dat de ezels de mensen in het Pinksterfeest voorstellen, terwijl de ossen de overwinnaars in het Loofhuttenfeest voorstellen.

Daarom stellen de twaalf ossen die het wasvat ondersteunen niet echt de twaalf stammen van Israël voor, hoewel de twaalf stammen zeker geroepen waren om overwinnaars te worden. Zij slaagden er echter niet in dat doel te bereiken, en alleen het overblijfsel van de genade - dat wil zeggen de overwinnaars - ontving de belofte ([Rom. 11:7](#)).

Het is dan ook interessant dat onder Salomo de twaalf ossen *onder* het wasvat stonden, terwijl in [Openb. 15:2](#) de overwinnaars *op* de glazen zee *staan*. Zij gaan van het ondersteunen van het reinigende woord naar het staan op het woord. Misschien wijst dit op een verschuiving in hun roeping van Pinksteren naar Loofhutten.

Het verwijderen van de ossen

Meer dan twee eeuwen nadat de tempel van Salomo was gebouwd, vond er een andere verschuiving plaats met betrekking tot de twaalf ossen onder de gesmolten zee. Koning Ahaz van Juda (de vader van Hizkia) "zond boodschappers naar Tiglath-pileser, de koning van Assyrië, en zei: '*Ik ben uw dienaar en uw zoon*'" ([2 Koningen 16:7](#)). Ahaz kocht de koning van Assyrië om, zodat Juda geen schatting meer hoefde te betalen aan de koning van Syrië.

Het plan werkte ([2 Koningen 16:9](#)), maar toen Ahaz naar Damascus ging om de Assyrische koning te ontmoeten, raakte hij te zeer onder de indruk van het heidense altaar dat hij in Damascus zag. [2 Kron. 28:23](#) zegt,

²³ Want hij offerde aan de goden van Damascus, die hem verslagen hadden, en zei: "Omdat de goden van de koningen van Aram hen hielpen, zal ik aan hen offeren, opdat zij mij helpen." Maar zij werden de ondergang van hem en heel Israël.

Vervolgens gaf hij Uria de priester opdracht een altaar te bouwen naar het voorbeeld van dat in Damascus ([2 Koningen 16:10, 11](#)). Het oorspronkelijke bronzen altaar dat onder Salomo naar hemels voorbeeld was gebouwd, werd verwijderd en aan de noordzijde van het nieuwe altaar geplaatst ([2 Koningen 16:14](#)).

Evenzo zegt [2 Koningen 16:17](#),

¹⁷ Toen sneed koning Ahaz de randen van de tribune af, en verwijderde het wasvat daaruit; ook nam hij de zee af van de bronzen ossen die eronder stonden, en zette die op een stenen plaveisel.

[2 Kron. 28:24](#) zegt verder dat "*hij het gereedschap van het huis van God in stukken sneed, en hij sloot de deuren van het huis des Heren*".

Zo werden in de tijd van de afvalligheid de twaalf ossen uit hun ondersteunende rol voor Gods woord ("water") gehaald. Hetzelfde geldt voor het tijdperk van Pinksteren, vooral in de tijd dat de Schrift vele eeuwen voor het volk verborgen bleef. Het licht van het woord verspreidde zich pas weer onder het gewone volk bij de uitvinding van de drukpers in het midden van de jaren 1400. Die gebeurtenis werd, zoals we zullen zien, voorspeld in [Openb. 10:2](#) in het visioen van het "*opengeslagen boek*".

De liederen die overwinnaars zingen

In de voortgang van het Koninkrijk blijkt dus dat de overwinnaars (ossen) het woord van God moeten ondersteunen. Maar tegelijkertijd moeten zij op het woord staan als zij het onderwijzen aan het volk. Hun boodschap, zoals afgebeeld in [Openb. 15:34](#) is om het lied van Mozes en het lied van het Lam te zingen. De woorden zijn ons gegeven:

³ Groot en wonderbaarlijk zijn Uw werken, o Here God, de Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der volken. ⁴ Wie zal niet vrezen, o Heer, en Uw naam verheerlijken? Want Gij alleen zijt

heilig; want alle volken zullen komen en U aanbidden, want Uw rechtvaardige daden zijn geopenbaard.

Velen zijn tegenwoordig bereid het Lied van het Lam te zingen, maar schuwen het Lied van Mozes. De overwinnaars begrijpen echter dat de hele Schrift geïnspireerde openbaring is en dat wij niet van brood alleen moeten leven, maar van elk woord dat van God komt. Wanneer het woord werkelijk wordt onderwezen, "*zullen alle volken komen en U aanbidden.*" En waarom niet? Het goede nieuws is dat God "*de wereld met Zichzelf heeft verzoend, hun zonden niet tegen hen rekenend*" ([2 Kor. 5:19](#)).

Als we zien dat we zo'n grote en goede God hebben, Eén die niet alleen beloften heeft gedaan, maar ook de macht heeft om Zijn woord te houden, wie zou Hem dan niet aanbidden? Het centrale thema van de liederen die door de overwinnaars worden gezongen is het herstel van alle dingen, wanneer "*alle volken zullen komen en Hem aanbidden*".

De glazen zee was niet alleen een aangenaam deel van het hemelse landschap. Ze beeldde alles uit wat in de door Mozes en Salomo gebouwde wasplaatsen werd geopenbaard. De belangrijkste functie ervan was het reinigen van de priesters die tot God naderden om Hem te dienen. Uiteindelijk zullen alle volken komen om God te aanbidden, maar ze moeten allemaal eerst gezuiverd worden bij het wasvat, de gesmolten zee of de vuurzee.

Hoofdstuk 12

De vier levende wezens

[Openbaring 4:6-8](#) zegt,

6 ... en in het midden en rond de troon, vier levende wezens vol ogen voor en achter. 7 En het eerste schepsel was als een leeuw, en het tweede schepsel als een kalf, en het derde schepsel had een gezicht als dat van een mens, en het vierde schepsel was als een vliegende adelaar. 8 En de vier levende wezens, elk met zes vleugels, zijn vol ogen rondom en van binnen...

Deze vier levende wezens vertegenwoordigen alle levende wezens op aarde. Elk is de "koning" van zijn eigen afdeling. De leeuw is de koning van de wilde dieren (roofdieren). Het tweede is het "kalf" (*moschos*). Dit Griekse woord is wat de Septuagint vertaling gebruikt voor "een stier". De stier is de "koning" van het vee. De derde is de man, die de algemene "koning" van de aarde is. De vierde is de vliegende adelaar, die de "koning" van de vogels is.

Deze levende wezens worden gezien terwijl ze God aanbidden, en zo, "*wanneer al het geschapene in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee*" ([Openb. 5:13](#)) God eer geven, zeggen de vier levende wezens "Amen" ([Openb. 5:14](#)). Dit grote tafereel voorziet de hele schepping in overeenstemming met God, een tijd waarin alle dingen met Hem verzoend zijn ([Kol. 1:20](#)).

De vier afdelingen van Israëls stammen

Toen Israël werd georganiseerd in een koninkrijk bij de berg Sinaï, kampeerde elke stam op zijn eigen plaats rond de troon van God - dat is de Ark van het Verbond in de tabernakel. Elke stam had zijn eigen "standaard" of vlag, en op elke vlag stond een ander "levend wezen" afgebeeld. Zo zegt [Num. 2:2](#),

2 De zonen van Israël zullen hun kamp opslaan, ieder bij zijn eigen standaard, met de banieren van het huis van hun vaders; zij zullen hun kamp opslaan rondom de tent van de samenkomst, op een afstand.

Aan elk van de vier zijden stonden drie stammen van Israël, en in het midden van elke zijde stond de leider van die drie stammen. De plaatsing van elke stam wordt gegeven in Numeri 2. In het oosten stond Juda, met zijn banier van een leeuw. Naast hem aan weerszijden stonden Issaschar en Zebulon ([Num. 2:3-9](#)). Zo lagen de twaalf stammen:

EAST:

Issachar **Juda**

(Leeuw)

Zebulon ZUID:

Simeon **Ruben**

(man) Gad

WEST:

Manasse

Efraïm (stier)

Benjamin

NORTH:

Asher **Dan**

(Adelaar)

Naphtali

De vlaggen van de eerste drie stammen werden bepaald door de zegen van Jakob in Genesis 49. Jacob noemde Juda "*een leeuwenjong*" ([Genesis 49:9](#)). Ruben betekent "*Zie, een zoon*" en Jakob noemt hem "mijn eerstgeborene" ([Gen. 49:3](#)). Jakob noemde Dan "*een slang op de weg*" ([Gen. 49:17](#)), en zijn banier was van een vliegende adelaar die een slang wegdraagt, zoals adelaars bekend staan.

De vlag van de laatste stam (Efraïm) is ontleend aan de zegen van Mozes in [Deut. 33:17](#), waar Mozes Efraïm "*de eerstgeborene van zijn os*" noemt (d.w.z. de os van Jozef, waarvan de twee horens Efraïm en Manasse waren).

De stammen van Israël (en hun plaatsing rond de troon) moesten alle levende wezens voorstellen. De vier stammen waren de leidende stammen in Israël, maar zij waren ook de leiders van de schepping zelf.

Ezechiël's Visioen van de Vier Levende Wezens

Het boek Ezechiël opent met het visioen van de profeet over de troon van God, waaromheen afbeeldingen staan van de vier levende wezens op de vlaggen van de vier belangrijkste stammen van Israël. [Ezechiël 1:10](#) zegt,

¹⁰ Wat de vorm van hun gezichten betreft, elk had het gezicht van een man, alle vier hadden ze het gezicht van een leeuw aan de rechterkant en het gezicht van een stier aan de linkerkant, en alle vier hadden ze het gezicht van een adelaar.

Uit de beschrijving van de profeet blijkt dat er vier identieke afbeeldingen waren op alle vier de zijden van een centraal object dat eruitzag als "*gloeiend metaal in het midden van het vuur*" ([Ezechiël 1:4](#)). Velen hebben de laatste jaren beweerd dat de profeet een ruimteschip zag. Dat onderwerp valt natuurlijk buiten het bestek van deze studie. Wat duidelijk is, is dat de profeet iets zag dat lijkt op wat Johannes op Patmos zag, met slechts enkele verschillen.

Johannes zag de vier levende wezens als afzonderlijke en verschillende wezens, terwijl Ezechiël vier levende wezens zag met elk vier gezichten aan zijn vier zijden. Hoe dan ook, de betekenis is hetzelfde, want zij vertegenwoordigen de hele schepping.

Elk van de vier gezichten in Ezechiël's visioen waren zo geplaatst dat ze overeenkwamen met de plaatsing van de stammen van Israël rond de tabernakel ([Ezechiël 1:10](#)). De profeet zag zijn visioen toen hij naar het noorden keek ([Ezechiël 1:4](#)). Dit vreemde object *bewoog zich dus naar het zuiden* in de richting van de profeet, en dus was het eerste gezicht dat hij zag dat van een mens. De vlag van Ruben wapperde ten zuiden van de tabernakel.

De profeet zag toen de leeuw aan de rechterkant. De rechterkant is de oostkant als je naar het noorden kijkt. Aan de oostkant was de vlag van Juda met de leeuw afgebeeld.

De profeet zag toen de os aan de linkerkant. De linkerkant is de westkant als je naar het noorden kijkt. In het westen stond de vlag van Efraïm met de os afgebeeld. (Later, in [Ezechiël 10:14](#) wordt de os een "cherub" genoemd).

Tenslotte kwam het meest noordelijke gezicht in zicht, en Ezechiël zag dat het een adelaar voorstelde. De stam van Dan bevond zich aan de noordzijde van de tabernakel en voerde zijn vlag, waarop de vliegende adelaar stond afgebeeld die de slang wegdroeg.

Het is dus duidelijk dat wat Ezechiël zag, jaren later ook aan Johannes werd geopenbaard. Ezechiël zag deze levende wezens met "vier vleugels" ([Ezechiël 1:6](#)), terwijl Johannes ze zag met "zes vleugels" ([Openb. 4:8](#)). Sommigen geloven

misschien dat Johannes een ruimtevaartuig zag met bijgewerkte technologie, maar het gaat ons om de geestelijke betekenis ervan en hoe het het goddelijke plan voor de schepping voorstelt.

Vier is het getal van de aarde, of de materiële schepping, en zes is het getal van de mens. (Zie mijn boek [The Biblical Meaning of Numbers from One to Forty](#).) Daarom kunnen we zeggen dat God aan Ezechiël een patroon van de schepping openbaarde, terwijl Johannes de zesvleugelige schepselen zag in termen van het leiderschap van de mens, namelijk de mens als een volledig verzoend schepsel. De openbaring verschuift van algemeen naar specifiek, van de schepping naar de mens.

De vleugels zelf zijn voor hun nut afhankelijk van de wind. Het Hebreeuwse woord voor wind is *ruach*, wat "geest, adem, wind, bewegende lucht" betekent. Het woord kan gebruikt worden om natuurlijke wind of iemands geest te beschrijven. [Ezechiël 1:12](#) beschrijft deze vier wezens en zegt: "*Waar de geest ook heen zou gaan, zij zouden gaan, zonder zich om te draaien.*" Dit moet een belangrijk detail zijn, want het wordt herhaald in [Ezechiël 1:17](#) en nogmaals in [Ezechiël 10:11](#).

Geestelijk gezien laat dit zien dat de vier levende wezens niet afwijken van de beweging van de Geest. In volmaakte harmonie en overeenstemming gaan zij daarheen waar de Geest hen heen stuurt. In zo'n volmaakte staat heeft elk schepsel alle vier de roepingen, zodat als hij wordt geleid om de functie van Juda te vervullen, hij in die richting gaat zonder zich te hoeven omkeren. Als hij wordt geleid om iets te verrichten binnen de roeping van Efraïm, gaat hij in die richting zonder zich te hoeven omkeren.

Johannes vertelt ons in [Openb. 4:6](#) dat de vier levende wezens "*in het midden en rondom de troon*" waren. Waren zij op twee plaatsen tegelijk? Waren er twee groepen levende wezens? We krijgen geen aanwijzing, maar als we ons het tafereel in fysieke termen moeten voorstellen, zouden we levende wezens moeten voorstellen die de troon zelf versieren en een andere, actievere groep van vier rond de troon.

In ieder geval behandelt hij in de rest van dit deel van Johannes' openbaring de vier levende wezens alsof er slechts één groep is die God actief aanbidt.

De ogen van God

[Openb. 4:8](#) zegt ook dat de vier levende wezens "*vol ogen zijn rondom en van binnen.*" Wat zijn deze ogen?

[Ezechiël 1:18](#) zegt: "*en de randen van alle vier waren vol ogen rondom.*" [Ezechiël 10:12](#) zegt dat "*de wielen vol ogen waren.*" Sommigen zeggen dat deze "ogen" eigenlijk ramen van een ruimteschip zijn. Zacharia zag een steen met zeven ogen ([Zach. 3:9](#)). Later zegt hij dat "*deze zeven*" "*de ogen des Heren zijn, die heen en weer gaan over de hele aarde*" ([Zach. 4:10](#)).

De ogen laten ons dus zien dat niets voor Hem verborgen is. Alles wat op aarde gebeurt, wordt volledig gekend en begrepen door de God van de hemel.

De oorzaak van ware aanbidding

De vier levende wezens in [Openb. 4:8](#) hebben een doel:

⁸ En de vier levende wezens, elk met zes vleugels, zijn vol ogen rondom en van binnen; en dag en nacht houden zij niet op te zeggen: "Heilig, heilig, heilig is de Here God, de Almachtige, die was en die is en die komt."

De tekst van hun aanbidding komt uit [Jesaja 6:3](#),

³ En de een riep naar de ander en zei: "Heilig, heilig, heilig is de Heer der heerscharen; de hele aarde is vol van zijn heerlijkheid."

Deze aanbidding is het model voor de hele schepping. Maar aanbidding is niet louter lippendienst. Er zijn velen die deze woorden uitspreken, maar niet waarmaken wat ze zeggen. Er is zelfs gezegd dat christenen het meest liegen als ze zingen. Dat is misschien wat hard. Het is waarschijnlijk juist om te zeggen dat christenen vaak aanbidden zonder het te begrijpen, en dus komen hun woorden niet overeen met hun werkelijke leven in de wereld.

De wereld vertelt ons dat imitatie de eerlijkste vorm van vleierij is. Met andere woorden, we zijn geneigd degenen die we bewonderen te imiteren. Een meer bijbelse manier om dit uit te drukken is te zeggen dat imitatie de oprechtste vorm van aanbidding is. God is minder geïnteresseerd in onze woorden dan in onze manier van leven. De juiste woorden zijn natuurlijk goed, maar ze zijn zinloos en zelfs hypocriet zonder een goddelijke levenswijze.

De vier levende wezens die voortdurend de heiligheid van God erkennen, vertegenwoordigen de hele schepping in overeenstemming met God in elk aspect van het leven. Zij erkennen Zijn heiligheid niet alleen met hun mond, maar ook met hun hart. Zij vertegenwoordigen de schepping met de wet van God op haar hart geschreven. De beloften van God uit het Nieuwe Verbond worden zo vervuld. Op de een of andere manier vond God een manier om de harten van alle mensen te keren, zodat zij Zijn volk zouden worden en Hij hun God zou zijn ([Deut. 29:12-15](#)).

De Vierentwintig Ouderen

[Openbaring 4:9, 10](#) gaat verder,

⁹ En wanneer de levende wezens Hem die op de troon zit, glorie en eer en dank brengen aan Hem die leeft tot in eeuwigheid,¹⁰ zullen de vierentwintig oudsten voor Hem die op de troon zit, neervallen en Hem die leeft tot in eeuwigheid aanbidden en hun kronen voor de troon werpen, zeggende,

Hier zien we aanvullende informatie over hun aanbedding. Zij erkennen niet alleen de heiligheid van God, maar "*geven Hem ook eer en glorie en dank.*" Die aanbedding komt voort uit een dankbaar hart dat ontzag heeft voor Zijn werken, Zijn macht, Zijn liefde en Zijn wijsheid. Wie zou Hem niet aanbidden? "*Wie zal niet vrezen, o Heer, en Uw naam verheerlijken?*" ([Openb. 15:4](#)). Wanneer Gods rechtvaardige daden worden geopenbaard, zullen inderdaad alle volken Hem komen aanbidden, niet omdat zij door het Oude Verbond zijn veroordeeld, maar omdat God Zijn belofte aan de mensheid heeft vervuld door het Nieuwe Verbond.

Bij het zien van de aanbedding van de vier dieren (d.w.z. de hele schepping) *vallen* de vierentwintig oudsten "*voor Hem neer*" en "*aanbidden Hem*". Deze scène is niet bedoeld om vierentwintig oudsten voor te stellen die neervallen en dan weer opstaan, om vervolgens telkens weer neer te vallen als de levende wezens *Heilig, Heilig, Heilig* zingen. Wij moeten begrijpen dat dit het doel is van de schepping en het doel van de geschiedenis. Wij moeten begrijpen dat God de macht heeft om dit te laten gebeuren, en dat de wil van de mens God niet kan weerstaan of verhinderen Zijn beloften te vervullen.

Dus de vierentwintig oudsten erkennen dat Hij de Koning der Koningen is. Daarom "*werpen zij hun kronen voor de troon*". Het is een metafoor voor de erkenning dat hun eigen gezag door God is gegeven en daarom onderworpen is aan de soevereiniteit van God.

De rechten van de Schepper

De samenvattende tekst van hun aanbidding staat in [Openb. 4:11](#),

11 Waardig zijt Gij, onze Heer en onze God, om heerlijkheid en eer en macht te ontvangen; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil hebben zij bestaan en zijn zij geschapen."

Hier erkennen de vierentwintig oudsten het recht waardoor God het recht heeft alle dingen aan zich te onderwerpen. Het is het recht van de schepping, want de Schepper bezit wat Hij schept. Door ditzelfde recht bezitten wij de arbeid die wij in een project steken, tenzij wij slaven zijn. Als een man meubels bouwt, gebruikt hij hout dat door God is geschapen. God bezit het hout, maar de mens heeft een vordering op het meubel vanwege zijn arbeid die het hout heeft gevormd om het bruikbaar te maken.

Gods zesdaagse arbeid in het eerste hoofdstuk van Genesis geeft God de rechten die horen bij eigendom. De mens heeft slechts gezag op de aarde dat onderworpen is aan de soevereiniteit van God. Het gezag van de mens is reëel, maar niet definitief. De besluiten van de mens om God ongehoorzaam te zijn, worden genomen volgens zijn gezag, maar uiteindelijk geeft de wet God het recht om de wil van de mens te overrulen.

De mens is gemaakt van het stof der aarde ([Gen. 2:7](#)). De mens is gemaakt van materiaal dat God geschapen heeft - stof. God maakt aanspraak op het land door te zeggen: "*Het land is van Mij*" ([Lev. 25:23](#)).

Hij zei ook tegen de profeet in [Jeremia 27:5, 6](#),

5 Ik heb de aarde, de mensen en de dieren die op de aarde zijn, gemaakt door Mijn grote macht en door Mijn uitgestrekte arm, en Ik zal haar geven aan degene die Mij behaagt. 6 En nu heb Ik al deze landen gegeven in de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, Mijn dienaar, en Ik heb hem ook de wilde dieren van het veld gegeven om hem te dienen.

Als God het recht heeft Zijn land aan Nebukadnezar te geven, heeft Hij ook het recht het van hem af te nemen en het aan een ander te geven. De hoogmoed van de mens denkt dat hij de absolute eigenaar is van het land waarover hij regeert, maar zelfs koning Nebukadnezar leerde op de harde manier dat dit niet zo was. In [Dan. 4:34, 35](#) lezen we zijn nederige getuigenis over hoe hij leerde dat zijn gezag ondergeschikt was aan de soevereiniteit van God.

Omdat de mens geschapen is, heeft hij niet het wettige recht om zichzelf of zijn "land" (stof der aarde) voor eeuwig in slavernij aan de zonde te verkopen. Zijn

rechten zijn slechts tijdelijk, slechts tot het Jubeljaar. De wet van het Jubeljaar bevestigt Gods recht om het terug te nemen en ermee te doen naar Zijn wil. Door deze wet kan God, die zijn soevereine rechten als Schepper niet heeft weggegeven, de heerschappij aan Jezus Christus geven en de hele schepping herstellen, door alles onder zijn voeten te leggen.

Dit wordt gevierd door de vier levende wezens en de vierentwintig oudsten. Zij erkennen dat de liefde van God niet zou toestaan dat zijn schepping na een bepaald tijdstip slaaf van de zonde zou blijven. Zij erkennen Zijn wijsheid om de mens niet de soevereiniteit over zijn eigen lot te geven, maar hem te beperken tot verschillende niveaus van gezag. Omdat dit ontzagwekkende plan zo weinig bekend is onder de mensen op aarde, zijn weinigen in staat Hem met volledig begrip en waardering te aanbidden. Maar de vierentwintig oudsten begrijpen het, stemmen ermee in, en aanbidden Hem met ontzag.

Dit is dus de openbaring van het vierde hoofdstuk van de Openbaring, die overeenkomt met de vierde letter van het Hebreeuwse alfabet - *daleth*, de open deur. Dit is de openbaring van hen die geroepen zijn om hogerop te gaan in de rijken van God. De stem van God zei in [Openb. 4:1](#) "*Kom hier, en ik zal u tonen wat er na deze dingen moet gebeuren.*" Aan het eind van dit hoofdstuk, en opnieuw in het volgende, zien we de openbaring van het herstel van alle dingen, waar "*de hele aarde vol is van Zijn heerlijkheid.*" Dit is "*wat moet plaatsvinden*" voordat het goddelijke plan is voltooid en de aardse geschiedenis, zoals wij die kennen, eindigt.

Hoofdstuk 13

Wie is waardig om het boek te openen?

Het vijfde hoofdstuk van Openbaring correleert met de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet, de *hee*, die de adem van God is. Het dient ook als hun getal vijf, dat het getal van genade of gunst is. Zoals ik schreef in mijn boek, [The Biblical Meaning of Numbers from One to Forty](#), blz. 6,

"He aan het begin van een Hebreeuws woord betekent 'de' of 'zie'. In het midden van een woord betekent het inspiratie of openbaring. Aan het eind van het woord betekent het 'wat komt van'."

De letter wordt uitgesproken door uit te ademen (expiratie), omdat God degene is die ons de levensadem inblaast. Hij ademt uit zodat wij kunnen inademen. Zijn uitademing geeft ons inspiratie. Paulus schrijft in **2 Tim. 3:16**,

¹⁶ De hele Schrift is door God geïnspireerd [*theopneustos*, "door God geopenbaard"] en nuttig om te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid.

Het Griekse woord voor "geïnspireerd door God" komt van een samenstelling van *theo*, "God", en *pneustos*, "adem, wind".

Daarom geeft het vijfde hoofdstuk van de Openbaring ons de belangrijkste inspiratie van de hele Schrift - datgene wat God heeft ingeademd om ons te inspireren met de gezindheid van Christus vanaf het begin. Dit hoofdstuk onthult de kern en omvang van de goddelijke genade, die haar hoogtepunt bereikt in het herstel van de hele schepping.

De zaak van het verzegelde boek

Openb. 5:1-3 begint met een hemelse rechtszaak om te bepalen of iemand waardig was om het verzegelde boek te openen.

¹ En ik zag in de rechterhand van Hem die op de troon zat een boek dat van binnen en op de rug geschreven was, verzegeld met zeven zegels. ² En ik zag een sterke engel met luide stem verkondigen: "Wie is waardig het boek te openen en de zegels te verbreken?" ³ En niemand in de hemel of op de aarde of onder de aarde was in staat het boek te openen of erin te kijken.

Het is duidelijk dat dit boek het goddelijke plan voor hemel en aarde bevatte, en de weg aangaf waarlangs de schepping moest worden hersteld, zodat God "*alles in allen*" kon zijn (**1 Kor. 15:28**). Toch was het boek verzegeld, zodat niemand het kon lezen en de profetische geheimen ervan kon ontdekken. Het openen van dit boek was belangrijk, omdat dit de openbaring zou zijn die aan Johannes zelf werd gegeven. Het is om deze reden dat het boek zeven zegels had en dat deze zegels begonnen te worden verbroken in **Openb. 6:1**.

De Raad van de Heer kwam bijeen om te bespreken en te bepalen wie waardig was om de zegels te verbreken en het goddelijke plan te openbaren. Johannes was voor deze Raadsvergadering uitgenodigd als aardse getuige van een hemelse gebeurtenis.

Niemand gekwalificeerd

Wij kunnen begrijpen waarom niemand "*op de aarde of onder de aarde in staat was het boek te openen*," want de mensheid was niet in staat de geest van Christus te kennen, noch was er iemand gekwalificeerd. Maar waarom was "*niemand in de hemel*" gekwalificeerd om het boek te openen? Geen enkele engel was bekwaam, en Degene die op de troon zat deed geen moeite om de inhoud van het boek te openbaren.

Eerst werd vastgesteld dat niemand waardig was om het boek te openen. Daarom moest Johannes onbedaarlijk wenen toen hij het hemelse dilemma aanschouwde.

Openb. 5:4 zegt,

⁴ En ik begon hevig te wenen, omdat niemand waardig werd bevonden het boek te openen of erin te kijken;

Johannes was zeer bedroefd. Waarom zou deze scène dan een periode bevatten waarin niemand waardig werd bevonden om het boek te openen? Was Jezus Christus niet waardig vanaf het begin der tijden? Toch werd niemand in de hemel waardig bevonden voor een seizoen. Het antwoord ligt volgens mij in het feit dat Jezus naar de aarde moest komen, moest sterven aan het kruis, moest opstaan uit de dood en naar de troon moest opstijgen voordat Hij juridisch gezien waardig werd bevonden om het boek te openen. Hij was altijd al waardig wat betreft zijn rechtvaardig karakter. Maar om in aanmerking te komen om het boek te openen was er nog iets meer van Hem nodig.

Jezus Christus was uniek gekwalificeerd omdat Hij, als Zoon van God, het begin vertegenwoordigde van de fusie tussen hemel en aarde. Dit is wat uniek was aan Hem, en alleen een Zoon van God was gekwalificeerd om het goddelijke plan in zijn volheid te kennen (en aan anderen te openbaren). Zo lezen we in **Openb. 5:5**,

⁵ en een van de oudsten zei tegen mij: "Stop met wenen; zie, de Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel van David, heeft overwonnen om het boek en zijn zeven zegels te openen."

Hij was gekwalificeerd omdat Hij "overwonnen" had. Wat overwonnen?

Nou, alles, de wereld. Jezus vertelde zijn discipelen in **Johannes 16:33**,

³³ Deze dingen heb Ik tot jullie gesproken, opdat jullie in Mij vrede hebben. In de wereld hebben jullie beproeving, maar heb moed; Ik heb de wereld overwonnen.

Tijdens Zijn leven overwon Hij door een volmaakt leven te leiden. Hij overwon de verleiding aan het begin van Zijn bediening. Hij overwon de drang om Zijn roeping als de Leeuw van de stam van Juda - die was om te sterven - te vermijden. (Zijn

roeping als de dode leeuw wordt afgebeeld in [Gen. 49:9](#) en opnieuw in [Rechters 14:5, 6](#), waar de dode leeuw de oplossing is voor Simsons raadsel). Met andere woorden, Jezus was gehoorzaam tot in de dood en overwon alles, en dit kwalificeerde Hem om uit de dood te worden opgewekt en de troon te bestijgen.

Hij is tegelijkertijd een leeuw en een lam. Hij is een leeuw omdat Hij alles heeft overwonnen. Hij is een lam in zijn vredelievende natuur, waardoor Hij zijn geliefde schepping regeert met een hart van liefde.

Het Lam

Nadat Johannes getroost was door de woorden van de ouderling, nam de apostel nota van een vreemd uitziend "Lam" dat tussen de troon en de 24 ouderlingen stond. We lezen in [Openb. 5:6](#),

⁶ En ik zag tussen de troon (met de vier levende wezens) en de oudsten een Lam [*arnion*] staan, als geslacht, met zeven hoornen en zeven ogen, die de zeven Geesten Gods zijn, uitgezonden op de gehele aarde.

Dit Lam was niet dood, maar stond "*als geslacht*". Hoe staat iemand "*als geslacht*"? Het idee is dat Christus was opgestaan uit de dood, met alle kenmerken die bewijzen dat Hij ooit gedood was. Dit Lam had niet slechts twee hoorns, maar zeven, om de goddelijke volmaaktheid van macht aan te geven, want een hoorn is een symbool van macht en kracht.

Ook had Hij "*zeven ogen, die de zeven geesten Gods zijn*". De ogen van God zijn de ogen van alwetendheid, die alles weten wat er in de hemel en op aarde gebeurt. Door mijn eigen ervaring heb ik geleerd dat er een engel is met de naam "De ogen van God", die alle zieners en wachters macht geeft en hun de kennis en openbaring geeft die nodig is om hun roeping uit te voeren.

We weten allemaal dat het Lam van God Jezus Christus is, want Johannes de Doper heeft Hem duidelijk aangewezen in [Johannes 1:29](#) en [36](#). Maar het boek Openbaring is niet alleen de "onthulling van Jezus Christus", het onthult ook de historische stappen die leiden tot de manifestatie van de zonen van God als Gods Koninkrijk opgaat in en zich manifesteert op aarde. Dit is in overeenstemming met het gebed van de Heer dat Zijn wil geschiede op aarde zoals in de hemel.

Zo kan het Lam soms worden voorgesteld als Jezus zelf, maar soms ook als een collectief lichaam van Christus met Jezus zelf als Hoofd van dat lichaam. Psalm 23 gaat over de Heer die onze Herder is. [Psalm 100:3](#) zegt: "*Wij zijn Zijn volk en de*

schapen van Zijn weide." Jezus is niet alleen de grote Herder, maar ook het Lam. Evenzo zijn er aardse herders die ook lammeren moeten zijn.

Het Nieuwe Testament gebruikt twee verschillende Griekse woorden die beide vertaald worden met "lam". Het ene is *amnos*, dat gebruikt wordt voor letterlijke offerlammeren en figuurlijk van toepassing is op Jezus in die rol. Het tweede is *arnion*, dat een "lammetje" betekent en figuurlijk van toepassing is op Gods volk.

De *Amnos* is Jezus

Laten we eerst eens kijken naar het woord *amnos*. In [Johannes 1:29](#) lezen we,

29 De volgende dag zag hij Jezus naar hem toe komen en zei: "Zie het Lam [*amnos*] van God dat de zonde van de wereld wegneemt!"

Dit wordt herhaald in vers 36, waar Johannes opnieuw het woord *amnos* gebruikt om Jezus te beschrijven. Het woord wordt opnieuw gebruikt in het verhaal van de Ethiopische kamerling in [Handelingen 8:32](#),

32 De tekst die hij las was deze: "Hij werd als een schaap ter slachting geleid; en zoals een lam [Grieks: *amnos*] voor zijn scheerder zwijgt, zo doet Hij zijn mond niet open."

Dit is een citaat uit [Jesaja 53:7](#). Het woord wordt opnieuw gebruikt om Jezus Christus te beschrijven in [1 Petrus 1:19](#),

19 maar met kostbaar bloed, als van een lam [*amnos*] ongeschonden en vlekkeloos, het bloed van Christus.

Al deze voorbeelden gelden voor Jezus Christus zelf. Niemand anders stierf voor onze zonden, en dus is niemand anders de *Amnos* van God. Jezus bekleedt die positie exclusief, en daarom is Hij de enige door wie redding kan komen.

De *Arnion*

Het woord *arnion* wordt ook vertaald als "lam". Dit woord is een verkleinvorm van *amnos*. De Concordante Versie vertaalt het met "lambkin", een verouderd Engels woord dat een klein lammetje betekent. Het enige nieuwtestamentische gebruik van deze term buiten het boek Openbaring staat in [Johannes 21:15](#),

15 Toen ze klaar waren met het ontbijt, zei Jezus tot Simon Petrus: "Simon, zoon van Johannes, heb je Mij meer lief dan deze?" Hij zei tot Hem: "Ja, Heer, U weet dat ik U liefheb." Hij zei tot hem: "Verzorg mijn lammeren" [*arnion*].

Toen Jezus tegen Petrus zei: "*hoed mijn lammeren*", is het duidelijk dat Jezus niet verwachtte dat Petrus Jezus zelf zou voeden of verzorgen, maar zijn lichaam, de

lammetjes. Het woord wordt gebruikt om het lichaam van Christus aan te duiden - zeker niet gescheiden van Christus, maar opgenomen met Hem, zoals het Hoofd en het Lichaam één zijn. Het is de Nieuwe Schepping Mens.

Het boek Openbaring gebruikt alleen *arnion*, nooit *amnos*. Het is het verhaal van de lammetjes die Petrus moest verzorgen, of voeden. Het boek Openbaring onthult hoe de lammetjes groeien tot geestelijke volwassenheid, niet alleen door het geestelijk voedsel dat zij eten, maar ook door het lijden in beproeving als hun geloof en geduld wordt geoefend. Het is het profetische verhaal van de overwinnaars die lammeren worden zoals het Lam voor hen.

Deze lammeren zijn degenen die bereid zijn opgeofferd te worden voor het Evangelie, opdat anderen verlicht worden met de waarheid. Waarom? Omdat zij reeds "*met Christus zijn gestorven*" (**Rom. 6:8**) en met Hem tot leven zijn gewekt. Het bloed dat Jezus aan het kruis vergoot was ook hun bloed. Het bloed van het hoofd is ook het bloed van het lichaam.

De Zoon en de Zonen van God

Uit Johannes' gebruik van het woord *arnion* blijkt dat het Lam dat waardig is om de zegels van het boek te verbreken, de Mens van de Nieuwe Schepping is, met Jezus Christus als Hoofd en de overwinnaars als Zijn Lichaam. Dit Lichaam bestaat uit mensen van Amen, zij die met Hem instemmen, zij die volledig met Hem verzoend zijn en geen weerstand hebben tegen God of Zijn plan. Dit is wat het betekent om "te blijven" in Christus.

Het doel van de geschiedenis is altijd geweest deze Nieuwe Mens naar het beeld van Christus voort te brengen. Daarom beweegt de geschiedenis zich, naarmate de zegels worden verbroken, gestaag in de richting van deze climax.

Daarom zei Jezus niet alleen: "*Ik heb de wereld overwonnen*" (**Johannes 16:33**), maar weten wij dat ook wij de wereld overwinnen door het geloof. We lezen in **1 Johannes 5:4** (uit *The Emphatic Diaglott*),

4 Want al wat door God verwekt is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld overwint - ons geloof.

Dat wat door God verwekt is, is een zoon van God en maakt deel uit van de collectieve Nieuwe Schepping Mens. Johannes zag dit collectieve Lam en begreep dat Hij waardig was het boek te openen. Ja, het is Jezus zelf, maar niet los van Zijn

Lichaam, want het Hoofd is niet compleet zonder Lichaam. Daarom wordt het "Lam" niet aangeduid als de *Amnos*, maar als de *Arnion*.

Dit is je bestemming als de *arnion* van God.

Hoofdstuk 14

De nieuwe liederen

Het Lam (*arnion*) in het boek Openbaring is de prijs-schepping van God. Terwijl het zeven dagen duurde om de eerste hemel en de eerste aarde te scheppen, duurt het nog eens zeven "dagen" (7000 jaar) om de Nieuwe Schepping Mens voort te brengen. Dan, zoals elke baby die moet groeien nadat hij geboren is, groeit ook deze Nieuwe Schepping Mens in gestalte (of aantallen) totdat de hele schepping deel van Hem wordt.

Dit is de sleutel tot het begrijpen van Openbaring 5. Zoals we straks zullen zien, hebben zelfs bijbelcommentatoren moeite dit hoofdstuk te begrijpen, omdat het zo, nou ja, *universeel* lijkt. Zonder geloof in het goddelijke plan van universele verzoening is het niet mogelijk te begrijpen wat Johannes in dit hoofdstuk openbaart.

Dit Lam is waardig bevonden om het boek te nemen en de zegels te openen.

Openb. 5:7 zegt,

⁷ En Hij kwam en nam het uit de rechterhand van Hem die op de troon zat.

Ten eerste zien we dat het Lam zijn identiteit kende. Hij wist wie Hij was en begreep waarom Hij waardig was een boek te nemen uit de rechterhand van de Vader. Dit was geen roekeloos vertrouwen dat velen tentoonspreiden wanneer zij hun waardigheid baseren op hun eigen vleselijke waarde of hun eigen werken. Het nemen van het boek "uit de rechterhand" van de Vader geeft aan dat het Lam gezag aanvaardde van de hoogste Vorst van het heelal.

In **Gen. 48:18** werd de rechterhand gebruikt om de eerstgeboren zoon te zegenen en hem het heersersmandaat te geven. **Exodus 15:6** zegt: "*Uw rechterhand, o Heer, is majestueus van macht.*" In **Lev. 8:23, 24** werden Aaron en zijn zonen gezalfd op hun rechteroor, hun rechterduim op hun rechterhand, en hun grote teen op hun rechervoet toen zij werden ingewijd met de autoriteit van het priesterschap. In **Matt. 26:64** werd Jezus gezien "*zittend aan de rechterhand van de macht*".

De vierentwintig oudsten getuigen ook van de reden voor de waardigheid van het Lam in vers 9, zoals we straks zullen zien.

Het priesterschap van de Ouderen

Openbaring 5:8 zegt,

⁸ En toen Hij het boek genomen had, vielen de vier levende wezens en de vierentwintig oudsten voor het Lam neder, elk met een harp en gouden schalen vol wierook, die de gebeden der heiligen zijn.

Omdat de oudsten harpen en "*schalen vol wierook*" hebben, worden zij voorgesteld als priesters die wierook offeren in de tempel van God. Johannes was natuurlijk zeer vertrouwd met de tempelactiviteiten, want via zijn moeder behoorde hij tot de familie van de hogepriester. Natuurlijk is er geen *letterlijke* wierook in de tempel in de hemel, dus legt Johannes ons uit dat wierook staat voor "*de gebeden van de heiligen*".

Ieder heeft ook een harp, die goddelijke muziek speelt. De priesters waren de muzikanten in de tempelband en het koor. David had een koor van 288 priesters (**1 Kron. 25:7**). Hun functie was "*te profeteren met lieren, harpen en cymbalen*" (25:1).

In 1 Korintiërs 14 spreekt de apostel Paulus over de gaven van tongentaal en profetie, waarbij hij ze vergelijkt met "*fluit of harp*" (**1 Kor. 14:6, 7**). Net zoals het geluid van een fluit of een harp duidelijk moet zijn om begrepen te kunnen worden, zegt Paulus, zo moeten ook tongen worden uitgelegd om de mensen in staat te stellen te doen wat God hun opdraagt.

De harp staat dus voor profetie, en daarom profeteerde David ook door muziek als hij op zijn harp speelde, en de psalmen waren de teksten die op zijn muziek werden gezongen.

Dus **Openb. 5:8** staat het Lam afgebeeld dat de autoriteit neemt om het goddelijke plan voor ons begrip te openen, terwijl de oudsten met hun harpen profeteren om het goddelijke plan te openbaren aan hen die wierook aan God hebben geofferd.

Lied #1: Het lied van de ouderen

Openbaring 5:9, 10 zegt,

⁹ En zij zongen een nieuw lied, zeggende: "Gij zijt waardig het boek te nemen en zijn zegels te verbreken, want Gij zijt gedood en hebt voor God gekocht met uw bloed mensen uit alle stammen en talen en volken en naties. ¹⁰ En Gij hebt hen gemaakt tot een koninkrijk en priesters voor onze God; en zij zullen heersen op de aarde."

Het Lam was waardig omdat Hij werd gedood om "*mensen uit elke stam en tong en volk en natie*" te verlossen die "*zullen heersen op de aarde*". Vers 10 zegt: "*Gij hebt hen gemaakt tot een koninkrijk en priesters voor onze God.*"

Jezus, het Hoofd, was Degene die gedood werd om de wereld te kopen door Zijn bloed, en deze daad van liefde was wat Hem "waardig" maakte om de zegels van het boek te verbreken.

Nu zij verlost zijn, worden zij "priesters voor onze God". De hogepriester is Jezus Christus zelf, maar de verlostten zijn ook priesters. Er zijn enkele verantwoordelijkheden die alleen de hogepriester mocht doen, maar priesters zijn minivertegenwoordigingen van de hogepriester. Zoals Jezus Christus de Middelaar is tussen God en de mensen (**1 Tim. 2:5**), zo zijn ook de priesters middelaars tussen Christus en de mensen in dit verlossingswerk.

Het lijkt godslasterlijk om te zeggen dat elke man of vrouw zou kunnen deelnemen aan het verlossingswerk van Christus. Maar in **Openb. 6:9-11** (zoals we later zullen zien) worden de martelaren afgebeeld als offerlammeren, waarvan het bloed onder het altaar wordt uitgestort. De offerdieren waren allemaal typen van Christus; maar toch stelt Johannes de martelaren voor als offerlammeren waarvan het bloed onder het altaar werd uitgestort. Een martelaar is letterlijk een getuige - in dit geval een dubbele getuige van het grotere offer van Christus.

Regeren op de aarde

Het lied (**Openb. 5:10**) richt zich op de priesterlijke overwinnaars die in aanmerking komen om "*te heersen op de aarde*". Niet alle gelovigen zijn geroepen om heersers te zijn. De eerste opstanding aan het begin van het Millennium is een beperkte opstanding, waarbij alleen de overwinnaars worden opgewekt - de heersers in het Koninkrijk.

Johannes zegt dat vertegenwoordigers van elk volk deel zullen uitmaken van Gods regering.

De overwinnaars die "*heersen over de aarde*" moeten heersen over anderen. Daarom is dit geen lied dat de universele verzoening viert. Het is een lied dat de vorming van de Koninkrijksregering viert, gezongen door een koor van overwinnaars. Pas bij het derde lied (**Openb. 5:13**) zien we het thema van universele verzoening, gezongen door de rest van de schepping.

Het lied van de oudsten in **Openb. 5:9** en **10** gaat over de overwinnaars en de speciale beloning die zij krijgen. Zij zijn de eersten die onsterfelijkheid ontvangen, zodat zij de goddelijke regering kunnen instellen en "*regeren op de aarde*" tijdens het Loofhuttentijdperk.

Zij regeren niet in de hemel, maar op aarde. Dit komt overeen met het "stenen" koninkrijk in **Dan. 2:35**, dat, nadat het Babylonische beeld op zijn voeten is vermorzeld en tot poeder is vermalen, groeit totdat het de hele aarde vult. Met andere woorden, het Koninkrijk van God zal alle volkeren van de aarde omvatten, zoals David profeteerde in Psalm 67, en zoals Johannes profeteerde in **Openb. 11:15**.

Lied #2: Het lied van de engelen

In **Openb. 5:11**, 12 ziet Johannes een uitbarsting van vreugde en lof van de myriaden engelen die plotseling uit de achtergrond tevoorschijn komen om de waarheid te bevestigen die in het lied van de oudsten tot uitdrukking komt.

¹¹ En ik keek, en ik hoorde de stem van vele engelen rondom de troon en de levende wezens en de oudsten; en het getal van hen was myriaden van myriaden, en duizenden van duizenden,¹² die met luide stem zeiden [of zongen]: "Waardig is het Lam om macht en rijkdom en wijsheid en macht en eer en heerlijkheid en zegen te ontvangen."

Dat dit een lied is wordt niet met zoveel woorden gezegd, maar dit is wel de implicatie. Van het eerste lied, **Openb. 5:9** staat: "*En zij zongen een nieuw lied, zeggende.*" Dit "zeggen" is niet louter spreken, maar zingen, of de woorden in een lied uitdrukken. Zo moeten wij ook het tweede en derde lied in dit hoofdstuk verstaan.

De engelen schrijven het Lam zeven dingen toe, die de openbaring in het lied van de oudsten aanvullen. Zeven is het getal van geestelijke volmaaktheid of voltooiing. Deze zeven dingen zijn niet alleen beloningen van de troon, maar ook wat nodig is om goed te kunnen regeren.

Zij moeten *macht* hebben om decreten uit te vaardigen, *rijkdom* om de regering te financieren, *wijsheid* om te weten hoe zij de macht met liefde en barmhartigheid moeten uitoefenen, *macht* om de wetten en decreten van de goddelijke regering te handhaven wanneer dat nodig is, *eer* om het respect van het volk te winnen door de kracht van vergeving (**Psalm 130:4**), *heerlijkheid* om het karakter van

Christus te hebben, en *zegen* als het zaad van Abraham om die zegen uit te delen aan alle volken.

Hoofdstuk 15

De schepping zingt in 4-stemmige harmonie

Toen de vraag in de Goddelijke Raad werd gesteld: "*Wie is waardig om het boek te openen en de zegels te verbreken?*" was het antwoord: "*Zie, de Leeuw uit de stam van Juda.*" De Leeuw was waardig, maar het Lam nam het boek en opende het. Dit lijkt te suggereren dat de Leeuw Jezus Christus zelf was, maar dat het Lam (*arnion*) een nieuwe entiteit was - het Hoofd *en* lichaam van Christus.

Het antwoord van de vierentwintig oudsten en de engelen kwam als een Amen. Zij waren het eens, en dit was het thema van hun liederen. De vierentwintig oudsten zongen: "*Waardig zijt Gij,*" en de engelen zongen: "*Waardig is het Lam.*" Beiden noemden als bewijs het feit dat Hij "*geslacht was*", want dit kwalificeerde Jezus - en in de tweede plaats Zijn lichaam - om het boek der schepping te openen en het goddelijke plan en Gods bedoeling voor de schepping te kennen.

Nadat de vierentwintig oudsten en de engelen hun gezang hadden beëindigd, brak de hele schepping uit in een lied van vreugde, want de verbroken zegels hadden geopenbaard dat de hele schepping zou profiteren van de dood van het Lam.

Openb. 5:13 zegt,

13 En al wat in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee is, en al wat daarin is, hoorde ik zeggen: "Aan Hem die op de troon zit en aan het Lam, zij zegen en eer en heerlijkheid en heerschappij tot in eeuwigheid."

Dit tafereel heeft bijbelleraren eeuwenlang verbaasd, omdat velen de enorme omvang ervan niet kunnen bevatten. Sinds het concept van het herstel van alle dingen in de vijfde en zesde eeuw verloren ging, heeft de kerk de opvatting aangenomen dat slechts enkelen zullen worden gered, en dat de rest zal worden overgeleverd aan de eeuwige vlammen in de hel.

Maar vers 13 spreekt die leer volledig tegen, want het toont "*alle levende wezens*" in de hemel, op de aarde, onder de aarde en in de zee die God loven en verheerlijken. We kunnen met geen mogelijkheid zeggen dat een van hen in de hel wordt gemarteld terwijl zij God loven.

In feite werd dit scheppingslied geprofeteerd in **Psalm 66:4**,

4 Heel de aarde zal U aanbidden en U loven; zij zullen Uw naam prijzen. Selah.

Was dit slechts wensdenken? Was dit een hoop die buiten Gods macht lag om te vervullen? Zal Zijn Nieuwe Verbondseed meer blijken te zijn dan God kon vervullen? Is uiteindelijk de wil van de mens sterker dan die van God? Ontbrak het God aan macht en wijsheid om een plan te bedenken dat het verlangen van Zijn hart om iedereen te redden zou vervullen? God verhoede!

Opmerkingen van theologen

De Expositor's Bible, Vol. VI, pagina 854, legt uit **Openb. 5:13**,

"Wat een sublieme opvatting hebben we hier voor ons! Het hele universum, van de verste ster tot de dingen om ons heen en onder onze voeten, is één - één in gevoel, in emotie, in uitdrukking; één in hart en stem. Er wordt niets gezegd over het kwaad. Noch wordt er aan gedacht. Het ligt in de handen van God, die zijn soevereine doelen zal uitvoeren op zijn eigen tijd en manier. We hoeven alleen maar te luisteren naar de universele harmonie, en te zien dat die ons beweegt tot overeenkomstige lofprijzing (v. 14).

"De verlorene schepping wordt nogmaals speciaal genoemd. In hoofdstuk iv. 8, 10 begonnen zij het lied; nu keren wij tot hen terug opdat zij het mogen afsluiten. De hele schepping, inclusief de mens, roept: Amen. De verheerlijkte Kerk heeft haar hart te vol om te spreken. Zij kan alleen maar neervallen en aanbidden."

De verheerlijkte kerk is inderdaad vol lof over het goddelijke plan dat erin geslaagd is het doel van universele verzoening te bereiken. Maar een groot deel van de huidige kerk schuurt en moppert bij zo'n idee. Ik heb door de jaren heen gemerkt dat veel mensen in de kerk woedend zijn over het idee dat de kruisdood van Christus effectief zou kunnen zijn voor de hele schepping.

Ik herinner me een prediker die zich verontwaardigd oprichtte en zei: "Een van de grootste genoegens in de hemel zal zijn wanneer ik die zondaars zie branden in de hel!" Hij had duidelijk niet het boek gelezen dat Jezus opende in **Openb. 5:5** en, zo lijkt het, woonde de liefde van God niet in hem (**1 Joh. 3:17**).

Omdat de mens moet reageren om met God verzoend te worden, denken veel christenen niet dat God in staat is *hen te laten reageren*. Zij hebben meer vertrouwen in de wil van de mens dan in de wil van God. Deze opvatting is grotendeels gebaseerd op hun veronderstelling dat het einde van iemands aardse leven de deadline is voor redding, terwijl het in feite slechts de deadline is voor het

laatste oordeel, waar elke knie zich zal buigen en elke tong Hem als Heer zal belijden ([Fil. 2:9-11](#)).

Dit zijn de belangrijkste waarheden die de meeste christenen sinds de eerste paar eeuwen van de christelijke jaartelling niet hebben begrepen. Matthew Henry's [Commentary on the Holy Bible](#) (pagina 463) geeft commentaar op [Openb. 5:13](#) en zegt,

"Dit glorieuze lied, aldus begonnen door de kerk en voortgezet door de engelen, vindt weerklank bij de hele schepping; alle schepselen aanbidden die grote Verlosser, die het schepsel verlost van de slavernij waaronder het kreunt, door de verdorvenheid van de mens en de rechtvaardige vloek die de grote God bij de val heeft uitgesproken. . .

"Gelukkig zij die in de hemel zullen aanbidden en loven, en die eeuwig het Lam zullen zegenen, dat hen door zijn bloed heeft verlost en gewijd. Hoe waardig zijt Gij, o God, Gij en Uw Zoon, dat alle schepselen Uw grootheid verkondigen en Uw majesteit aanbidden! Laat elke geest zich voor U verlagen en verootmoedigen, en een Amen uitspreken van belijdenis en erkenning van de heiligheid en soevereiniteit van Uw wezen; van afhankelijkheid aan Uw wil en genoeg, van goedkeuring, lof, aanbidding en bewondering van Uw werken; van de wijsheid van Uw bedelingen, en van de relatie die elk schepsel heeft tot Uw ontwerpen betreffende Christus en Zijn kerk."

Deze commentatoren kunnen niet anders dan de duidelijke waarheid van dit Schriftgedeelte erkennen en ons vertellen dat de hele schepping op een dag Jezus Christus zal prijzen op de manier die Johannes zag. Matthew Henry vertelt ons dat dit de vervulling is van [Rom. 8:19-21](#),

19 Want het angstige verlangen van de schepping wacht met spanning op de openbaring van de zonen van God. 20 Want de schepping is onderworpen aan de zinloosheid, niet uit eigen wil, maar vanwege Hem die haar onderworpen heeft, in de hoop²¹ dat ook de schepping zelf bevrijd zal worden uit haar slavernij aan het verderf tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods.

Die hoop is alleen mogelijk als God van plan is de hele schepping met Zichzelf te verzoenen. Het is NIET mogelijk als God van plan is het grootste deel van de mensheid te laten eindigen in een eeuwige marteling van de hel zonder hoop op verlossing.

De betekenis van Eeuwige

Misschien is de grootste belemmering voor de bevrijding van de schepping gelegen in het woord "eeuwig". Dit woord komt van het Hebreeuwse woord *olam* en het Griekse woord *aionian*. Als deze woorden alleen "oneindige tijd" kunnen betekenen, dan moeten we noodzakelijkerwijs het "*aionische* oordeel" als eeuwig beschouwen.

Uit een studie van de bijbelse taal blijkt echter dat dit NIET het geval is. Het woord *aionian* komt van het woord *aion*, dat "eon, of tijdperk" betekent. Om deze reden vertaalt Dr. Robert Young's *Literal Translation of the Holy Bible* het woord "age-during", wat ultra-literaal is. Rotherham's *The Emphasized Bible* geeft het woord "age-abiding". Het komende oordeel is dus niet voor alle tijden, maar is beperkt tot de duur van dat specifieke tijdperk.

Evenzo is het *aionische* leven dat gelovigen hopen te bereiken niet de onsterfelijkheid zelf, maar het leven in een bepaald tijdsbestek dat voor de meeste anderen niet beschikbaar is. Dit is het leven *in het Loofhuttentijdperk*. Hun belofte is de eerste opstanding te beërven, in plaats van te wachten tot de Grote Witte Troon om hun beloning van onsterfelijkheid te ontvangen. De weinigen die het leven in de eerste opstanding beërven, zullen "leven" hebben tijdens het grote Sabbat Millennium. Dat is de speciale beloning voor de overwinnaars. Paulus verwijst hiernaar in **1 Tim. 4:10**,

10 Want daarvoor werken en streven wij, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die de Redder is van alle mensen, in het bijzonder van de gelovigen.

Met andere woorden, Hij zal alle mensen redden, maar er is een speciale redding en beloning voor gelovigen die de ongelovigen niet zullen ontvangen. Die beloning is het ontvangen van onsterfelijkheid, lang voor de rest van de schepping. Voor een meer volledige studie van dit woord en wat Bijbelcommentatoren erover te zeggen hebben, zie hoofdstuk vijf en zes van mijn boek, [De oordelen van de goddelijke wet](#).

De grenzen van het goddelijk oordeel

Gods oordelen zijn gebaseerd op Zijn wet, die Gods karakter uitdrukt. Binnen de wet zijn er grenzen aan de hoogte van het oordeel dat over de zonde kan worden uitgesproken. De wet schrijft een Jubeljaar voor bij misdrijven ([Lev. 25:10](#)) en niet meer dan 40 strepen bij overtredingen ([Deut. 25:1-3](#)). In feite is Paulus' onderwijs in Romeinen 8, waar hij voorziet dat de hele schepping zal worden bevrijd, gebaseerd op de wet van het Jubeljaar. [Lev. 25:10](#) zegt,

¹⁰ Zo zult gij het vijftigste jaar inwijden en een vrijlating door het land uitroepen voor al zijn inwoners. Het zal voor u een jubeljaar zijn, en ieder van u zal naar zijn eigendom terugkeren, en ieder van u zal naar zijn familie terugkeren.

De hele aarde werd in slavernij verkocht vanwege Adams zonde. Maar de dag zal komen - die grote dag van het jubileum van de schepping - waarop ieder mens van die slavernij zal worden bevrijd en zal "*terugkeren naar zijn eigen bezit*" en "*familie*". Het oordeel zal zijn loop hebben, en elk schepsel beschreven door Johannes in [Openb. 5:13](#) en [14](#) zal Jezus Christus loven en erkennen dat Zijn plan zeer goed was.

In het verbond dat God sloot met Noach en "alle vlees" in Genesis 9, beloofde Hij de aarde niet opnieuw door een zondvloed te vernietigen. In plaats daarvan zal Hij een ander soort vloed zenden, een vloed van de Heilige Geest, zodat Zijn heerlijkheid de aarde bedekt zoals de wateren de zee bedekken. God zelf legde een eed af in Zijn eigen Hof, zeggende in [Num. 14:21](#),

²¹ Maar voorwaar, als ik leef [Gods eed], zal de hele aarde vervuld worden met de heerlijkheid van de Heer.

Deze eed verplicht God om deze te vervullen. Als Hij daartoe niet in staat zou zijn (gezien de wil van de mens), dan had Hij nooit een eed moeten afleggen die Hij

onmogelijk kon nakomen. Maar God verbond zich om de macht van de zonde te overwinnen en de hele aarde met zijn heerlijkheid te vullen.

In zijn laatste woorden van de laatste psalm van het Exodusboek der Psalmen herinnerde David aan Gods eed en herhaalde deze als een gebed. [Psalm 72:19, 20](#) zegt,

¹⁹ En gezegend zij zijn glorieuze naam voor altijd, en moge de hele aarde gevuld zijn met zijn glorie. Amen, en Amen. ²⁰ De gebeden van David, de zoon van Jesse, zijn beëindigd.

Ook de profeet Jesaja had deze openbaring vanuit de troonzaal. [Jesaja 6:3](#) zegt,

³ En de een riep naar de ander en zei: "Heilig, heilig, heilig is de Heer der heerscharen; de hele aarde is vol van zijn heerlijkheid."

Nogmaals, in [Jesaja 11:9](#) lezen we hoe zelfs de dieren op de een of andere manier verzoend zullen worden:

⁹ Zij zullen op heel Mijn heilige berg [d.w.z. Koninkrijk] geen kwaad doen of vernietigen, want de aarde zal vol zijn van de kennis van de Heer zoals de wateren de zee bedekken.

De wateren bedekken de zee voor 100 procent. Vandaar dat de heerlijkheid van God ook de hele aarde zal bedekken en geen deel in duisternis of onwetendheid zal laten. Wanneer de aarde "*vol is van de kennis van de Heer*", dan zal Gods eed van het Nieuwe Verbond vervuld zijn, want [Hebr. 8:11](#) zegt: "*Allen zullen Mij kennen, van de minste tot de grootste.*"

[Habakkuk 2:14](#) is het hiermee eens, en zegt,

¹⁴ Want de aarde zal gevuld worden met de kennis van de heerlijkheid van de Heer, zoals de wateren de zee bedekken.

Het Grote Amen

Openb. 5:14 vertelt ons dat vier levende wezens, die de hele schepping vertegenwoordigen, "Amen" zeggen, niet alleen als antwoord, maar in *overeenstemming* met het goddelijke plan dat in het Boek geschreven staat. Volgens het Commentaar op de hele Bijbel, pagina 567,

"Zoals in hfdst. 4.11 de vier en twintig oudsten bevestigden dat God het waard is de heerlijkheid te ontvangen, omdat hij alle dingen geschapen heeft, zo bekrachten hier de vier levende wezens door hun "Amen" de toewijzing van de heerlijkheid aan Hem door de hele schepping."

Het belang van deze bekrachtiging door de vier levende wezens is duidelijk, want zonder deze bekrachtiging zou de hele basis voor het herstel van alle dingen in twijfel kunnen worden getrokken. Maar dit dubbele getuigenis stelt bij wet het uiteindelijke doel van God voor de aarde vast - dat alle levende wezens met hun Schepper verzoend zullen worden. Allen zullen Zijn naam verheerlijken en loven wanneer zij uiteindelijk tot de kennis komen van wie Hij is en welk groots werk Hij heeft gedaan in de geschiedenis van Zijn universum.

Dit is het Scheppingslied, gezongen in vierstemmige harmonie.